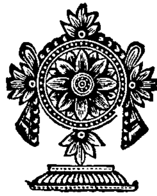
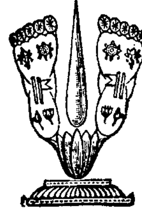
ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — 221

சென்னை ஸ்த்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர் : **ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.**

ஸம்புடம் **19**	பிலவங்கஸு வைகாசி மாதத்திற்காக வெளியிடப்பட்டது 28-4-67	ஸஞ்சிகை **5**

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 96.

அருளா லடியி லெடுத்தமா லன்பால்*
இருளார்ந்த தம்முடம்பை யிச்சித்து—*இருவிசும்பில்
இத்துடன் கொண்டேக் இசைவுபார்த்தேயிருந்த*
சுத்திசொல்லும் மா றன்செஞ் சொல்.

அருளால்	க்ருபையினாலே	இத்துடன் கொண்டு ஏக	(தம்மை) இந்த சரீரத்தோடே கொண்டுபோக
அடியில் எடுத்த மால்	(ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்) அடியிலே யெடுத்தருளின எம்பெருமான்	இசைவு பார்த்தே இருந்த	(தமது) அனுமதியை எதிர் பார்த்திருந்த
அன்பால்	பிரேம விசேஷத்தாலே	சுத்தி	அப்பெருமானது மனத் தூய்மையை
இருள் ஆர்ந்த தம் உடம்பை இச்சித்து	ஹேயமான தமது திருமேனியை யாசைப்பட்டு	மாறன் செஞ் சொல்	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி யான பதிகம்
இரு விசும்பில்	பரமபதத்தில்	சொல்லும்	தெரிவிக்கும்.

* * *—திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்னும்படியாக அடியிலே தம்மை விஷயீகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன் தம்மைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த சரமதிருமேனியோடே கொண்டுபோகப் பாரித்து அதற்குத் தம்முடைய இசைவை எதிர்பார்த்திருந்தமையை ஆழ்வார் *அருள்

பெறுவாரடியார் பதிகத்திலே அருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று. இப்பதிகத்திலே *இகழ் வின்றி யென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதும் பிரியானே* என்ற பாசுரத்தில் நோக்காகவும், மேல் பதிகத்தில் *மங்கவொட்டுன்மாமாயை என்றதை நோக்கியும் அருளிச்செய்தபடி.

இத்திருவாய்மொழிக்கு அவதாரிகையிடத் தொடங்கும்போதே நம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பாரீர்—*"பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஈச்வரனை ஆழ்வார் பின் தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இது தொடங்கி ஆழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் பின் தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது" என்று. அதாவது, இதுவரையில் ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்தில் யாசகராய் நின்றார்; இனி (*முனியே நான்முகனென்னும் பதிகத்தளவும்) எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே யாசகனாய் நிற்கிறானென்கை. இத்திருவாய்மொழியில் மூன்றாம்பாட்டில் *இன்று விண்ணுலகந் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்றருளிச் செய்கையாலே ஆழ்வாரைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோகையிலே எம்பெருமான் தான் விரைந்து 'ஆழ்வாரே! வாரீர், வாரீர்' என்று வேண்டுகின்றமை தெரிகின்றது. அவ்வளவேயுமன்றிக்கே சரமசரீரமாகையாலே ஆழ்வாருடைய திருமேனியில் தனக்குண்டான வியாமோஹத்தாலே கொண்டுபோக விரைந்ததையுங்கூட மறந்து இத்திருமேனி யநுபவத்திலே மிகவும் சபலனாய் முன்பு ஆய்ச்சியரோடு குரவை கோத்தபோது அநேக விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணி யநுபவித்தாப் போலவும், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறாயிரம் தேவிமார்களை த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் விக்ரஹங்கள்கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும் அநேக விக்ரஹங்கொண்டு ஆழ்வாருடைய அவயவங்கள் தோறுமநுபவிக்கவும் விரும்பி அதற்கு அநுமதி பண்ணுமாறு வேண்டிக்கொண்டான். அதை ஆழ்வார் வெகு சிரமப்பட்டு விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் எம்பெருமானுடைய அநுவர்த்தனத்தில் குறைவில்லையே. இதையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியே நம்பிள்ளை "இது தொடங்கி ஆழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் பின் தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது" என்று மருமமறிந்து அருளிச்செய்தார்.

எம்பெருமானைப் பெறவேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு விடாய் அதிகமா? ஆழ்வாரைப் பெறவேணுமென்று எம்பெருமானுக்கு விடாய் அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், ஆழ்வாருடைய விடாய் சிறிது; எம்பெருமானுடைய விடாய் தானே பெரிது என்று ஸித்தாந்தம் செய்யவேண்டியதாகிறது. இவ்விஷயம் கீழேயே (9-6-10) *வாரிக் கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்றவென்னை யொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்* என்னும் பாசுரத்தினால் ஆழ்வார் தம்மாலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

எம்பெருமான் அப்படி பெருவிடாயனாயிருந்துவைத்தும், ஆழ்வாரைக்கொண்டு இவ்வுலகுக்கு [*தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்* என்னும்படியாக] உணவளிக்க விரும்பியிருந்ததனால் தன் விடாயை யடக்கிக்கொண்டு ஸமயமெதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. அக்காரியமும் ஒருவாறு தலைக்கட்டுமளவான வாறே இனி யெம்பெருமான் ஆறியிருக்கமாட்டானே. திருவாட்டாற்றிலே தங்கு வேட்டையாக வந்து நிற்கிறவனாகையாலே ஆழ்வாரைக் கொண்டுபோகையிலே அவனுக்கு விரைவுமிக்கது; ஏன்? திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணுமென்று என்ன

நிர்ப்பந்தம்? இங்கேதான் அநுபவிக்கலாகாதோ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும்; *பாவி யேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ*; என்னும்படியான இருள் தருமா ஞாலத்திலே அவிச்சிந்நமான அநுபவம் வாய்க்கமாட்டாதே; "ஒருவிச்சேதமும் வாராதபடி ஏகாந்தமா யிருப்பதொரு தேச விசேஷத்திலே கொண்டுபோய்வைத்து அநுபவிக்கவேணும்" என்று பாரித்தான். அதுதானும் கிடந்தானை கண்டேறுமா போலன்றிக்கே ஆழ்வார் நியமித் தருளுகிறபடியே செய்தோமாகவேணும் என்று பாரதந்திரியத்திலும் ருசியுண்டாகப் பெற்றான். ஆழ்வாரோ பாரதந்திரியத்தின் எல்லையிலே நிற்பவர். ஸர்வேச்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே. அவனோ கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்று 'ஆழ்வாரே! நியமித்தருளீர்; என்கிறான். ஆழ்வார்க்கோ நியமிக்க வாய் எழவில்லை. பராத்பரனை யிருந்துவைத்து இப்படி நம்பக்கலில் பரதந்திரனாய்த் தாழநிற்கிறானே! இதுவென்!" என்று அந்த சீலகுணத்தையநுபவிக்க விழிந்தாராழ்வார். அநுபவிக்குமிடத்துக் கைவல்யாநுபவம் போலே தனியநுபவம் ரஸிக்கமாட்டாதாகையாலே நால்வரோடேகூடி யநுபவிப்போ மென்று நாட்டார் பக்கலிலே கண் வைத்தார். அவர்கள் உண்டியே உடையே உகந்தோடு வாராய் சப்தாதி விஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள். அவர்களைவிட்டு, பரமரஸிகனான ஸர்வேச்வரனோடுதான் கூடி இக்குணத்தை யநுபவிப்போமேயென்று அவன் மேலும் கண் செலுத்தினார்; அவனோ ஆழ்வாரைக் கொண்டுபோகையிலே விரைந்திருப்பானொருவனாகையாலே அதிலே அந்யபரனாய் ஆழ்வா ருடைய அநுபவத்திற்கு உசாத்துணையாக மாட்டிற்றிலன். இப்படி ஸம்ஸாரிகளும் துணையன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனும் துணையன்றிக்கே யானவிடத்து *யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறாரே யாழ்வார், தம்மோடு உடன் கேடான நெஞ்சிருக்க இனி என்ன குறையென்று தேறி அந்த நெஞ்சோடே யநுபவிக்கிறார்—நெஞ்சே! அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடி கண்டாயே, அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் இப்போது தாழநிற்கும்நிலை கண்டாயே; நாம் பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடி கண்டாயே! என்று சொல்லிச் சொல்லி உள்குழைகிறாராழ்வார்.

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

அடியேனுடைய எழுபத்தாறு பிராயப் பூர்த்தி நினைவுமலராக இரண்டு நூல்கள் எழுதத் தொடங்கினேன். **அருளிச்செயலுவமையெழுபத்தாறு** என்னும் முதல் நூலை யெழுதி முடித்து ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 220ல் வெளியிட்டாயிற்று. பிறகு 29—3—67ல் பராபவவத்ஸரபங்குனிவிசாகமலர் என்னும் பெயரால் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் விசேஷமலர் வெளியிடப்பட்டது. அதுவும் அன்பர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. உத்தேசித்ததில் இரண்டாவது நூலான **ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு** என்னும் நூல் இப்போது வெளிவருகின்றது. ஒரே ஸஞ்சிகையில் இதனைப் பூர்த்தியாகவே வெளியிட எண்ணி யிருந்தேன். ஆனால் விஷய கௌரவத்திற்குத் தக்கபடி நூல் விரிவடைந்து விட்டது. மூன்று நான்கு ஸஞ்சிகைகளில் பூர்த்தியடைய வேண்டிய நூலை ஒரே ஸஞ்சிகையில் பூர்த்தி செய்வது ஸாத்யமானதன்றே. இப்போது வெளிவருகின்ற இந்த ஸஞ்சிகையோ வைகாசி மாதத்தினுடையது. மேலும் ஆனி ஆடி ஆவணி மாதத்து ஸஞ்சிகைகளை முன்னடியே வெளியிடுவதும் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. மேல்மாதத்து ஸஞ்சிகைகள்

முன்னுடியே வெளிவந்திருக்கின்றன வென்பதை நோக்காமல் "இம்மாதத்து ஸஞ்சிகை இன்னும் கிடைக்கவில்லையே" என்றெழுதிக்கொண்டே யிருப்பவர்கள் பலர். அவர்களுக்கெல்லாம் விடையெழுதவும் முடிகிறதில்லை. ஆகவே மாதம் கடவாமல் ஸஞ்சிகையை வெளியிட்டு வரவேண்டியது அவசியமாகிறது. போஸ்டு இலாகா நிர்பந்தமும் பரிபாலிக்கப் படவேண்டியதாகிறது. ஆகவே இது முதலாக வரும் ஸஞ்சிகைகளை ஜாக்ரத்தையுடன் காப்பாற்றி வைத்திருந்து **ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு** என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரஸர்வஸ்வம் பூர்த்தியடைந்தவுடனே ஒன்று சேர்த்து பைண்டு செய்வித்துக் கொள்ளவேண்டியது.

ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்தங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுவிட்டதனுல் அவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் எளிதாகப் புரிந்துவிடுமென்று நினைக்கலாகாது. பாஷாப்ரயுக்தமான கடினத்தன்மை போய்விட்டாலும் விஷயப்ரயுக்தமான கடினத்தன்மை போய்விடாதன்றோ. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் அந்த பாண்டித்யத்தையே கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறதில்லையன்றோ. வேதாந்தார்த்தங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்குத் தனிப்பட்ட வ்யுத்பத்தி வேண்டியதாகும். நமது இந்தத் தமிழ் விளக்கத்தினுல் வேதாந்த பரிசயமுள்ளவர்கள் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரமேயங்களை ஒருவாறு ஸ்தூலமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமத்தனை. ❋

ஸ்ரீமதாண்டவன் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. திருக்குடந்தை யாண்டவனென்று ப்ரஸித்தராய் விளங்கும் ஸ்வாமியை அறியாதாரில்லை. இந்த ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி மூன்று ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று. அது முதலாகவே திவ்ய தேச ஸஞ்சாரங்கள் நடந்து செய்தருளி ஸமீபகாலத்தில்தான் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஸ்வஸ்தானத்திற்குவந்து சேர்ந்தருளினுர். இந்த ஸ்வாமி திருவவதரித்தருளினது பராபவ ஸூ பங்குனித்திங்களில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்திலாதலால் சென்ற பங்குனி மாதத்திலேயே இந்த ஸ்வாமிக்கு ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம் நடைபெறுவதாயிருந்தது. ஆனுல் அப்போது திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குப் பங்குனியுத்தர மஹோத்ஸவம் நடைபெற்றுவந்த படியால் ஸ்வாமியின் திருவவதார நன்னுளில் நம்பெருமாள் வெளியூரில் எழுந்தருளியிருக்க நேருமதுகண்டு அந்த ஸமயத்தில் அங்கு ஸ்வாமிக்கு உத்ஸவம் கொண்டாடுவது உசிதமாக இராதென்று கருதிய சிஷ்ய வர்க்கத்தார் அப்போது இந்த ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவக் கொண்டாட்டத்தை மதுரையில் ஒருவாறு ஸம்க்ஷேபமாக நடத்தி முடித்து நிகழும் ப்லவங்க ஸம்வத்ஸரத்துச் சித்திரை மாதப் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் அந்த மஹோத்ஸவக் கொண்டாட்டத்தை விசேஷ வைபவமாக நடத்தினுர்கள். முன்னுடி 10 நாட்கள் உபயவேதபாராயணங்களும் வித்வத்ஸதஸ்ஸும் நடைபெற்றனவாம். அந்த ஸதஸ்ஸில் ஸாக்ஷாத்தாக அந்வயிக்கப் பெருமல் உபந்யாஸ ப்ரேஷணமுகேந அந்வயிக்க விரும்பின அடியேன் நான்கு தமிழுபந்யாஸங்களும் ஒரு ஸம்ஸ்க்ருதோபந்யாஸமும் எழுதியச்சிட்டு ஸ்ரீமதாண்டவன் கடாக்ஷித்தருள அனுப்பி வைத்தேன். அவை இப்பத்திரிகையிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்க்ருதோபந்யாஸம் மட்டும் சில பிரதிகளில் சேர்க்கப்படவில்லை, அது ஸர்வாதிகாரமல்லாமைபற்றி. ❋

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கம் பெரிய கோயில் பெரியாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி திருக்குடந்தையாண்டவன் திருமுன்பே

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யதாஸனுடைய லிகிதமூல-உபந்யாஸம்

முன்னுரையான விண்ணப்பம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. திருக்குடந்தை யாண்டவனுக்கு ஷஷ்டியப்தபூர்த்திக் கொண்டாட்ட மஹோத்ஸவம் ஸமீபித் திருப்பது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது. நாளைப் புஷ்ய நக்ஷத்ரமளவாகப் பத்து நாட்களில் 9-4-67 to 18-4-67 கோயிலில், பெரியாச்ரமத்தில் நிகழப்போகுமிந்த மஹோத்ஸவத்திற்குத் திருவருள் பொலிந்த ஆஹ்வான பத்ரிகை கிடைத்திருக் கின்றது. "குழாங்களாய் அடியீர்! உடன்கூடி நின்றுடுமினோ" என்று ஸஹ்ருதய ஸஹ்ருந்மணிகளைப் பிரார்த்தித்து அடியேனும் உடனிருந்து அநுபவித்து ஸத்தைபெறக் குதூஹலமுடையவனே. ஆயினும் விதிவசாத் அதற்குரிய தேஹ பாடவமின்மையால் அடியேனுடைய ஸூலபிதங்களை இந்த லிகித மூலமாக [உபய வேதாந்த விஷயமாய்] ஸமர்ப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏறக்குறைய நாற்பது ஸம்வத்ஸரமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியோடு அநந்ய ஸாமாந்யமான ஸௌஹார்தங் கொண்ட அடியேன் இங்கு முக்கியமாக ஒரு விஷயம் விஜ்ஞாபிக்கவேண்டுவது அவர்ஜநீயமாகிறது. நம் ஸ்வாமி உபயவேதாந்தங்களிலும் நல்விரகர். ஆயினும் பகவத் விஷய ஸூவசனங்களில் அஸாதாரணமான அபிநிவேசம் கொண்டவர். த்ராவிட வேதாந்தத்தை வலக்கண்ணாகவும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தை இடக் கண்ணாகவுங் கொண்டவர். அத்தகைய ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மஹோத்ஸவத்திற்காக நடைபெறும் ஸதஸ்ஸில் உபயவேதாந்த ஸூவசனமும் நடைபெற ஸூாப்தம். அன்றியும் *செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே* என்று துணிந்து பணித்த ஆசார்ய ஸார்வ பௌமரைப் போற்றுங்குடியிற் பிறந்தவர்கள் அந்தப் பாசுரத்தை விளக்கும் வகை யிலே உபந்யஸிக்கவல்ல வித்வான்களைக் கூட்டி உபயவேதாந்த ஸமந்வய ஸம்ஸ்க்ருதங்களான சொற்பொழிவுகளைச் சிறப்புற நடப்பிப்பதே நலம். ஆண்ட வன் திருவுள்ளம் இதனில் மாறுபட்டதன்று. அவரைக் கலந்து கொள்ளாமலே ஆஹ்வாந பத்ரிகை அச்சிடப்பட்டதாக அடியேன் திண்ணமாக வெண்ணுகிறேன்.

"தெளியாத மறை நிலங்கள் இன்னவை; தெளிவித்த செய்ய தமிழ் மாலை கள் இன்னவை" என்று விளங்கக் காட்டி ஆராவமுதமான செவியுணவு அளிக்க வல்ல கலையறக் கற்றமாந்தர் இல்லாமற் போகவில்லை. அருமருந்தான அன்னவர்களை வருவித்து உபந்யஸிக்கச் செய்வது ஸதஸ்ஸுக்கு ஸௌரபாதிசயத்தை யளிக்கு மென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவடிவாரத்தில் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆங்காங்கு மடங்களிற்போல் "ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் வாக்யார்த்தம்" என்ற மகுடங்கொண்டு பிஷ்டபேஷணமும் சர்வித சர்வணமும் பண்ணிப் போவ தில் ரஸமிருப்பதாக ஸ்ரீமதாண்டவனும் திருவுள்ளம் பற்றமாட்டாரென்பேன்.

ஆராவமுதனும் ஆழ்வாரும்.

ஆக்ருதம் திருக்குடந்தை யாராவமுதன் விஷயமாக ஒரு வியாஸ மெழுத வேணுமென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி நியமனம் கிடைத்ததனுல் முன்னம் தென்மொழியிலும், பின்பு வடமொழியிலும் அதனை யெழுதி, தமிழ்மாலை கொண்டு மறை நிலங்கள் தெளியும் ஆகாரங்களையும் அடுத்தபடி விவரிப்பேனுக.

உகந்தருளின நிலமென்றுவ்யபதேசிக்கப்படுகிற திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான்களுக்கு ஒரே விதமான திருநாமமில்லை. விசித்திரமான திருநாமங்கள் அமைந்துள்ளன. அழகிய மணவாளன், திருவேங்கட முடையான், பேரருளாளன், பத்தராவி, வைத்தமாநிதி, குழைக்காதன்; சௌரிப் பெருமாள், பரிமளரங்கன், புருஷோத்தமன், குடமாடுகூத்தன், ஆமருவியப்பன், வயலாலி மணவாளன், மாயக்கூத்தன், தாடாளன் திருநாராயணன் உலகளந்தான்.... என்றிப்படியுள்ள விலக்ஷணமான திருநாமங்களினிடையே ஆராவமுது என்கிற திருநாமம் உண்மையில் ஆராவமுதமாகவே அமைந்துள்ளது. அபர்யாப்தாம்ருதமென்று வடமொழியில் வ்யவஹாரமிருந்தாலும் ஆராவமுது என்னும்போது உண்டாகுமினிமையின் ஏகதேசமும் அதில் உண்டாவதில்லை. 'ஆராவமுதன்' என்பதிற் காட்டிலும் 'ஆராவமுது' என்பது அதிமநோஹரமான வ்யபதேசம். அமலனுதிபிரான் முடிவில் "என்னமுதினைக் கண்டகண்கள்" என்ற சந்தையின் சுவையறியாதார் "என்னமுதனை" என்று ஓதுவர். அதைக் கேட்கும்போது அடியேனுக்கு மிக வெறுப்பும் வெகுளியுமுண்டாகும். ஒரு சேதநவ்யக்தியென்று தோற்றுகைக்காக 'அமுதன்' என்ருலும் அமுது என்னுஞ்சொல்லிலுள்ள இனிமை அப்ரமேயம். 'மருத்துவனுய் நின்ற மாமணிவண்ணு" என்றதிற் காட்டிலும் "மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந்தானே" என்பதன்ருே மிகமிக ரஸித்திருப்பது. அடியேன் ஒருவிசை திருக்கண்ணமங்கைக்கு விடைகொண்டிருந்தபோது 'பெருமாள் திருநாமமென்ன? என்று கேட்டேன்; 'ப்ருஹத் பஹிஸ் ஸிந்து நாதன்' என்று செவிபிளக்கச் சொன்னுர் பட்டாசார். திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்திற்குத் திருமொழி தொடங்கும்போதே பெரும்புறக்கடலை என்றருளிச் செய்ததனுல் அதை ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி [பெரு—ப்ருஹத், புறம் —பஹி:, கடல்—ஸிந்து என்ருக்கி] வ்யவஹரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்களென்று நினைத்தேன். இது பொருத்தமான மொழிபெயர்ப்புமன்று. அடியேன் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் ஸேவிக்கப்போனபோது திருவண் பரிசாரத்தில் பெருமாள் திருநாமமென்னவென்று கேட்க, 'திருவாழ்மார்பனென்று உங்களாழ்வார் பாடியிருக்கிருரே' என்ருர் அர்ச்சகர். இப்படியே திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்ருற்றில் கேட்டபோது 'இமையவரப்பனென்று உங்களாழ்வார் பாடியிருக்கிருராமே, அதுவேதான் என்ருர். இங்ஙனே பலவிடங்களில் ஆழ்வாருகந்தருளின திருநாமமே வழங்கி வருவதாகக் கண்டேன்.

ஆராவமுதென்கிற திருநாமம் ஏற்கெனவே யிருந்ததை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரா? அல்லது ஆழ்வாரருளிச் செய்தபிறகே இத்திருநாமம் வழங்கிவரத் தொடங்கியதா? என்று அடியேன் விமர்சித்ததுண்டு. இஙஙனே பல விமர்சங்கள் ப்ராப்தமாக, இவை நமக்கு நிலமல்லவென்று விட்டிட்டேன். வானமாமலையில் பெரிய தடாகத்தைச் சேற்றுத்தாமரையென்று வழங்கி வருவதும், அங்கு ஒரு சோலையைத்தேனமாம்பொழிலென்று வழங்கிவருவதும், திருமோகூரில் ஏரியைத் தாளதாமரை யென்று வழங்கிவருவதும், திருக்குறுங்குடியுள் தடாகத்தைக் கரண்டமாடு பொய்கையென வழங்கிவருவதும் இங்ஙனே மற்றும் பலபலவும் திவ்ய ப்ரபந்தோபஜ்ஞமென்பதில் ஐயமில்லையன்றோ. உலகத்தை ஸாரமாகப் பிரித்தால் ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்று மூவகையாகப பிரியும். ப்ரமாணம்—ஆழ்வாரருளிச் செயல். ப்ரமாதா—அருளிச்செயலை யோதுமவர்கள். ப்ரமேயம்—அவ்வருளிச்செயலால் அநுபவிக்கப்படும் எம்பெருமான்; இம்மூன்று வகுப்பையும் அமுதாகவே ஆழ்வார் அநுபவிக்கிறார். *தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலைகள் சொன்னேன்* என்ற திருவாய்மொழியினாலும். *நல்லவமுதம் பரகாலன் பனுவல்களே* என்ற தனியனாலும் ப்ரமாணம் அமுதாகத் தேறிற்று. (*பக்தாம் ருதம்—த்ராவிட வேதஸாகரம்* என்ற ஸ்ரீமந்நாதமுனி ஸ்ரீஸூக்தியையுங் கொள் ளலாம்.) *வைகல் பாடவல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே* என்ற ஸ்ரீஸூக்தி யினால் ப்ரமாதாக்கள் அமுதாகத் தேறினார்கள். இனி ப்ரமேயம் திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்களாகையாலே அவர்களையும் அமுதாக அநுபவித்த விடங்கள் பல பல. *அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுது* அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே* சோலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே! *திரு மெய்யத்தின்னமுத வெள்ளத்தை* அமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே* ஆரா வின்னமுதைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற* *அமுதத்தினைக் கண்ணமங் கையுள் *.............இங்ஙனே அமுதாக அநுபவித்த விடங்கள் அனேகமிருந் தாலும் அவையெல்லாம் உபபத நிரூபணீயங்களாயிருக்கு மத்தனையே. உபபத நிரபேக்ஷமாய் ஸ்வயமே நிரூபகமாயிருக்கும் திருநாமம் ஆராவமுதென்பதொன் றேயாம். பேரருளாளனென்னுந் திருநாமம் தேவப்பெருமாளுக்கும் திருக்குறுங் குடிப் பெருமாளுக்கும் திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய்கோயில் பெருமாளுக்கும் வழங்கும். பத்தராவி யென்னும் திருநாமம் நிருநின்றவூர்ப் பெருமாளுக்கும் திருக்கண்ணமங்கைப் பிரானுக்கும் வழங்கும். இங்ஙனே பல காணலாம். ஆராவ முதென்கிற திருநாமம் திருக்குடந்தைப் பெருமானுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ளது.

திருக்குடந்தையிலீடுபட்ட ஆழ்வார்கள் பலரெனினும் நம்மாழ்வாருடைய வும் திருமங்கையாழ்வாருடையவும் ஈடுபாடு அதிவிலக்ஷணம். நம்மாழ்வாரீடு பட்டுள்ள திருப்பதிகள் ஒரு முப்பது இருந்தாலும் திருக்குடந்தையிலீடுபாடு அப்ரதிமமென்பதுபற்றிக் கேண்மின். திருவாய்மொழியின் முடிவில் *சூழ்விசும் பணிமுகிற் பதிகம் திருநாட்டிலநுபவத்தைப் பரக்கப்பேசுவது. அங்கு லீலா விபூதியின் நினைவு வருவதற்கே ப்ரஸக்தி கிடையாது. அப்படியிருந்தும் "குடந் தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கு—தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்" என்கிற பாசுரம் மிக வற்புதமாக அவதரித்துள்ளது. அங்குள்ள ஸூரிகள்

இவர்களை உபசரிக்கும்போது "இவர்கள் திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் திருக்குணங்களிலே ஸந்தானமாக ஈடுபட்டவர்கள்" என்று சொல்லித் தொடர்ந்து தோத்திரம் செய்ததாகச் சொல்லிற்று. திருவரங்கம், திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை முதலான தலங்கள் கிடக்க, அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருக்குடந்தையிலீடுபாட்டை யெடுத்துரைத்துத் தோத்திரம் செய்ததாக வருளிச் செய்ததன் காரணம் ஆராயுமளவில், திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் லோபித்திருந்த காலத்தில் *ஆராவமுதே யென்கிற பதிகமொன்றுமட்டும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருச்செவியிலேபட, அதிலிருந்தே நாலாயிரமும் புநரவதாரம் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்றென்று ஐதிஹ்யமாகையினலே ஆழ்வார்க்கும் அங்குள்ள ஸூரிகளுக்கும் பவிஷ்யத்ஜ்ஞானமிருந்தே இப்படி பாசுரம் தோன்ற நேர்ந்ததென்பது ரஹஸ்யமருமம், மேலே கோவலன் என்பதிலும் ஒரு மருமமுண்டு. அதன் விவரணம் இங்கு அநபேக்ஷிதமென்று விடுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தையிலே அபிநிவேசமிருக்கும்படியை யுணர்ந்தே திருமங்கையாழ்வார் ஸ்வப்ரபந்தாரம்பத்திலேயே *சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது* என்றும், *சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின்* என்று மருளிச்செய்த தன்றியும், சரமப்ரபந்தமான திருநெடுந்தாண்டகத்தை முடித்தருளும் போதும் "தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியானை யடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே" என்று நம்மாழ்வாரைப் போலவே திருக்குடந்தை நினைவாகவே முடித்தருளினர். அடுத்த பாசுரத்தில் ஒரு விசேஷத்தையும் அற்புதமாகக் காட்டி நின்றார். (அதாவது) *அன்னமாய் முனிவரோடு அமரரேத்த அருமறையை வெளிப்படுத்தவம்மான்* என்று, நம்மாழ்வார்க்குத் திருநாட்டில் திருக்குடந்தை நினைவுவருவதற்குறுப்பான ஐதிஹ்யத்தை முத்ராலங்கார ரீதியில் காட்டிவைத்தார். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "நாதயாமுனர் போல்வாரை அன்னமென்னும்" என்றருளிச் செய்தபடி அன்னமாயும், 'நாதமுனிகள்' என்னலாம்படி முனிவராயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளோடு கூட [அமரர் ஏத்த] திருக்குருகூரிலுள்ள நிலத்தேவர்களும் துதிக்க. [அருமறையை வெளிப்படுத்த வம்மான்] "நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே" என்கிறபடியே அருந்தமிழ் மறையை நம்மாழ்வார் வெளியிட்டருளினபடி காட்டிற்றுயிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் சிறிய பெரிய திருமடல்களருளிச்செய்தவர். சிறிய திருமடலிலே தர்மார்த்தகாமங்களென்கிற மூன்று தான் புருஷார்த்தமென்று ஸாதித்து, உடனே மோக்ஷமென்று ஒரு புருஷார்த்த முண்டென்பார் அவிவேகிகளென்று மருளிச்செய்து, அந்த அவிவேகத்தை உபபாதிப்பதாகத் தொடங்கி "ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில் நின்றும் வாராதொழிவ தொன்றுண்டே" என்றருளிய ஸ்ரீஸூக்தி மிகவினிது. இங்கே ஆழ்வாருடைய விவக்ஷிதம் என்னவென்றால், "இங்கேகாண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியுங் காலையே" என்ற நம்மாழ்வாரருளிச்செயலின்படி இங்கு அர்ச்சாவதாராநுபவத்திற்கு மேற்பட மோக்ஷாநுபவமென்பதே இல்லையாயிருக்க, அங்கே ஆராவமுதமிருப்பதாகவும், அதையே நிரந்தரமநுபவித்துக்கொண்டு இந்நிலத்திற்குத் திரும்பிவருதலின்றியே யிருப்பதாகவும் சொல்லுவது என்ன பேதைமை! ஆராவமுதநுபவம் உண்மையில் இங்கே

யாயிருக்க, அங்கேயென்பது ஒரு அபத்தம்; அப்படியிருந்தாலும், அங்கு அநு பவித்தவாறே அது கசத்துப்போய் உண்மையாக இங்கு அநுபவித்துக்கொண் டிருந்த ஆராவமுதையநுபவிக்கப் பதறியோடி வரவேண்டியிருக்க "நச புநராவர்த் ததே நச புநராவர்த்ததே" என்று மீட்சியில்லையாகச் சொல்லுவது மற்றோர் அஸம் பத்தம். இது நியாயமாகாது. அநல்பமும் ஸாரதமமுமான இந்த போகமெங்கே! அல்பமும் அஸாரமுமான அந்த போகமெங்கே! என்று ஏசுவது இங்குத் திருமங்கை யாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதம்.

ஆஸ்திகாக்ரேஸரரான இவ்வாழ்வார் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை இல்லை செய்வது நியாயமோவென்று சில பரமைகாந்திகள் சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு *நஹி நிந்தா நியாயத்தை ஸ்மரிப்பது. அர்ச்சாவதாரப்ரசம்ஸை இங்கு விவக்ஷிதமே யொழிய மோக்ஷதூஷணம் சிறிதும் விவக்ஷிதமன்று. நம்முடைய தைத்திரீய யஜுர்வேதமுங் கூட ஆருவது காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் "கோ ஹி தத் வேத? யத்யமுஷ்மிங் லோகே அஸ்தி வா ந வேதி" என்றோதிவைத்தது. மேலுலகில் ஒன் றுண்டோ இல்லையோ? யார் கண்டார்?' என்பது இந்த வேதவாக்கின் பொருள். இதுவும் நஹிநிந்தாந்யாயத்தினுல்தான் உபபத்தியடையக் கூடியது. திருமங்கை யாழ்வார் அர்ச்சாவதார ப்ரசம்ஸையைக் கருதினர். வேத புருஷன் ஒரு அல்ப ஸுகப்ரசம்ஸையைக் கருதினன். இது நிற்க.

ஆராவமுதமங்கெய்தி யென்கிற சொற்போக்கை நோக்குமிடத்து, பரமபதத் திலே ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப் படுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்பதும் அதனை இவ்வாழ்வார் மறுக்கின்றாரென்பதும் தெரியவருகின்றதன்றோ. பரம பதத்தில் ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப் படுவதாக எங்கு ஓதப்பட்டிருக்கின்றதென்று பார்க்கவேணும். "ரஸோ வை ஸ:; ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி" என்கிற தைத்திரீயோபநிஷத்தைக் கொள்ளலாம். அதில் அமுதமென்கிற சொல் இல்லையே யென்னில்; ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் (8-3-4) *ஏததம்ருதம் ஏததபயம் ஏதத் ப்ரஹ்ம* என்றோதப்பட்டுள்ளது. "ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" என்றது போதுமே. சாரீரக மீமாம்ஸையில் (1-3ல்) ப்ரமிதாதிகரணம், தேவதாதி கரணம், மத்வதிகரணம் என்று முறையே மூன்று அதிகரணங்களுள்ளன. இம் மூன்றதிகரணங்களுள் 'மத்வதிகரணத்தில் *மத்வாதிஷ்வஸம்பவாத் அநதிகாரம் ஜைமிநி:* என்கிற ஸூத்ரத்தைப் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரமாகவும் *பாவம் து பாத ராயணோஸ்தி ஹி* என்கிற ஸூத்ரத்தை ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகவும் வியாஸர் கொண்டிருக்கிறார்; ஆனால் திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரந்தான் ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு ஸம்க்ஷேப ருசியால் அதைச் சுருக்கமாக எழுதுகின்றேன். ப்ரஹ்மவித்யைகள் பலவற்றுள் மதுவித்யையுமொன்று. (அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது.) ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாகையாலே ஆதித்யனைச் சொல்லப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தை மது வாக–அமுதமாக உபாஸித்துப் பேறு பெறுவதில் வஸு முதலான தேவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டா இல்லையா? என்று ஸம்சயம் ப்ராப்தமாக, இல்லையென்று பூர்வ பக்ஷம்வர, உண்டென்று ஸித்தாந்தம். (இது வியாஸருடைய மதம்.) பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தை ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகவே கொண்டவர் ஆழ்வார். அஸம்பவாத்

என்பதற்கு ஸூத்ரகாராபிமதமான பொருள் வேறு; ஆழ்வார்க்கு அபிமதமான பொருள் வேறு. கடல் கடைகையில் உப்புச்சாறு கிளருவதெப்போதோவென்று கவிழ்தலை யிட்டிருந்து, ஆவியகமே தித்திக்குமமுதமாய் தோளும் தோள்மாலையு மான ஆராவமுதைக் கண்ணெடுத்துங் காணகில்லாத இவர்கள் எம்பெருமானை மதுவாக உபாஸிக்கை அஸம்பாவிதமாகையாலே அதில் இவர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையவே கிடையாதென்று திண்ணமாகக் கூறுகின்றாராழ்வார். இந்த அடியே னுடைய உல்லேகம் ஆழ்வாருடைய அந்தரங்கத்தைத் தழுவியது. இப்படி பாஷ்யமுண்டா? தீபமுண்டா? ஸாரமுண்டா? என்கிற கேள்விகளுக்குச் செவி கொடுப்போமல்லோம். ஆக இவ்வளவும் முதல் நாள் விஜ்ஞாபித்ததாகும். (1)

இரண்டாநாளுபந்யாஸம் — பாசுரத்தின் அநுபவம்.

ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே*
நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே*
சீரார்செந்நெல் கவரிவீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை*
ஏரார்கோலந் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே !

அவ்வோ திவ்யதேசங்களுக்கு அவதரித்துள்ள பதிகங்களை ஒன்றுவிடாமல் பார்க்கலாம்; பதிகம் தொடங்கும்போதே அத்திருப்பதி யெம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வாயாரச் சொல்லி விளிக்கும் பதிகம் வேறு கிடையாது, இஃ தொன்றேயாம். *மாயக்கூத்தா வாமனா!* என்று ஒரு பதிகம் தொடங்குகிறார்; ஆனால் அப்பதிகத்திற்கு ஒரு திவ்யதேசமும் இலக்கன்று. * திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா!* என்று ஒரு திவ்யதேசப் பதிகம் தொடங்குகிறார் கலியன். ஆனால் திருநாமத்தையிட்டு விளிக்கவில்லை. திருக்குடந்தையைப் பாடத் தொடங்கும் போதே ஆராவமுதே யென்று விளிக்குமழகு வாசாமகோசரமன்றோ. முற்பதிகத்தின் முடிவு பாசுரம் "வானோர்க்காராவமுதே" என்று தலைக்கட்டியதனால் அந்தாதித் தொடைக்குச் சேர "ஆராவமுதே" என்று தொடங்கவேண்டிற்று என்பார் அரஸிகர்கள். பெரியாழ்வார் "அடைக்காய் திருத்திநான் வைத்தேன்" என்று முடித்து *வண்ணப்பவள மென்று தொடங்கவில்லையா? நம்மாழ்வார் தாமே *விண்ணப்பமேயென்று முடித்து* செழுநீர்த் தடத்தென்று தொடங்கவில்லையா? இவ்விடங்களில் அந்தாதித் தொடை எங்கே?

[ஆராவமுதே.] எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பயக்காத அம்ருதமே! என்று பொருள். இங்கு அநுபோக்தாக்கள் யார்? என்று கேள்விபிறக்க ப்ர ஸக்தியேயில்லை. பக்தர்களைத் தவிர வேறு யார் அநுபவிக்கப் போகிறார்? பக்தர் களுக்கு ஆராதவமுதமே! என்று தானே பொருளாகும். ஆனால் ஆறாயிரப்படியில் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச் செய்வது அது வொரு ஆராவமுத மென்னலாம்படியுள்ளது; "உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்கு மொக்க ஸர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராத போக்யமே!" என்றார் பிள்ளான். இதை நம்பிள்ளையீடு மிக ரஸிப்பிக்கின்றது. எம்பெருமான் தன்னுடைய போக்ய தையைத் தானே யநுபவித்துக் குமிழ்நீருண்பனும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்திகள் கொண்டும் பாதுகாஸஹஸ்ர ஸ்ரீஸூக்தியொன்று கொண்டும் இதை மூதலிக்கிறேன். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் வேறு, திருவரங்கம் பெரிய

கோயிற் பெருமாள் வேறு என்பதில்லையன்றே. மநுகுலமஹீபாலபரம்பரையில் ஆராத்ய தேவதையாக வந்தவரும், பட்டாபிஷேக ஸமயத்தில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ் வானுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்டவரும், அத்யாபி கோயிலில் ஸேவைஸாதிப்பவருமான பெருமாளும் நாராயணன்; ஆளிட்டந்தி தொழாதே ஸாக்ஷாத் ஸ்வயமேவ ஆரா தித்த பெருமாளும் நாராயணன். தன்னைத் தானே ஆராதித்துக் கொள்வது தகுதியோ? என்று கேள்வி வரும். இதற்கு பட்டர் அருளிச் செய்கிறார்—[ஸ்வய மத விபோ! ஸ்வேந ஸ்ரீரங்கதாமநி மைதிலீரமணவபுஷா ஸ்வார்ஹாண்யாராதநாநி அஸிலம்பித:]தம்முடைய போக்யதையைத் தாமே அறிபவராய், அது பிறர்க்கு நிலமல்லாமையினாலே தம்மைத் தாமே ஆராதிக்கவேணுமென்று ஆளிடாமல் ஆராதித்தாராயிற்று. நம்பெருமாள் தம்முடைய போக்யதையிலே தாமே (தாமும்) ஈடுபட்டவரென்பதை [அக்ரே தார்க்ஷ்யேண பச்சாத் அஹிபதி சயநேந ஆத்மநா பார்ச்வயோச்ச ஸ்ரீபூமிப்யா மத்ருப்த்யா நயந சுலகனைஸ் ஸேவ்யமாநாம்ருதௌகம்] உத்ஸவ மூர்த்தியாகிய நம்பெருமாள் தம்முடைய முன்னழகையும், 'முன்னிலும் பின்னழகிய பெருமாள்!' என்றேத்தும்படியான பின்னழகையும் இரு பக்கங்களினழ கையும் கண்டுகளிக்கக் குதுகலித்து எதிரே பெரிய திருவடியான வடிவத்தையும், பின்னே* அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனான வடிவத்தையும், இருப்பக்கங்களிலும் ஸ்ரீ பூதேவிகளான வடிவத்தையுங்கொண்டு அநுபவித்தும் த்ருப்தி பெறாதே யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராயிற்று.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் "மநுஜத்வதிரோஹிதேந சக்யே வபுஷைகேந விரோதி நாம் நிராஸே, அபஜத் பரதாதிபேத மீசஸ் ஸ்வயமாராதயிதும் ஹி பாதுகே! த்வாம்." இராமன் மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ நரஸிம்ஹாத்யவதாரங்களிற் போல தானொரு வனாகவே அவதரித்துக் காரியம் நிறைவேற்றியிருக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே பரதாதிகளாகவும் தன்னை வகுத்துக் கொண்டு திருவவதரித்தது எதற்காக வென் னில், தனக்கும் பரம போக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆராதிக்க வேணுமென்று தனக்கு ஆசையுண்டாயிற்று; தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதித்தால் உலகம் ஏசுமே யென்று தம்பியாக வேற்றுருக் கொண்டு ஆராதித்தபடி என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து. ஆக பிறர்க்குப் போலவே தனக்கும் ஸ்ப்ருஹணீய மாயிருக்கும்படியை உபபாதித்தோமானோம். தனக்கு மாராதவமுதமென்கை.

ஆராவமுதே யென்று எடுத்து ஈட்டில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்யப் படுகிறது; "உத்தர பூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச் செல்ல, 'பிள்ளாய்! தக்ஷிண பூமியில் விசேஷமென்?' என்று கேட்க, 'திருவாய்மொழி யென்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக்கொடு போரா நின்றார்கள்' என்ன, 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தையைச் சொல்லிக்காணாய்' என்ன, 'ஆராவமுதே யென்கிற இத்தனையும் எனக்குப் போம்' என்ன, 'நாராயணாதி நாமங் கள் கிடக்க, இங்ஙனேயுமொரு நிர்தேசமுண்டாவதே! இச்சொல்லு நடையாடு கிற தேசத்தேறப் போவோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்."

[அடியேனுடலம் நின்பால் அன்பாயே] இங்கு அடியேனுடலம் என்று சொல்லி யாக வேண்டிய அவசியமில்லை; என்னுடலம் என்றும் சொல்லலாம்; "என்னை

நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை'' இத்யாதிகள் பலவுண்டே; ஆயினும் இங்கு அடியேனென்றது ஸ்வரூபஸித்தமான அடிமையையிட்டுச் சொன்னதன்று; போக்யதையிலே யீடுபட்டு நெஞ்சுபறியுண்டு சொல்லுகிறதென்னலாம். இதற்குமேல் 'உடலம் நின்பால் அன்பாயே' என்றது சால விசித்திரம். அன்பு என்பது ஆத்மாவின் தர்மமேயொழிய உடலின் தருமமன்று. ''உடலம் ஆத்ம தர்மங் கொள்ள'' என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தி இங்கே நினைக்கத்தக்கது. இது ஆத்ம தர்மம், இது தேஹதர்மம் என்று பகுக்க வொண்ணாதபடி யாயிற்று. ஆத்மாவின் தர்மமான சேஷத்வம் எப்படி உடலினால் பிரகாசமடைகின்றதோ, அப்படியே ஆத்ம தர்மமான அன்பும் உடலில்தானே விளக்கமுறும். வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்குமாயிற்று ஆழ்வாருடைய அன்புதான்.

[நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற] நீர்ப்பண்டமாக்குவது அலையச் செய்வது கரையச் செய்வது உருகச் செய்வது ஆகிய இவையெல்லாம் பாசுரம் பாடும்போதன்று. இந்நிலைமைகளில் வாய்திறந்து பாடமுடியாதன்றோ. அவ்வோ நிலைமைகளை யடைந்து கிடந்து பேசமுடியாமே சிறிது போதிருந்து பின்னை தேறித் தெளிந்து ஒருவாறு பேசுகிறபடி. (இவ்விடத்திலே அநுபவிக்க வேண்டியது மிக மிகவுண்டு; விரிவுக்கஞ்சி விடப்பட்டது).

[நெடுமாலே!.] "மாலே கருமை பெருமை மையலுமாம்" என்ற நிகண்டின்படி மாலென்பதற்கு மூன்று பொருள்களுள்ளன—கரியவன் பெரியவன், பித்தன் என்று.*முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே* என்று பேசப்பட்ட பெருமானுடைய கருமையைப் பன்னியுரைக்க வேணுமோ? ஸ்வாமி தத்வமுக்தா கலாபமங்கள ச்லோகத்தை மிக வற்புதமாக அமைத்தருளினர். (அதாவது) *லக்ஷ்மீ நேத்ரோத்பல ஸ்ரீஸதத பரிசயாத் ஏஷ ஸம்வர்த்தமாந: நாபீ நாளீகரிங்கந் மதுகரபடலீ தத்த ஹஸ்தாவலம்ப:, அஸ்மாகம் ஸம்பதோகாந் அவிரல துலஸீதாம ஸஞ்ஜாதபூமா காலிந்தீகாந்திஹாரீ கலயது வபுஷ: காலிமா கைடபாரே:* என்பதது. 'கரியதிருமேனியனான எம்பெருமான் நமக்கு நன்மைகளை நல்க வேணும்' என்று சொல்ல வேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் சொல்லாது 'எம்பெருமானது திருமேனியின் கறுப்பு நமக்கு நன்மைகளை நல்கவேணும்' என்று சொல்லியிருப்பது விலக்ஷணமான உக்தி சமத்காரம். ஸம்பத் ப்ரதானத்திற்கு உண்மையில் எம்பெருமானே கர்த்தாவாயிருக்க அவனைத் தவிர்த்து அவனது திருமேனியின் கருமையைக் கர்த்தாவாக்கினது அந்தத் திருநிறத்தில் ஸ்வாமிக்குண்டான அபிநிவேசத்தை விளக்கி நிற்கும். அந்தக் கரு

நிறம் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே பிறந்ததென்பதை மட்டுமே நாம் அறிவோம். அது வளர்ந்தவாற்றை ஸ்வாமியொருவரே கண்டறிந்துகூறவல்லவர். ஆச்சரியமாகக் கூறியுள்ளார். [லக்ஷ்மீநேத்ரோத்பல ஸ்ரீஸததபரிசயாத்ஸம்வர்த்தமாந:] *அஸிதேக்ஷணா* என்றும் *மையார்கருங்கண்ணி யென்றும் ப்ரஸித்திபெற்ற பெரிய பிராட்டியாரின் திருக்கண்ணோக்கங்கள் அனவரதமும் திருமேனியிலுறைப் பதனாலான வளர்ச்சி யொன்று பட்டர்ஸ்ரீ குணரத்னகோசத்தில் *அபாங்கா பூயாம் ஸோ யதுபரி பரம்-ப்ரஹ்ம தத பூத்* என்று, பிராட்டியின் கடைக்கண்ணோக்கங்கள் அதிகமாக விழுமிடம் எதுவோ அதுதான் பரப்ரஹ்மமாயிற்று என்று கூறியுள்ளதற் கேற்ப பிராட்டியின் கருங்கண்ணோக்கங்கள் அவிச்சின்னமாகப் பாய்ந்து கொண் டிருக்குமே; அத்திருக்கண்களின் கருமையினால் வளர்ந்தது எம்பிரான் திரு மேனியின் கருமை. [இடையில் ஒரு சிறு விண்ணப்பம். அடியேன் இளமையில் *லக்ஷ்மீநேத்ரோத்பலஸ்ரீ........* என்னுமிந்த சுலோகத்தைத் தமிழ்ச் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து ஒரு பெரியாரிடம் பரிசுபெற்றேன் அந்தச் செய்யுளின் முதலடி மட்டுமே நினைவிலுள்ளது; ''கமலைமாமாதின் குவளை யொண்மலரேய் கண்களிற் காட்சியாற் கிளர்ந்து'' என்பதாக. மற்றையடிகளை இப்போதியற்றினால் விரஸமாம்.

[நாபீநாலீகரிங்கந் மதுகர படலீதத்த ஹஸ்தாவலம்ப:] திருநாபிக்கமலத்தில் மதுவைப் பருகச் சுழலமிடும் வண்டினங்களின் கருமையும் திருமேனியின் கருமை வளரக் கை கொடுத்துவிட்டது [அவிரலதுலஸீதாமஸஞ்ஜாதபூமா] *தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந் துழாயுடையையாலே அத்துழாயலங்கலின் பசுமை பச்சைமாமலைபோல்மேனிக்குப் புகரூட்டிற்று. பசுமையும் கருமையும் பரியாயமாகக் கொள்ளப்படும். [காலிந்தீ காந்திஹாரீ] இவ்வளவுக்கும் மேலாகத் *தூயபெருநீர்யமுனைத் துறைவனுகை யாலே அந்தநதியின் கருமையும் கலந்து கனத்ததாயிற்று மேனியின் கருமை. ஆக *லக்ஷ்மீநேத்ரோத் பலஸ்ரீயாலும் நாபீகமல ஸஞ்சரச் சஞ்சரீக ஸங்கத்தாலும் திருமேனியெங்குமடர்ந்து விளங்கும் திருத்துழாய் மாலையின் சேர்க்கையினாலும் காளிந்தீ நதியின் காந்திச் செறிவினாலும் மிக்க மேம்பாடுற்ற கருநிறமுடைமை பற்றி நெடுமாலே! என்றாராயிற்று.

கருமைக்கடுத்த பொருள் பெருமையாகையாலே அதன் விவரணம் கேளீர். வேதாந்தங்களில் ப்ரஹ்ம என்று ஓதப்படுபவன் எம்பெருமான். ஸ்ரீபாஷ்யோப க்ரமத்தில் ப்ரஹ்ம சப்தார்த்தமருளிச் செய்யாநின்ற எம்பெருமானார்—''ஸர்வத்ர ப்ருஹத்த்வகுணயோகேந ஹி ப்ரஹ்மசப்த:; ப்ருஹத்த்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைச்ச யத்ர அநவதிகாதிசயம். ஸோஸ்ய முக்க்யோர்த்த:'' என்று பணித்தார். இதன் கருத்தாவது, உலகில் உருவத்தால் பெருமை பெற்ற வஸ்துக்களை பெரிய மண்டபம், பெரிய தடாகம், பெரியமலை என்கிறோம். உருவம் சிறுத்திருந்தாலும் குணங்கள்பெருத்திருக்கப் பெற்றவர்களைப் பெரியாரென்கிறோம். *மஹதோ மஹீயாந்* என்னப்பட்ட எம்பெருமான் உருவத்தாலும் பெரியவன், திருக்குணங் களினாலும்பெரியவன். *வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்* *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்* இத்யாதி.

இனி, மாலுக்கு மூன்ருவது பொருள் பித்தனென்பது. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் *இத்தனையடியரானர்க்கு இரங்குநம் அரங்கனுய பித்தன்* என்கிருர். எம்பெருமான் அடியார்கள் பக்கலில் கொண்டிருக்கும் பித்து வாசாமகோசாம். தான் பேயனுயிருந்து. தன்னேடு கலந்தாரையும் "மையல் கொண்டொழிந்தேன்– மாலெழுந் தொழிந்தேன்– நன்ருரணன் நரகாந்தகன் பித்தன்– வன்பேய்முலையுண்டவாயன்றன் உன்மத்தன்-அந்தாமரைப் பேதைமாமணவாளன்றன்பித்தன்–அரங்கநகரெம்பிரானுக் கெழுமையும் பித்தன்-பித்தனுயொழிந்தேனெம்பிரானுக்கே- பேயனுயொழிந்தேனெம்பிரானுக்கே" என்று வாய்வெருவப் பண்ணுவன். *பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு* என்னும்படி பிராட்டிபக்கலில் பித்தனுயிருப்பதில் வியப்பில்லை; *வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னில்முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினுன்* என்னும்படி ஆழ்வார்திறத்தும் அவருடைய அநுபந்திகள் திறத்தும் பித்தனுயிருப்பதுண்டே இந்தப் பித்தே அவனுக்கு நிரூபகமென்பர் பரமார்த்தவேதிகள். "பித்தன்பித்து" என்று மகுடமிட்டு எழுதத் தொடங்கினுல் ஒரு ராமாயணமும் பாரதமுமாகப் பெருகுமே. இனி மேலே செல்லுகிறேன்.

[சீரார் செங்நெல் கவரிவீசும்] பெரியாழ்வார் வரப்புவழியே கோயிலுக் கெழுந்தருளினபோது கண்ணுற்கண்ட காட்சியைப் பாடினுர்—* உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட, வரம்புற்ற கதிர்ச் செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும் தண்ணரங்கமே * என்ருர். பயிர்கள் பால்கட்டுவதற்கு முன்னே வணங்காமல் வானத்தை நோக்கியிருக்கும்; பால்கட்டிக் கதிர் முற்றினவாறே தழைந்து கொடுக்கும்; அதுபோல, கல்வி ஏறப்பெருதவர்கள் 'அஹமேவ பண்டித:' என்று வணங்கா முடிகளாய் மார்பு நெறித்துக் கிடப்பர்கள்; நன்ருகக் கல்வி முற்றினவர்கள் "நமந்தி ஸந்தஸ் த்ரைலோக்யாதபி லப்தும் ஸமுந்நதிம்' என்ற கணக்கிலே விநயமே வடிவெடுத்திருப்பர்கள். இவர்கள் தாம் மேலே சென்று "அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்" என்னுமவர்களாகையாலே இவர்களைச் சீரார் செந்நெலாகச் சொல்லத்தகும். அன்றிக்கே ஆராவமுதப் பெருமாளுக்கு அமுதுபடியாகும் சீர்மையைக்கொண்டு, பெருமாளுக்குப் பட்டாவான நிலங்களில் செந்நெற்கள் கவரி வீசும்படியை யருளிச்செய்கிருராழ்வாரென்று நம்பிள்ளை இன்சுவைப்பொருள் பணிக்கும்படி. அர்ச்சாவதாரப் பெருமாள்களுக்கு செல்வம் மிக்க பக்தர்கள் எத்தனை தளிகைகள் ஸமர்ப்பித்தாலும் ஸ்ரீ பண்டாரத்தளிகை இல்லையானுல் பெருமாள் திருவுள்ள முகவாதென்பது உடையவர் காலத்து இதிஹாஸ விசேஷத்தாலே ப்ரஸித்தம். அந்த ஸ்ரீ பண்டார ஸம்ருத்தியேயாயிற்று இங்குச் *சீரார் செந்நெல் கவரிவீசுமென்று வருணிக்கப்படுகிறது.

[செழுநீர்த் திருக்குடந்தை] ஆழ்வார் நீராயலைய அந்த நீர் ஊரெல்லாம் வெள்ளமிட்டுச் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையாயிற்றுப் போலும். உள்ளுக் கிடக்கும் பெருமானே நீர்புரைவண்ணன்; ஆழ்வாரோ நீராயலைந்து கரைபவர்; பாசுரமோ * ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே * என்கிறபடியே நீராயுருக்குமது. பாசுரமோதுமவர்களோ "ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகா நிற்பர் நீராயே' என்னும்படி நீராயுருகுமவர்கள். இத்தனை நீரும் சேர்ந்தால் செழுநீர்த்திருக்குடந்தையாகக் கேட்கவேணுமோ?

[ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய்] *கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம!* என்று கிடையழகிலே யீடுபட்ட கௌசிக முனிவன் *உத்திஷ்ட நரசார்தூல!* என்றவாறே எழுந்திருந்ததில் வியப்பில்லை; எங்களிலே யொருவர் [திருமழிசைப்பிரான்] "எழுந்திருந்து பேசு" என்றவாறே அர்ச்சாவதார ஸமாதியையுங் குலைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்கப் புக்காயே! இஃதென்ன நீர்மை'.] திருமழிசைப் பிரானுக்காக எழுந்தானென்கிற ஐதிஹ்யம் பிற்காலத்தவர்களான நாம் சொல்லிவருவதேயொழிய ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி ஸித்தமோ வென்று சிலர் கேட்பதுண்டு; இப்பதிகந்தன்னிலே மேலே "அசைவிலுலகம் பரவக் கிடந்தாய்" என்றது அதை நன்றாகத் தெரிவித்தபடியாகும். அசைவு— முன்னடியில் *திசைவில் வீசும் செழுமா மணிகளாகச் சொல்லப்பட்ட திருமழிசைப்பிரானுக்காக அசைந்து கொடுத்தது; அதிலே உலகம் பரவக்கிடந்தாய்—அந்த நீர்மைக்கு உலகமெல்லாமீடுபடுமாறு கிடந்தாய் என்றபடி.] [கண்டேனெம்மானே!] உன்னுடைய கிடையழகு நிரந்தரம் கண்டு கொண்டிருக்கத் தக்கதாயிருக்க, சித்ரகூட பரிஸரத்திலே "ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த:" என்னும்படி யுணர்த்திவிட்டுத் துடித்த பிராட்டியைப் போலன்றிக்கே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கின்றேன்காண் என்றாராயிற்று. (2)

** மூன்றாநாளுபந்யாஸம்—ஆராவமுதும் அர்த்தபஞ்சகமும் **

அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் என்கிறபடியே அபரிமிதங்களான சாஸ்த்ரங்களில் நாம் அறியவேண்டிய பொருள்கள் அளவுகடந்திருந்தாலும் அர்த்தபஞ்சகமே அறியப் போதுமானதென்பர் நம் ஆசாரியர்கள். ரஹஸ்யங்களோ ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண பகவத்கீதாதிகளோ எதையெடுத்துக் கொண்டாலும் எல்லாவற்றுக்கும் அர்த்தபஞ்சகமே விஷயமென்பர் மாஞானிகள். ஹாரீதஸம்ஹிதையில் *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:, முநயச் ச மஹாத்மாநோ வேத வேதார்த்த தர்சிந:.* என்றுள்ளவசனம் நம்முடைய ஆசாரியர்களனைவரும் கையாண்டது. பரப்ரஹ்மஸ்வரூபம், ஜீவாத்மஸ்வரூபம், எம்பெருமானைப் பெறுவிக்குபாயத்தின் ஸ்வரூபம், பெற்று அநுபவிக்கும் புருஷார்த்தத்தின் ஸ்வரூபம், பெறவொட்டாமல் தடைசெய்யும் விரோதியின் ஸ்வரூபம்—ஆகிய இவ்வைந்துமே அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும். இதனையே ஸகலக்ரந்த ப்ருந்தங்களும் ஸம்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தெரிவிப்பனவாகும்.

மேலெடுத்த ப்ரமாண சுலோகத்தில் *ஸேதிஹாஸ புராணகா:* என்று சொல்லியானபிறகு *முநயச் ச மஹாத்மாந:* என்று சொல்லியிருப்பது ஆழ்வார்களைக் கருதியே யென்னத் தட்டில்லை. இதிஹாஸ புராண ப்ரணேதாக்களில் வேறுபட்ட முனிகளும் மஹாத்மாக்களும் ஆழ்வார்களேயன்றோ. நிற்க. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஈற்றதான *மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும், தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதுங் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்' என்னும் வெண்பாவானது—திருவாய்மொழி யாயிரமும் அர்த்தபஞ்சகத்தையே பன்னியுரைப்பதென்று பகர்ந்தது ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "உயர்திண்ணணையொன்று, பயிலேறுகண்கரு, வீடு

சொன்னுலொருக்கொண்ட, நோற்ற நாலும், எம்மா வொழிவில் நெடுவே யென்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும்'' என்றருளிச்செய்த கட்டளை யொன்றுளது. ஆக்ருதம் ஆராவமுதே யென்கிற ஒரு பதிகத்தினுள்ளே அர்த்தபஞ்சகமும் ஸாரமாகக் காணலாம்படி யிருக்கையை விளக்கமாக நிரூபிக்கிறேனிங்கு.

1. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் = பரமப்ராப்யமான பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிருபணம் கேண்மின். எம்பெருமானைப் பற்றின வாசகங்கள் பாட்டுத் தோறு மிருப்பதனுல் அவையெல்லாம் ஆப்யஸ்வரூப ஆதிபாதகங்களே யானுலும் ஒரு சந்தையை முக்கியமாகக் கொள்வோமிதற்கு. இரண்டாம் பாட்டில் இரண்டாமடி = *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றுலாவாய் எழிலேறே!* = எம்பெருமானுக்கு விக்ரஹமில்லை, ரூபமில்லை என்பர் பிறர். *இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ:* என்று பராசரமுனிவர் பணித்தபடி தன்னுடைய இச்சைக்கும் தமருடைய இச்சைக்கும் தகுதியாக எப்படிப்பட்ட வுருவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு பிறந்தருள்பவன். அப்படி பிறக்கச் செய்தேயும் [எழிலேறே] * ஸ உ ச்ரேயந் பவதி ஜாயமாந:* என்கிற படியே பிறப்பதுதான் கருமமடியாக வன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகப் பரார்த்தமாகையாலே பிறக்கப் பிறக்க ஒளிமல்கியிருக்குமத்தனை. 'நம்மைப்போலே அவனும் பிறக்கிருன், காரணம் எதுவானுலென்ன?' என்று கற்றன பேசாதே பிறந்தவாறும்! என்று மோஹிக்கும்படியான பிறவியுடைமைதான் ஜ்ஞாதவ்ய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் தலையானது.

2. ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:—எம்பெருமானை யடைந்து உய்வுபெறவேண்டியவனுன ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமேதென்னில்; ஆராவமுதே! என்ற வுடனே அடியேனென்றது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவந்த ஜ்ஞாதிகரணம் ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று இவ்வளவே சொல்லிற்று. ''ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிருபகம்'' என்று ஆசார்யகோஷ்டியில் அர்த்தவிசேஷம் அவதரித்தது. இது ஆழ்வாரருளிச்செயலையே மூலமாகக் கொண்டதென்னுமிடம் ஸ்ரீ வசநபூஷணதிகளில் ப்ரஸித்தம். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே கூரத்தாழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்றுவந்த அர்த்தமிது – என்பதும் ஸுப்ரஸித்தம். ஆனதுபற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் கீதாபாஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநீ எனவருமிடங்களில் (விஷ்ணுதத்வவித் ஜ்ஞாநீ என்றெழுதின சங்கராசார்யரைப் போலன்றிக்கே) ''பகவச்சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித்'' என்று பலகாலுமருளிச்செய்தார். *தாஸ பூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:... ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர* இத்யாதி ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களாலும் அநுக்ருஹீதமான அர்த்தமேயிது. இது தன்னை ஆழ்வார் இப்பதிகத்தில் உபக்ரமத்திலேயே அருளிச்செய்தாராயிற்று அடியேனென்று. மேல் மூன்றும் பாட்டிலும் *கன்னர் மதிள்சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய் அடியேனரு* என்றருளிச்செய்கிருர். இங்கு அரு என்றது அரூபியென்றபடி. ரூபரஹிதனை ஆத்மாவுக்கு வாசகமான சொல் இது. என்னுடைய ஆத்மா உள்ள காலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதே யிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது இங்கு. 'என்னுடைய ஆத்மா' என்பது பொருந்தா

தாகையாலே 'நாஞகிய ஆத்மா' என்றே பொருள் கொள்ளவேணும் சிலாபிம்பஸ்ய சரீரமிதிவத். ஆக, அடியேனென்பதை ஆத்மாவின் பெயராகவே விவக்ஷித்து "அடியேனரு" என்றருளிச் செய்தாரென்று மருமமுணரவேணும். இவ்வளவால் ப்ராப்து : ப்ரத்யகாத்மந : ஸ்வரூபத்தை விவரித்தோமாஞேம்.

3. ப்ராப்த்யுபாயம். பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் பல பலவும் சொல்லிற்று. *சரணுகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை அரணுகக் கொள்ளாதாரன்பு வாழி* என்னுமவர்களுக்கு எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறெதுவும் உபாயமன்று. *ஸ்வப்ராப்தேஸ் ஸ்வயமேவ ஸாதநதயா ஜோகுஷ்ய மாண: ச்ருதௌ* என்றும் *உபாயஸ் ஸ்வப்ராப்தேருபநிஷததீதஸ் ஸ பகவாந்* என்றும் நிகமாந்தமஹாகுரு நிலையிட்ட அர்த்தமிது. இது தன்னை இப்பதிகத்தில் *கழல்களவையே சரணுகக் கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று இலச்சினை யிட்டுவைத்தாராழ்வார். இது நிற்க. மூன்ரும்பாட்டில் *உன்ஞலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேன்* என்றது ஸாரதமமான வார்த்தை. இங்கு ஆருயிரப்படியில் பிள்ளானருளிச் செய்வது—"என்னுடைய யத்நத்தாலே உன் திருவடிகளைப் பெறக்கடவதாகவோ பார்த்தருளுகிறது? உன்னுடைய க்ருபையாலே உன் திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேரேருபாயத்தால் பெறிலும் வேண்டா'' என்பது. இங்கு யாவராலு மென்று சேதநஸமாதியாலே சொன்னதித்தனை. வேறு எந்த உபாயத்தாலும் என்பதே பொருளென்று பிள்ளான் விளக்கியருளினபடி. இத்தனைக்கும் தலையாக 'என்ஞன் செய்கேன்' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி அமைந்துளது. இரண்டாம் பாட்டின் முடிவில் 'என்ஞன் செய்கேனே' என்று ஒருவிசை சொல்லி, மறுபடியும் மூன்ரும் பாட்டையும் என்ஞன் செய்கேன்' என்றே உபக்ரமிக்கிரூர். இங்கு எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஸம்வாதம் கேளீர்; எம்பெருமான் ஆழ்வார் தம்முடைய ஆர்த்திகண்டு இரங்கக் காணுமையாலே தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதனங்களை யனுஷ்டிக்கவேணுமென்று அவன் இருந்தான்போலுமென்று கொண்டு உபாயாந்தரங்களை யநுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞுயிருக்கிற நான் எதைச் செய்வேன் என்ரூர். (எம்பெருமான்) ஆழ்வீர்! நான் உமக்கு ஞானத்தையருளியிருக்க இங்ஙனே சொல்லலாமோ? (ஆழ்வார்) என்ஞன் செய்கேன்=நீ தந்த ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டானம் அப்ராப்தம் என்றிருக்கிற நான் எதைச் செய்வேன்? (எம்பெருமான்) ஆழ்வீர்! ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமற் போஞல் போகட்டும்; என்னைப் பெறலாமாகில் ஸாதன மென்று பேர் பெற்றிருக்கிறவற்றில் ஏதேனு மொன்றை அனுஷ்டித்தாலாகாதோ? (ஆழ்வார்) என்ஞன் செய்கேன்=பிரானே! உன்னைப் பெறுகை முக்கியமான பின்பு எதையும் அனுஷ்டிக்கலாமப்பீர்! நீ தந்தது ஜ்ஞானமாத்ரமாகில் அனுஷ்டிக்கலாம்; பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞானமன்ரே நீ தந்தது. *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலு மென்னும்படி ஒன்றையும் அடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாமே பக்தி பரவசஞன நான் எதை யனுஷ்டிப்பேன். ஆகவே கழல்களவையே சரணுகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபஞயிராநின்றேன் என்ரூராயிற்று. உலகத்திலுள்ளவர்களை அஜ்ஞர் ஜ்ஞானிகள் பக்திபரவசர் என்று மூன்று வகுப்பிலே யடைக்கலாம். அஜ்ஞர்கள்

ஜ்ஞானபூர்வத்தினுல் ஸாதநானுஷ்டானத்திற்கு அக்ஷமர். ஜ்ஞானிகள் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தாலே அக்ஷமர். பக்திபரவசர் தத்ப்ரயுக்தமான கரண சைதில்யத்தாலே அக்ஷமர். ஆகவே கழல்களவையே சரணுகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. ஆக. இவ்வளவும் ப்ராப்த்யுபாய நிரூபணம் செய்தோமானோம்.

4. பலம் ப்ராப்தே:. பகவத் ப்ராப்திக்கு எது பலன்? என்னும் விசாரத்தில் மதாந்தரஸ்தர்கள் பேசுவது அநுவதிக்கவும் தகாதது. எம்பெருமானுர் தரிசனத்தில் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியுபக்ரமத்தில் *திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்* என்றும், முடிவில் *உற்றேனுகந்துபணி செய்து* என்றும் அருளிச் செய்திருக்கையாலே ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றின பரம புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமேயென்று கொண்ட ஆளவந்தார் *கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:* என்றூர்; எம்பெருமானுரும் ''நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா-நித்யகிங்கரோ பவாநி'' என்றூர். ஆக்ருதம் பத்தாம் பாசுரத்தில் *என்னையாண்டாய்* என்றும் *உனக்காட்பட்டும்* என்று மருளிச் செய்யும் முகத்தால் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று காட்டியருளினுராயிற்று. என்னையாண்டாய் என்றது—என்னையடிமைகொண்டாய் என்றபடியன்றோ. அடிமையும் ஆட்படுகையும் கைங்கர்யமும் பர்யாயம். ஆழ்வார் தம்மிடத்திலே வாசிக கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்னபடி. *பிரியாவடிமை யென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே!* என்கிறபாசுரம் உயிராக விளங்குமதன்றோ இப்பதிகத்தில்.

5. ப்ராப்திவிரோதி. பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதிகள் பலபலவுண்டு. கீதையில் *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா* என்னப்பட்டமாயை ப்ரபலவிரோதியானது. ஸ்வாமியெம்பெருமானுர் சாணுகதிகத்யத்திலே "தைவீம் குணமயீம் மாயாம்...மாம் தாரய" என்று விரோதி நிவர்த்தனத்தைப் பிரார்த்தித்தார். இத்திருவாய்மொழியின் நிகமனப்பாசுரத்தில் *உழலை யென்பிற் பேய்ச்சி முலையூடவனையுயிருண்டான்* என்று விரோதிநிரஸனத்தைப் பேசினுர். யாதவாப்யுதயத்தில் பூதநாவ்ருத்தாந்தத்தை ப்ரஸங்கிக்கும்போது "கதாசித் அந்தர்ஹித பூதநாத்மா கம்ஸப்ரயுக்தா கில காபி மாயா* என்று மாயாசப்தத்தையிட்டுச் சொல்லியிருக்கையாலே மாயையாகிற விரோதியும் தந்நிவர்த்தனமுமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாகும். ஆனதுபற்றியே பிள்ளான் ஆருயிரப்படியில் "விரோதி நிரஸநைக போகனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய" என்றிவ்வளவே யருளிச் செய்தது. அன்றியும்; அஷ்டச்லோகியில் ''ஆத்மத்ராணோந்முகச் சேத் நம இதி ச பதம்'' என்றருளிச்செய்தபடி ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமுண்டானுல் அது உபாய விரோதியாகையாலே தந்நிவ்ருத்தியையும் *களைவாய்துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்கிற பாசுரத்தினுல் காட்டியருளினுர். அன்றியும் எம்பெருமானைத் தானுச்ரயித்ததாக நினைக்கையும் உபாயவிரோதியாகையாலே தந்நிவ்ருத்தியையும் *இசைவித்தென்னை யுன் தாளிணைக்கீழிருத்து மம்மானே* என்கிற பாசுரத்தினுல் காட்டியருளினுர். ஆக அர்த்தபஞ்சகமும் ஆராவமுதே பதிகத்தில் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ... .

மூன்ரு நாளுபந்யாஸம் முற்றிற்று. (3)

செய்யதமிழ்மாலைகளினுல் தெளியாதமறைநிலத்தெளிவு.

உபயவேதஸமந்வயநாமிகாம் க்ருதிமிமாம் ப்ரதிவாதிபயங்கர:,
கலயதி ச்ருதிசேகரதேசிகப்ரதிதஸூக்திவிசேஷவிமர்சநீம்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா குருவின் திருவாக்கு. "பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்......மங்கையர்கோனென்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும் செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றேமே" என்பதாக வொன்று ப்ரஸித்தமானது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தங்களில் தெளிவுபெற முடியாத அர்த்த விசேஷங்களை ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் கொண்டு தெளிவுற அறியப் பெறுவதாக இப்பாசுரத்தினுல் பிரதிஜ்ஞை செய்தருளினர் ஸ்வாமி. இவ்விஷயத்தை நன்கு மூதலிக்க முயல்கின்றேனின்று. "தெளியாத மறைநிலம்" என்றதன் கருத்தை முன்னம் விளக்குகின்றேன். இங்குச் சிலர் சொல்லுவதாவது—ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்கள் தெரிவிக்கும் பொருள்கள் கலக்கமானவை; திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் தெரிவிக்குமவை தெளிவு பொருந்தியவை—என்று. இங்ஙனே பொருளன்று. உபய வேதாந்தங்களும் (அல்லது உபய வேதங்களும்) ஏகார்த்த ப்ரதி பாதகங்கள் என்பது நமது முன்னோர் களின் கொள்கை. "ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச் செயல் வாழி.....செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்ந்து" என்கிற மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியினுல் இஃது அறிய வெளிது. திவ்ய ப்ரபந்தங்களைத் தெளிய வோதாமல் வடமொழிமறையை மட்டும் ஓதினவர்களுக்குத் தெளிவான பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரகில்லை; அருளிச்செயல்களை வியாக்கியானங்களோடும் நன்கு ஓதி, பிறகு வடமொழிமறையில் அவகாஹித்தால் உபய வேதார்த்தங்களும் ஸமந்விதமாக நெஞ்சிற்பதியும் என்பதே இங்கு ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதமானது.

இதை இன்னமும் சிறிது விவரித்துக் காட்டுகிறேன். திவ்ய ப்ரபந்தங்களை நெஞ்சாலுமிட்டெண்ணுத ஸ்மார்த்தமாத்வர்கள் வடமொழி மறையில் அவகாஹித் திருக்கக் காண்கிறோம். அவர்கள் அம்மறையில் காணும் பொருள்கள் சிறப்புற்றிருக்க மாட்டாவென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ண முடியும். வாஸ்தவமாகவே செய்ய தமிழ் மாலை களில் அவகாஹனமில்லாதார்க்கு வடமொழி வேத வாக்கியங்கள் நிஷ்கல்மஷமான பொருளைத் தரவே மாட்டா—என்று நிஷ்பக்ஷபாதர்களான விவேகிகள் அறுதியிடுமாறு முக்கியமான சில விஷயங்களை யெடுத்துக் காட்டுகிறேன் காண்மின். இங்கு **மறை நிலங்கள்** என்றதற்கு வேதங்கள் மட்டுமே பொருளன்று; *பாரத: பஞ்சமோ வேத:* என்று பஞ்சம வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட மஹாபாரதமென்ன, *வேத: ப்ராசேத ஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணுத்மநா* என்று வேத ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ராமாயணமென்ன, மற்றுமுள்ள வேதோப ப்ரும்ஹணங்களென்ன— ஆகிய இவை எல்லாமுமே பொருளாகும். வைதிகர்களாகச் சொல்லப்படுகிற (அல்லது சொல்லிக்கொள்ளுகிற) ஸ்மார்த்தர் முதலானவர்கள் ப்ரமாணமாகப் பரிக்ரஹித்துள்ள

வைதிக க்ரந்தங்களையெல்லலாம் மறை நிலங்களாகவே ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார். ஆக, வேதங்களிலும் வேதோப ப்ர்ம்ஹணங்களிலும் உண்மைப்பொருள் காண வேண்டில் அருளிச்செயல்களையுபஜீவித்தேதான் காணமுடியும் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை இங்குத் தேறுகின்றது. இந்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பல விஷயங்களில் மூதலிக்கிறேன். இது மிக நீண்ட நூலாக முடிவுபெறும்.

முதல் விஷயம் ஸ்ரீமந் நாராயண பாரம்யம். கீதாசார்யனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் நாராயணமூர்த்தியே யென்பதில் ஆர்க்கும் ஐயமில்லை. அன்னவன் *வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். இதனால் ஸகல வேத ப்ரதிபாத்யன் நாராயணனே யென்பதும் அவனே பரதத்வமென்பதும் அநாயாஸமாக அறிந்துகொள்ள முடியும். வேதத்தினுள்ளே புகுந்து பார்த்தாலும் (பஞ்சமகாண்டே—பஞ்சமப்ரச்நே.) "**அக்நிரவமோ தேவதாநாம் விஷ்ணு:** பரம:" [தேவதைகளுக்குள்ளே அக்நி கடைப்பட்ட தெய்வம்; விஷ்ணு உயர்வறவுயர்ந்த தெய்வம்] என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் ஓதப்பட்டு வருவதைக் காணுகின்றோம். ஆனால் திவ்ய ப்ரபந்த விமுகர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி கொள்ளாமலிருப்பதில்லை. 'விஷ்ணு: பரம:' என்ற இவ்விடத்தில் விஷ்ணு வென்றது நாராயணுதி சப்தவாச்யனாக ப்ரஸித்தனான விஷ்ணுவல்லன் என்பர் பிறர். "**நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண:** பர:" என்றவிடத்தை அப்பய தீக்ஷிதர் எடுத்துக்கொண்டு (நாராணபரம்) என்பதற்கு 'நாராயணாத்பரம்' என்று பஞ்சமீதத்புருஷனாக்கி நாராயணனுக்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மமிருப்பதாக உரை செய்தார். இதைக்கண்ட வேதாந்த கௌஸ்துபகாரர் "நாராயண: பரம் ப்ரஹ்மேதி சாகாந்தரீய: ஸவிஸர்க்க: பாட: ச்வபசஸ்ய ஜிஹ்வாம் ச்சிநத்தி" என்றெழுதி வைத்தார். (அதாவது) மேலெடுத்த நாராயணாநுவாக வாக்யம் நம்முடைய சாகையிற்போல இதர சாகைகளிலும் ஓதப்பட்டு வருகிறது. அங்கு ஸமாஸாவகாசமில்லாமல் "நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம" என்று விஸர்க்கத்தோடு கூடின பாடமே யுள்ளதானது ச்வபசனுடைய நாவை யறுக்கின்றது என்கை. *யஸ் து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்த்ய ரேதஸம்* என்கிற ப்ரமாண ப்ரத்யயத்தாலே தீக்ஷிதரை நோக்கி ச்வபசபத ப்ரயோகம் பண்ணினார் கௌஸ்துபகாரர். அது கிடக்கட்டும். வடமொழி வேதமோதினவர்களில் நாராயண பாரம்யத்தை க்ஷேபிப்பவர்களும், நாராணனை இதர தேவதைகளோடொக்க எண்ணுமவர்களும் மலிந்துள்ளார்கள். *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் வேதமயன்* *மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்* *கண்ணுளன் கண்ணமங்கை நகராளன் கழல்சூடி அவனையுள்ளத் தெண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லாமினியவாறே* இத்யாதிகளான அருளிச் செயல்களை ஓதுமவர்களுக்கு இத்தகைய மனக்கலக்கம் கனவிலும் நேராதன்றே. நாராயண பரத்வமும் தேவதாந்தர அவரத்வமும் வடமொழி வேதங்களில் பல விடங்களிலும் ஸ்பஷ்டமாகக் காணநிற்கச் செய்தேயும் சுஷ்க வேதாத்யாயிகளுக்கு அதில் விச்வாஸமில்லாமைக்கு அடி அருளிச் செயலவகாஹனமில்லாமையே யாயிற்று.

இரண்டாம் விஷயம்—நாராயணனுடைய திருவவதாரம். வேதத்தில் *அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே* என்றும், *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்றும் *பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ* என்றும் பகவான் பல திருவவதாரங்களைச் செய்தருளுகிறானென்று ஸ்பஷ்டமாக ஓதியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்

ஏவம் யோ வேத்தி **தத்வத:*** என்று பகவான்தானே சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் ஆதிசங்கராசாரியர் கீதாபாஷ்யத்தில் அவதாரிகையிலும், அவதாராத்யாயமான நான்காமத்யாயத்தின் பாஷ்யத்திலும் "பகவான் உண்மையாக அவதரிக்கவில்லை; அவதரித்ததாக மாயையினால் காட்டிக்கொண்டானத்தனை" என்றெழுதிவைத்தார். அருளிச்செயலில் அவகாஹனமில்லாமையே அவர் இங்ஙனேயெழுதிவைக்கக் காரணமாயிற்று. நம்மாழ்வார் வாய் திறக்கும்போதே *உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றருளிச் செய்தும், ***பிறந்தவாறும்!*** என்று சொல்லி ஆறுமாஸம் மோஹித்தும் போந்ததை யறிந்திருந்தாராகில் 'பகவானுடைய ஜனனம் மாயைத்தோற்றமே' என்றெழுதிவைக்க முன்வருவரோ? கீதையில் *ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா* என்றதை சங்கராசாரியர் கண்டது போல நம் ஸ்வாமியும் கண்டார். மாயாசப்தத்திற்கு நிகண்டு விசேஷத்தைக் காட்டி நம் ஸ்வாமி உண்மைப் பொருள் விளக்கினதற்குக் காரணம் செய்யதமிழ்மாலையேயாகும். **(இதை விவரிக்கக் கேண்மின்.)** *மாயா வயுநம் ஜ்ஞானம்* என்கிற நிகண்டுவைக்காட்டி **(மாயயா)** என்பதற்கு 'ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநேந' என்று பொருளுரைத்தார் நம் ஸ்வாமி. திருவாய்மொழியில் (3-10-8) ***எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய்*** என்று முந்துறவருளிச்செய்து, இது எதற்கு அர்த்தமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதென்ன, உடனே ***எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனை*** என்கிற சரமசரணத்தினால் மாயாசப்தார்த்தமாக அருளிச்செய்யப்பட்டதென்று காட்டினாராயிற்று. எம்பெருமானார் மாயா சப்தார்த்தம் தெளிந்தது இது கொண்டே யென்னத் தட்டில்லை சங்கராசாரியர் ஸ்வகீய கீதாபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் "ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் குர்வந் லக்ஷ்யதே" என்றெழுதிவைத்தார். மேலே நாலாமத்யாயத்தில் (ச்லோ. 6) **"ஸம்பவாமி**—தேஹவாநிவ பவாமி. ஜாத இவ. **ஆத்மமாயயா**—ஆத்மநோ மாயயா; ந பரமார்த்ததோ லோகவத்" என்றெழுதிவைத்தார். இவ்விடங்களில் நம் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யாக்க்யானம் ப்ரபலமாகவுள்ளது. ஸ்வாமியும் அருளிச்செயலில் அவகாஹித்திலராகில் சங்கராசாரியர் கொண்ட பொருளையே தழுவியிருப்பர் போலும்.

மூன்றும் விஷயம்—குணகணாச்ரயத்வம். எம்பெருமான் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் என்பது வேதாந்தங்களில் ஸுப்ரஸித்தமான அர்த்தம். *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமனந்தம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிகளில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் ஓதப்பட்டிருந்தாலும் *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச* இத்யாதி ச்ருதிகளில் அபரிமித குணங்களுடைமை ஓதப்பட்டேயுள்ளது. முக்கியமாகவொன்று கேண்மின்; சாரீரக மீமாம்ஸையில் உபயலிங்காதிகரணம் ப்ரஸித்தமானது. அதில் முதல் ஸூத்ரம் *ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி* என்பது. ஹேயமான வஸ்துக்களில் ...ப்ரவேசம் செய்வதனாலே பரமாத்மாவுக்கு அவத்யமுண்டாகாதோவென்கிற ...க்குப் பரிஹாரமுணர்த்தப்படுகிறதிங்கு. இதில் **உபயலிங்கம் ஹி** என்பது ... அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணைகதாநத்வமும் உபயலிங்கமெனப் ... ஹேயகுண லவலேசமுமின்றிக்கே, உள்ளதெல்லாம் கல்யாண குணங்களா...றது பரப்ரஹ்மம். *அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ ...பிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* என்கிற ச்ருதியில் **அபிபாஸ:** ...ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் சொல்லி, **ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:** என்று ...ம் சொல்லியுள்ளது. ஹேயகுணாபாவத்தைப்பற்ற ஓரோவிடங்

களிலே **நிர்க்குண**மென்றதைச் சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டு நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதத்தைக் கிளப்பிவிட்டனர் பிறர். பகவான் தன்னிடத்துள்ள திருக்கல்யாணகுணங்களை வெளியிடுவதற்காகவே ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக ஸ்ரீராமாயணாதிகளிலிருந்து ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டினாலும் 'அவதாரமே பொய்யென்னும்போது இந்த ப்ரஸங்கமேதுக்கு?' என்று ஒரே பேச்சில் முடித்துவிடுகிறார்கள். ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்* என்று நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே சொல்லி, திருவாய்மொழிக்குச் சீர்த்தொடையாயிரம் என்றே திருநாமமிட்டார். பூக்களைக் கொண்டு மாலை தொடுக்குமாபோலே சீர்களைக் கொண்டே [திருக்குணங்களைக்கொண்டே] தொடுக்கப்பட்டது திருவாய்மொழியாயிரம் என்றபடி. *சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையாழ்துயரை, என்னினைந்து போக்குவரிப்போது* என்ற பாசுரம் மிகவற்புதமானது. *வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்* என்றே எம்பெருமானை விளிக்கின்றாராழ்வார். *என் கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திருப்பேனே* என்கிறாளாண்டாள். இத்தகைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸஹஸ்ரங்களில் ஆழ்ந்த பெருமையினாலேயே நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாத நிரஸந நைபுண்யம் பெற்றார்கள் நம்மவர்கள்.

நான்காம் விஷயம்—விசிஷ்டாத்வைதம். உபநிஷத்துக்களில் *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்* இத்யாதிகளான அபேத ச்ருதிகள் போலே *க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர:* த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா* இத்யாதிகளான பேத ச்ருதிகளும் காணப்படுகின்றன. ஒன்றேயுள்ளதென்பதும் பலபலவுள்ளன வென்பதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டவை. அபேத மென்றாலும் அத்வைத மென்றாலும் ஒன்றே. பேதமென்றாலும் த்வைதமென்றாலும் ஒன்றே.

இவற்றைத் தெரிவிக்கிற ச்ருதிகள் பரஸ்பரவ்யாஹதம்போல் தோற்றும். இவ்விரு வகை ச்ருதிகளையும் பொருந்தவிடும் வழியைத் தெரிந்துகொள்ளாமையினால் ஒரு சாரார் அத்வைதிகளென்றும், மற்றொரு சாரார் த்வைதிகளென்றும் பேர்பெற்று இவ்விரு வகுப்பினரும் ச்ருதிகளைப் பூர்த்தியாக ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாதே தம்தம் மதத்தை ப்ரசாரம் பண்ணி வருகிறார்கள். ஸுபாலோபநிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பகவானுக்கும் சரீராத்மபாவம் சொல்லப் பட்டிருப்பதைக் கொண்டு எளிதாகப் பொருந்தவிடும் வழியை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின் உபக்ரமத்திலேயே ஏழாம் பாட்டிலே *உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்பதனால் கண்ணாடிபோல் காட்டியருளினார். இப்பாசுரத்தின் ஸாரமான கருத்தை ஆறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தி கொண்டறியலாம். இப்பாட்டுக்கு ஆறாயிரப்படி மிக விரிவானது. அவதாரிகையை மட்டும் காட்டுவோமிங்கு. "கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் பகவததீநமென்னுமிடத்தை ஸாமாநாதி கரண்யத்தாலே சொல்லிற்று. இனி இந்த ஸாமாநாதி கரண்யமானது ஜகதீச்வரயோச் சரீராத்மத்வ நிபந்தனமென்று சொல்லுகிறது." இவ்வளவே போதும். "உடன்மிசை உயிரென" என்பது ஸகல வேத ஸாரமான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி. சரீரத்தினுள் ஆத்ம[illegible] போலே என்பது பதப்பொருள். இதனால் சரீராத்ம பாவம் நன்கு தெரிவிக்கப்பட்[illegible] உடனே *உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்* என்றார். சுருதி, மிகுசுருதி, சுடர்மிகு[illegible] **சுருதி**—பேதச்ருதி; **மிகுசுருதி**—அபேதச்ருதி; **சுடர்மிகுசுருதி**—கடகச்ருதி. [illegible] அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண மெனப்படும். ஆக விசிஷ்டாத்வைத ப்ரதர்சகர்[illegible] யாயினர். பிறர் தெளியாத மறைநிலத்தைத் தெளிவித்தவர் ஆழ்வாரேயாயி[illegible]

குறிப்பு:—இவ்வுபந்யாஸம் இவ்வளவோடு சுருக்கத்தக்கதன்று. இ[illegible] பல விஷயங்களும் நிரூபிக்கவேண்டியிருப்பதால் க்ரமேண தொட[illegible]

ப்ர. அண்ண[illegible]

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमते शठकोपाय नमः । श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमत्परमहंसेत्यादि. श्रीमत्तिरुक्कुडन्दैयाण्डवन् षष्ट्यब्दपूर्तिमहोत्सवावसरे स्वामिपादानाम्

श्रीकाञ्ची - प्रतिवादि भयङ्कर - अण्णङ्गरार्यदासेनोपहृतः

अपर्याप्तामृत रसास्वादः ॥

—* सहस्रगीत्याम् * आरावमुदे दशकदिव्यार्थानुभवः *—

अमृतममृतं कस्संदेहः? सिताऽपि च सा सिता
मधु च मधु तद् द्राक्षा द्राक्षा तदेव च फाणितम् ।
अखिलमधुराम्भोधिः श्रीकुम्भघोणनिकेतना-
ऽमृतहरिरसास्वादः श्रीमच्छठारिमुखोद्गतः ॥

अवतारिका—एतद्दशकोपक्रमे * आरावमुदे * इति भगवत्सम्बोधनं निविष्टम् । भगवन्नामसु परमभोग्यमिदं दिव्यं नाम । यद्यपि संस्कृतभाषायाम् अपर्याप्तामृतमिति नाम्नोऽस्य विवर्तो भवति, तथाऽपि द्राविडभाषानिबद्धं नाम परमस्वादु । तदिदं सौवादवं द्रामिडभाषानभिज्ञसकाशे कथमिव हंहो विव्रियताम्? सहस्रनामाध्याये * विश्वं विष्णुर्वषट्कार इत्यादीनि सहस्रं नामानि सन्ति विष्णोः, सत्यं तानि सर्वाण्यपि नामानि * आरावमुदु * इति दिव्यनाम्नोऽस्य सकाशे दिवादीपभावमेवावाप्नुयुः । श्रीकुम्भघोणक्षेत्रमधिशयानस्य भगवतस्समाख्या सेयम् । तदिदं परमभोग्यं नाम श्रीशठकोपमुनीन्द्रकालात्प्रागेव व्यवह्रियमाणमासीद्वा? एतद्दिव्यसूक्त्यवतारतः पश्चात् व्यवहृतं वेति केचिद्विचारयन्ति । अपर्याप्तामृतमिति नाम (संस्कृतं) प्रागासीत्; तस्य द्राविड्या विवर्तो मुनिवरेण व्यरचीति केचिदभिदधते । नैवं नैवम् । श्रीशठरिपुमुनीन्द्रवदनारविन्दविनिर्गतस्य * आरावमुदु * इति नाम्न एव पश्चात्तनैरपर्याप्तामृतशब्देन विवर्तो व्यरच्यतेति वस्तुस्थितिः । केरलमण्डले * तिरुवण्परिचारनाम्नि दिव्यदेशे विराजमानं भगवन्तम् * तिरुवाऴ्मार्वन् * इत्येव तत्र पूजका व्यपदिशन्ति । तत्रैव (केरळमण्डले) तिरुच्चित्तारुदिव्यदेशमधितिष्ठन्तं भगवन्तम् * इमैयवरप्पन् * इति प्रथयन्ति । एतदुभयमपि शठकोपमुनीन्द्रवाग्विनिर्गतमेव । तत्तादृशेषु भगवन्नामविशेषेषु * आरावमुदु * इति नामधेयमुद्दिश्य किं व्याहराम! सुबहुव्याहरणेनापि पर्याप्तिं न लभेमहि । एवमतिमधुरदिव्यनामभासुरस्य भगवतः शार्ङ्गपाणि रित्यपि नामान्तरं प्रथते । तदिदं शुभनामधेयमुत्सवमूर्तेः । आरावमुदुनामधेयं तु मूलमूर्तेरुत्सवमूर्तेश्च । भगवन्तमेनमुपसर्पति मुनिवरो मनोरथानामतटान् प्रवाहानभिवर्धयन् सन् । के ते मनोरथप्रवाहा इतिचेत्; भगवान् अर्चासमाधिमतिलंध्य ईक्षणसुधासिन्धुवीचिविक्षेपशीकरैः कारुण्यमारुतानीतैः शीतलैरभिषेक्ष्यति; कुशलप्रश्नमाकलयिष्यति; भरताक्रूरमारुतीनामिव ममाप्याश्लेषसुखमातनिष्यति; किं तेऽभीष्टम्? किं च तेऽनिष्टम्? इत्यनुयुज्य अनिष्टपरिहारपूर्वकम् इष्टं प्रापयिष्यति....इत्येवमेवंरूपास्ते । पितुर्दशरथस्य और्ध्वदेहिकं निर्वर्त्य चित्रकूटं प्रतिष्ठ-

मानो भरतो भूयसो मनोरथप्रवाहानुपबृंहयन् प्रययौ । के ते तस्य मनोरथाः? भगवान् रामचन्द्रः कथञ्चिदपि वा प्रत्यावर्तयितव्यः; यदि स न प्रतिनिवर्तेत, तर्हि सौमित्रिवन्मयाऽपि विविधवरिवस्यानिरतेन नित्यकिङ्करेण भवितव्यम्; तदपि न सिध्यति चेत् * शेष्ये पुरस्ताच्छालायां यावन्मे न प्रसीदतीति शयितव्यम्....इत्येवमेवंविधा आसन् । अन्ततो नैकोऽपि मनोरथः फलेग्रहिरभूत् । तथाऽपि * आरुरोह रथं हृष्टः * इत्युक्तरीत्या हृष्टमनाः प्रतिनिवृत्तस्स इति जानीमः । * स काममनवाप्यैवेत्युक्तरीत्या अनवाप्तकामस्य भरतस्य ननु कथं हर्षोदय इति शङ्का जायेत । शेषत्वतोऽपि प्रकृष्टस्य पारतन्त्र्यस्य संसिद्धया हृष्टो बभूवेत्याचार्याः । प्रकृते शठकोपमुनेस्तथाविधहर्षोदयस्य नावकाशः । भगवच्छन्दानुवर्तनमवर्जनीयमित्यन्तरङ्गाभिसन्धौ सत्यपि, क्लेशातिशयस्य विवृद्धया असहनीयत्वेन निर्वेदभरेणैव समाप्यते दशकमिदम् । दशम्यां गाथायाम् "उनक्काट्पट्टुम् अडियेनिन्नमुळल्वेनो" इति सूच्यते हि मानसो निर्वेदातिशयः । तद्गाथाखण्डस्यायमभिप्रायः—श्रीकुम्भघोणक्षेत्रेऽस्मिन् संसिद्धसमीहितस्स्यामिति धृतावधारणोऽवर्तिषि; न जाने इतोऽपि कतिकति दिव्यदेशान् पर्यटेयमिति ॥ इत्यवतारिका ॥

(गाथा.) आरावमुदे यडियेनुडलम् निन्बा लन्बाये *
नीरायलैन्दु करैय वुरुक्कुहिन्न नेडुमाले *
शीरार् शेन्नेल् कवरि वीशुम् शेळुनीर् त्तिरुक्कुडन्दै *
एरार् कोलम् तिहळ किडन्दाय् कण्डे नेम्माने ॥ १ ॥

अयि भो अपर्याप्तामृतभगवन्! मदीयं गात्रं त्वयि प्रेममयं सत् जलवद् द्रवीभूतं च सत् यथा विह्वलं भवति तथा नाम कुर्वन् सर्वेश्वर! चामरवदुच्चलद्भिः श्रेष्ठः शालिसस्यैः परीतपर्यन्ते सलिलसमृद्धे च श्रीकुम्भघोणक्षेत्रे दिव्यमङ्गलविग्रहसौन्दर्यमतिविलक्षणं प्रकाशयन् शेषे; हन्ताहं समसेविषि ॥

अस्मत्पूर्वाचार्यगोष्ठ्यां दशकस्यास्य बहुमानातिशयो विश्वप्रसिद्धः । तन्मूलभूतमितिहासमवधत्त । अस्मदीयं दर्शनं नाथोपज्ञं हि प्रवृत्तम् । नाथशब्दवाच्यो भगवान्नाथमुनिः । स तावत् स्वावतारस्थले वीरनारायणपुरे [काट्टुमन्नारसन्निधौ] निवसन् अध्यात्मशास्त्रप्रवचननिष्णातः सन् मन्नार्नामकस्य भगवतो नित्याराधने सर्वोपचारसंभृते निरत आसीत् । तदात्वे कदाचन श्रीयादवाद्रिप्रान्ततः केचन श्रीवैष्णवास्तत्रागत्य श्रीवीरनारायणभगवतो मन्दिरे नानाविधानि स्तोत्राणि स्वाधीतानि श्रुतिमधुरसुस्वरोदञ्चितमुद्गृणन्तो मध्ये सहस्रगीत्यन्तर्गतमिदं दशकं च श्रुतिसुभगमनुसंदधिरे । दशकस्यास्य चरमगाथायाम् * ओरायिरत्तुळिप्पत्तुम् * [श्रीशठकोपमुनिप्रणीतासु सहस्रसंख्याकदिव्यगाथासु इदं दशकम्] इत्यनुसन्धीयमानं वाक्यमाकर्णितवान् श्रीमान्नाथमुनिः एवं नाम सहस्रं गाथा अवतीर्णास्सन्तीत्यवगच्छन्ताननुसन्धातृमहाभागान् पप्रच्छ—'भो भगवन्तः! अपि जानन्ति भवन्तः सहस्रमपि गाथाः?' इति । ते च प्रोचुः—एतद्दशकमेव गाथानां जानीमः, न पुनरन्यत्किमपीति । अथ पुनरन्वयुङ्क्त नाथमुनिः 'यद्यपि न जानन्ति श्रीमन्तः, अन्ये केऽपि सन्ति वा ज्ञातारो भवदीयधामप्रान्ते?' इति । नैवेत्येव ते प्रत्युत्तरमुदीर्य भगवत्तीर्थप्रसादादिकं स्वीकृत्य निश्चक्रमुः । ततः प्रभृति नाथमुनिरहर्निशमनयैव चिन्तया भृशमभ्यभूयत । आकर्णितस्य दशकस्यावसाने "कुरुकापुरावतीर्णशठकोपमुनिप्रणीते सहस्रे इति

खलु वाग्विन्यास आसीत्; ततश्च श्रीशठकोपमुनीन्द्रस्य जन्मस्थलीं श्रीकुरुकापुरीमधिगत्य तत्र विचारयामेत्यध्यवस्यन् भगवदनुज्ञां स्वीकृत्य प्रस्थितः प्राप तामेव ताम्रपर्णीतीरस्थितां कुरुकापुरीं मार्गक्रमेण। तत्र च भगवन्तमादिनाथम् श्रीशठकोपमुनीन्द्रं च सुष्ठु संसेव्य श्रीमधुरकवेः शिष्यपरम्परायां स्थितं श्रीपराङ्कुशदासनामानं स्वामिनं सुहृदमवाप्य तत्सकाशे न्यवेदयत् स्वागमनप्रयोजनमेष नाथमुनिः। "शठरिपुकथिता दशशतगाथाः कोऽपि महानिह जानाति किमु? अथवा पुस्तकमस्ति किमत्र?" इति तावदप्राक्षीत्। स च महानेवं प्रत्यब्रूत—'भगो! श्रीशठकोपमुनीन्द्रफणितय इतरदिव्यसूरिवरदिव्यसूक्तयश्च बहुतिथादेव कालात्प्राक् प्रमुषितप्रचारा अभूवन्निति शृणुमः। तथाऽप्यस्मत्कुलकूटस्थेन श्रीमन्मधुरकविनाऽनुगृहीतम् * कण्णिनुण्शिरुत्ताम्बु समाख्यं श्रीशठकोपमुनीन्द्रस्तोत्ररूपं गाथादशकमस्ति तावदिह। तदिदं द्वादशसहस्रकृत्वो नियमविशेषसनाथं जपतां सतां मुनिवरानुग्रहभूम्ना समीहितसिद्धिर्भवित्रीति महद्भ्यः श्रुतमस्ति न इति। तदिदं निशम्य नाथमुनिः प्रसन्नचेताः परमानन्दपारावारनिमग्नान्तरङ्गस्तं प्रणिपत्य 'भगवन्! मधुरकविभिरुदीरितं तत्प्रबन्धरत्नं कृपया मह्यमुपदिशतु तत्रभवान्' इति प्रार्थ्य प्राप्य च ततस्तदुपदेशम् दिव्यतिन्त्रिणीतरुमूले निषद्य सनियमं द्वादशसहस्रकृत्वो जजाप, शुश्राव च तदवसाने श्रीमहालक्ष्मीप्रेरणया प्रादुर्भूतस्य शठकोपमुनिवरस्य वाचम् आकाशवाणीमिव समुन्मिषितां किं ते समीहितमभिधत्स्वेति। अथ तदाकर्णनजाह्लादशीतनेत्राम्बुः पुलकाञ्चितगात्रश्च नाथमुनिर्बद्धाञ्जलिपुटस्सन् व्यजिज्ञपदेवम्—स्वामिन् परमकरुणानिधे! सहस्रगीतिप्रमुखान् अशेषानपि दिव्यप्रबन्धाननुगृहाणेति। प्रार्थित एवं श्रीवकुलाभरणमुनीन्द्रः परमप्रीतिविवशान्तरङ्गस्सन् * दिव्यं ददामि ते चक्षुः * इतीवानुगृह्य रहस्यत्रयं चतुस्सहस्रीम् दर्शनदिव्यार्थान् अष्टाङ्गयोगरहस्यं च योगदशायां प्रसाद्यान्तरधीयत। श्रीवेदान्ताचार्यप्रणीते संप्रदायपरिशुद्ध्याख्ये रहस्यप्रबन्धे द्राविडभाषया प्रोक्तमित्थम्—"एतद्युगारम्भे ब्रह्मनन्द्यादिभ्यः परस्तात् वेदान्तसंप्रदायस्य प्रवर्तकोऽभूत् श्रीशठकोपमुनीन्द्रः" इति। "प्रादुर्भावविशेषतो नाथमुनेः शठकोपमुनिराचार्यो बभूव" इति च। तैरेवोक्तं गुरुपरम्परासारे च—"श्रीमन्नाथमुनेर्योगदशायां साक्षात्कृतः शठकोपसूरिराचार्यभावमापेदे" इति।

"व्योम्नः परस्तात्सविधं समेत्य लक्ष्मीनियोगात्कुरुकाधिराजः।
समन्त्ररत्नद्वयमाह यस्मै नाथाय तस्मै मुनये नमोऽस्तु॥"

इतीदं प्राचीनं पद्यरत्नं चात्रानुसन्धेयम्। एवं श्रीशठकोपमुनीन्द्रसन्निधानादधिगतसर्वस्वः कृतकृत्यो नाथमुनिरथ किञ्चित्कालपर्यन्तं श्रीकुरुकापुर्यामेव सुसुखं निवसन् तत्रत्यान् श्रीवैष्णवान् द्राविडाम्नायवेदिनो विरचय्य, तदनु स्वदेशगमनाभ्यनुज्ञामासाद्य प्रतिनिवृत्य स्वदेशमवाप्य स्वकीयभागिनेयद्वयद्वारा दिव्यप्रबन्धान् द्राविडजनपदेषु बहुषु प्रसृमरप्रचारानतानीदिति॥ एवं च चिरं प्रमुषितानां स्थितानां सहस्रगीत्यादि (चतुस्सहस्रगाथात्मक) दिव्यप्रबन्धानां पुनरवतारे * आरावमुदे * इत्युपक्रमशालि दशकमिदमेव निदानमासीदिति हेतुना दशकेऽस्मिन् एतल्लक्ष्यभूते [श्रीकुम्भघोणसमाख्ये] दिव्यदेशे च भूयानादरः श्रीवैष्णवसन्ततेः। दिव्यसूरिषु चरमः तिरुमङ्गैयाळ्वारनामा श्रीपरकालसूरिः श्रीशठकोपमुनीन्द्रदिव्यसूक्तिच्छाययैव प्रायस्तदन्तरङ्गाशय विवरणात्मना स्वकीयान् दिव्यप्रबन्धाननुजग्राहेति संप्रदायः। अधुनाऽत्र विशदीकृतेषु विषयेषु तदीयास्सूक्तयोऽपि साक्षिभावमाटीकन्त इति नात्र तद्विस्तरः॥ अथ गाथाविवरणमुपक्रम्यते॥

[अयि भो अपर्याप्तामृत भगवन्!] भगवान् केषामपर्याप्तामृतम्? इति प्रश्नस्तावन्न प्रादुर्भवेत्-भोक्तॄणामपर्याप्तामृतमिति अर्थसिद्धत्वात्। अथ के ते भोक्तार इति प्रश्नोऽपि नोदियात्—भक्ता एव भोक्तार इति प्रसिद्धेः। षट्सहस्रिकायां श्रीकुरुकेशाचार्यास्तु प्रसादयन्ति—न केवलं भक्ता एव भोक्तारः, तद्वत् भगवानपि भोक्तैवेति। स्वस्यापि स्वयमपर्याप्तामृतमिति तदाशयः। तदिदं मनागिह विव्रियते। भगवतो भोग्यता भक्तानामिव स्वात्मनोऽपि हृदयं हरति। श्रीरङ्गराजस्तवेऽनुगृह्णन्ति भट्टपादाः—* अग्रे तार्क्ष्येण पश्चादहिपतिशयनेनात्मना पार्श्वयोश्च श्रीभूमिभ्यामतृप्त्या नयनचुलकनैस्सेव्यमानामृतौघम् * इति। अयं भावः। उत्सवमूर्तिः श्रीरङ्गनाथः स्वकीयामप्रमेयां सुषमां स्वयमेव भोक्तुं कामयमानः पुरोभागशोभानुभवार्थम् अग्रे तार्क्ष्यापदेशेन स्वयमेवावतिष्ठते; अथ पश्चाद्भागशोभानुभवार्थं स्वयमेव भोगिभोगशयनीयशायी मूलमूर्तिरभूत्। अथ च पार्श्वभागशोभानुभवार्थं स्वयमेव श्रीभूदेवीभावमापेदे। एवं नानावर्ष्मपरिग्रहेणोपभुञ्जानोऽपि नैव तृप्तिं लभते रङ्गी—इति। तत्रैव स्थलान्तरे सूक्तिरेषा—* मनुकुलमहीपालव्यानम्रमौलिपरम्परामणिमकरिकारोचिर्नीराजितांघ्रिसरोरुहः। स्वयमथ विभो! स्वेन श्रीरङ्गधामनि मैथिलीरमणवपुषा स्वार्हाण्याराधनान्यसि लम्भितः॥ * इति। श्रूयतामेतद्विवरणम्। श्रीरामायणे अयोध्याकाण्डे * सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् * इति रामचन्द्रो भगवान् नारायणं भगवन्तमुपसेवतेस्मेत्युक्तम्। अत्र सेव्यः कः? सेवकः कः? इति विमर्शे उभावप्यभिन्नव्यक्ती इति सुगमम्। श्रीरामेण स्वेन सेवितो भगवान् स एवाधुना श्रीरङ्गनाथभगवत्पदमञ्चति। पट्टाभिषेकसमये * लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायाद्विभीषणः * इत्युक्तरीत्या विभीषणेन लब्धा इक्ष्वाकुकुलधनभूता दिव्यमूर्तिस्तेन निजां लङ्कापुरीं प्रति नीयमाना मध्येमार्गमुभयकावेरीमध्ये स्थलजलरामणीयकमभिवीक्ष्य तत्रैव रेमे—इति हि पौराणिकी प्रथा। स्वस्मादभिन्नामिमां मूर्तिं स्वयमेव ह्याराधयामास स राघवः, यो हि * भवान्नारायणो देव इति देवैरभिष्टुतः। स्वस्य स्वयमेवाराधनं कथमुपपद्यत इति शङ्कामपाकर्तुमनुजग्राह भट्टार्यः "स्वार्हाण्याराधनान्यसि लम्भितः" इति। अयमाशयः;—स्वस्य भोग्यतां योग्यतां च परे न जानीयुः; अज्ञानादनुरूपमाराधनं न कुर्युः; अतश्च स्वानुरूपमाराधनं स्वात्मनैव कर्तव्यमित्यवधार्य तथा कृतवानिति। पादुकासहस्रे च श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः प्राह—* मनुजत्वतिरोहितेन शक्ये वपुषैकेन विरोधिनां निरासे। अभजद्भरतादिभेदमीशः स्वयमाराधयितुं हि पादुके! त्वाम्॥ * इति। विरोधिनिरसनार्थं हि भगवान् रामचन्द्ररूपेण मानुषयोनौ जज्ञे। मत्स्यकूर्मवराहनरसिंहादिवत् एकाकिनैव ह्यवतीर्य तत्कर्तुं शक्यम्; किमिति भरतादिभूमिकापरिग्रह इत्याशङ्क्य समाधीयते * स्वयमाराधयितुं हि पादुके! त्वाम् * इति। एतावता निरूपितेन सुगमम्—भगवतो मूर्तिर्भागवतानामिव भगवतोऽपि परमभोग्येति। एवं च अपर्याप्तामृतत्वं भक्तानामिव स्वस्यापीति पूर्वाचार्यैरनुगृहीतं स्थाने। संबोधनानन्तरम् **[मदीयं गात्रं त्वयि प्रेममयं सत्]** इत्युच्यते। प्रेमा तावदात्मनो धर्मः, न तु गात्रस्य। एवं स्थिते गात्रस्य प्रेममयता कथमुच्यते? एवम्। आत्मधर्मभूतं शेषत्वं गात्रतो हि प्रकाशते; तद्वदेव आत्मधर्मभूतः प्रेमाऽपि गात्रत एव प्रकाशितुं प्रभवतीति लघीयसी समाहितिः। जलाशयान्तरवस्थितं सलिलं यदि स्वयमेव बहिः प्रसरति, तर्हि किं मन्तव्यम्? आश्रयादभ्यधिकमासीत्तदित्येव हि मन्तव्यम्। तथैतत्।

अथ **[जलवद् द्रवीभूतं च सत्]** इत्युच्यते। * अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च * इति गीतोक्तरीत्या छेदनदहनक्लेदनशोषणानर्हत्वमात्मन एव न तु शरीरस्य। शरीरस्य क्लेदो नासंभवी। अत्रोच्यमानः क्लेदस्तावद्विलक्षणः; केवलं प्रेमोपाधिकः। गात्रस्य जलरूपेण द्रवीभावं भगवानेव संपादयतीत्युच्यते। एवं

भवितुं भगवता कृतं कृत्यं किमिति चेत् **[नेडुमाले !]** इतिसंबोधनेन तत् स्फोर्यते। द्रामिड्याम् 'माल्' इति पदम् अर्थत्रयविशिष्टम्—हे नीलतनो, हे महात्मन्, हे व्यामुग्ध ! इत्युक्तं भवति। तदिदमर्थत्रयं क्रमशो विव्रियते। निरुक्ते अर्थत्रयेऽपि माले! इत्येनावता कथितेनालम; 'नेडु' इति अतिशयितार्थक विशेषणयोजनया—अतिशयितनैल्यविशिष्टदिव्यमङ्गलविग्रहप्रदर्शनेन, अत्यधिक वैभवप्रदर्शनेन अतिमात्रव्यामोह प्रदर्शनेन च स्वात्मनो विकृतिमुदपादयदित्युक्तं भवति। अतिशयितनीलवर्ण विशिष्ट दिव्यमङ्गलविग्रहानुभवस्तावदेवं कर्तव्यः;—(तत्वमुक्ताकलापमङ्गलश्लोकः—) * लक्ष्मीनेत्रोत्पलश्री सततपरिचयादेव संवर्धमानो नाभी नालीकरिङ्ग न्मधुकर पटलीदत्तहस्तावलम्बः। अस्माकं संपदोघानविरलतुलसीदामसंजातभूमा कालिन्दीकान्तिहारी कलयतु वपुषः कालिमा कैटभारेः ॥ * इति। भगवतो विलसत्कालवर्णो विग्रहः संपदोघान्नः कलयत्विति वक्तव्ये विग्रहगतः कालिमा कलयतात्तानिति कथनम् अतिश्लाघनीय उक्तिचमत्कारः। भगवतो वपुषि स्वाभाविकोऽपि सन् कालिमा बहुभिरुपाधिविशेषैरभिववृधे इत्युच्यते। लक्ष्मीनेत्रोत्पलश्रीसततपरिचयात्प्राथमिकी वृद्धिः कालिम्नः। * अपाङ्गा भूयांसो यदुपरि परं ब्रह्म तदभूत् * इति श्रीगुणरत्नकोशानुगृहीतरीत्या भगवतः परब्रह्मत्वसिद्धये असितेक्षणायाः लक्ष्म्या अपाङ्गपाता असकृदभूवन्; तत्तादृश नीलकटाक्षगतनीलिम्ना वपुषः कालिमाभिवृद्धिः। अथ च **[नाभीनालीकेत्यादि]** कथ्यते। यत्रयत्र कमलकुसुमम् तत्रतत्र भृङ्गरिङ्गणमवश्यभावि खलु। एवं नाभीनलिनरिङ्गद् भृङ्गबृन्दकान्तिविक्षेपतश्च कालिमाभिवृद्धिः। अथ च **[अविरलतुलसीदामसंजातभूमा]** इति स्वकीय सर्वाङ्गसमुल्लसत्तुलसीत्रगुञ्छित कान्तिभूम्नाऽपि च कालिमविवृद्धिरुच्यते। अन्ततः **[कालिन्दीकान्तिहारी]** इति पटुतरोऽयमुल्लेखः। भुवनान्यमूनि गोपायन् कुहनागोपः कालिन्दीरसिको हि। कालिन्दी खलु कालवर्णेति प्रसिद्धम्। सोऽपि वर्णो भगवतो वपुषः कालिम्ना हृतः। एवमायतिविशेषै र्भगवद्वपुषः कालिमाभिवृद्धिं प्रति किमुच्यतां हंहो।

'माल्' पदस्य द्वितीयोऽर्थो महिमा; तमधिकृत्य विज्ञापये। श्रीभाष्योपक्रमे ब्रह्मशब्दार्थं विवृण्वन् भगवान् भाष्यकारः "सर्वत्र बृहत्त्वगुणयोगेन हि ब्रह्मशब्दः; बृहत्त्वं च स्वरूपेण गुणैश्च यत्रानवधिकातिशयं सोऽस्य मुख्योऽर्थः" इत्यन्वग्रहीत्। * वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम * इति, * महतो महीयान् * इति च श्रूयमाणस्य परमपुरुषस्य स्वरूपेण गुणैश्च बृहत्त्वे को विचारः। माल्पदस्य व्यामुग्ध इति तृतीयोऽर्थः। भगवान् ह्याश्रितेषु स्वयं व्यामुग्धः, आश्रितानां स्वस्मिन् व्यामोहजनकश्च। कथितं हि गोदादेव्या स्वसूक्ते * मालाय्-पिरन्द नम्बियै माले शेय्युम् मणाळनै * इति। स्वयमौत्पत्तिकव्यामोहवान् व्यामोहोत्पादकश्चेति तदर्थः। माल् शब्द उभयमप्यर्थमभिधत्ते। गीतासु (४-११.) * ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् * इति, उपरि च (९-२९.) * ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् * इति च कथयतो भगवतो व्यामोहः कथमुपवर्ण्यताम्। पूर्वत्र, सेव्यस्स्वयं सेवकानुद्दिश्य **तथैव भजामी**ति कथयति। तदिदं व्यामोहवत एव हि वाक्यं भविष्णु। शब्दान्तरं न खलु स्फुरतिस्म गीताचार्यस्य। 'तानाद्रिये' इति हि वक्तव्यम्। स्वात्मानं विस्मृत्यत्व ह्येवमुक्तवान्। उत्तरत्र च * मयि ते तेषु चाप्यहम् * इत्यत्र "अहमपि तेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते" इति भाष्यम्। 'जात्यादिभिरपकृष्टेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते' इति कथनम् उन्मत्तस्यैव हि वचनम्।

अथ **[शीरार् शेन्नेल् कवरि वीशुम्]** इति क्षेत्रविशेषणं विव्रियते। विशेषणमिदं क्षेत्रगतां सस्यसमृद्धिं व्याचष्टे। अङ्कुरितानां किञ्चिदभिवृद्धानां च सस्यानाम् अन्तस्सारविहीनत्वेन आकाशाभिमुखत्वमेव स्यात्,

न तु मनागप्यवनतिः। क्रमेणान्तस्संभृतसाराणि सस्यानि तु धान्यगुच्छकभरेणावनतानि भूत्वा वात्यया चामर-वीजननिर्विशेषमुच्चलेयुः। तदिदमिह कथ्यते। * नमन्ति सन्तस्त्रैलोक्यादपि लब्धुं समुन्नतिम् * इत्युक्तरीत्या अन्तस्सारविशिष्टानां सतां सततनमनशीलत्वस्यानुभविकतया तादृशानां विद्याभरभरितानां निरवलेपानां विनयावनत शिरसां सतां समृद्धिरिह व्यञ्जिता भवत्यन्यापदेशतः। ये तात्कालिकसमयविशेषे दिव्यं धाम निषेव्य तत्र **'अहमन्न-महमन्नमहमन्नम्'** इति गास्यन्ति तेषामिह सस्यरूपेणावस्थानकथनं स्थाने। आचार्याणां विवरणमिह सत्यमति-तरां चारु; देशान्तरे कालान्तरे अहमन्नमिति गास्यतां मुक्तानां कथा तिष्ठतु नाम; अपर्याप्तामृतस्य भगवतः अत्रैव नित्यमन्नं भवितुमर्हाणां सस्यानां समृद्धिरेवाभिधीयत इति। एतदुक्तं भवति। तत्र तत्र दिव्यदेशेषु न केवलं संसारिणां केदाराणि सन्ति। भगवदाराधननिर्वर्तनार्थमुपकल्पितानि केदाराण्यपि हि नियतानि; तेषां समृद्धि-रत्रोपवर्ण्यत इति। शीरारिति विशेषणस्वारस्यमस्मिन्नर्थे प्रचुरम्। **[शीरार्**—श्रैष्ठ्यसम्पन्नेत्यर्थः।**] [सलिल-समृद्धे श्रीकुम्भघोणक्षेत्रे]** सह्यजातीर समुल्लसितस्यास्य क्षेत्रस्य सलिलसमृद्धिः किमु विवरणसापेक्षा? नैव। न केवलं सह्यजासलिलमात्रमिह। * निरुपधिमृजुतां नीरवर्णे जगाद * इति द्रमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावल्युक्तरीत्या अन्तर्विराजमानो भगवान् नीरवर्णः। तदनुभोक्तारस्तु न केवलं * स्थूलस्थूलान्नयनमुकुलैर्बाष्पबिन्दून् बिभ्रति; अपि तु * अमान्तमानन्दपयोधिमन्तः पयोभिरक्ष्णां परिवाहयन्ति च। * आह्लादशीतनेत्राम्बुप्रवाहाः कृत्स्नमपि क्षेत्रं नीरमयं निर्मिमते। अत एव **शेळुनी**रिति सूक्तिरिहावतीर्णा।

[दिव्यमङ्गलविग्रहसौन्दर्यमतिविलक्षणं प्रकाशयन् शेषे] संसारिणां सुप्तिकालिकी परिस्थिति-रतितरां जुगुप्सामापादयेत्; भगवतः शयनकालिकीं सुषमां भगवती देवी हि वर्णयितुं प्रभवति। मारुतेस्सविधे काकवृत्तान्तं कथयन्ती वैदेही * स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः * इति स्वापकालिकीं श्रियमत्य-द्भुतमनुभुङ्क्ते। **[श्रीमान् सुखसुप्तः सुखसुप्तः श्रीमान्]** समभिव्याहारो ह्यर्थगौरवं गमयति। स्वापकाले सौन्दर्यश्रीरतिशयितेत्यर्थः। अतिशायने मतुप्। अपर्याप्तामृतभगवतः शयनाभिरूप्ये अतिमात्रं विद्धचेता वकुला-भरणमुनीन्द्रः। उपरिष्टादष्टमशतकेऽपि * वळ्ळिवळवयद्द शूळ् **कुडन्दै** मामलर्क्कण् वळर्हिन्न माले * इतीमामेव विद्धतां पुनरुद्द्योतयति।

गाथाया अन्तिमं वाक्यम् **[हन्ताहं समसेविषि]** इति। अनिमिषचक्षुस्सन्नहं पश्यन्नेव वर्ते इत्यर्थः। अन्येषामिव ममापि निद्रामुद्राभिरामस्थितेरवलोकनभाग्यमात्रमेव वा भोः! कुशलप्रश्नसंश्लेषादिभिरुपच्छन्दनं नैव करिष्यसि वा? इत्यभिसन्धिरन्तर्हृदि विराजते। विश्वामित्रवत् * उत्तिष्ठ नरशार्दूले॑त्युत्थापनापचारं नाहं बिभर्मि; उद्बोध्य प्रकाशितानुशयवैदेहीव च नाहमनुशयावकाशभाग् भवामीति च भावो व्यज्यते। * स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परंतपः * इति सीतावाक्यमनुशयगर्भमेवेति सुस्पष्टम्। सुखसुप्तः श्रीमानित्यन्वय आस्ताम्। सुखसुप्तः परंतप इत्यन्वयोऽप्यभिरामः। मम पती राघवः स्वापकालेऽपि [परंतपः] पराभिभवननिपुणः। तादृशमहं हन्त किमित्युदबोधयमविवेकिनीति ताम्यतिस्म सीता। नैवमहम्। अपितु परमहृद्यां शयनशोभामनु-भुञ्जान एव वर्ते—इत्यभिधाय गाथां समापयति॥ .... *

इति श्रीकाञ्ची. प्रतिवादि भयङ्कर-अण्णङ्गराचार्यः॥

15-4-67.

The Liberty Press, Madras-1

ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகையில் சிற்பத்திறமை.

ஸ்ரீமதாண்டவன் அநுக்ரஹங்கொண்டு மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீரங்நாத பாதுகாபத்ரிகையின் 15—4—67 தேதியுள்ள இதழில் ஏறக்குறைய எழுபது பிம்பங்கள் (ஆப்டோன் ப்ளாக்ஸ்) வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் சரமமான திருவுருவம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானுருடையது. மற்ற ஸகல பிம்பங்களுக்கும் விவரணம் காட்டுகையில் இன்னவூர்—இன்ன ஸ்தலம்—இன்ன விசேஷம் என்று காட்டியுள்ளது. இங்கு **ஸ்ரீபெரும்பூதூர்** என்று காட்டாமல் **ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்** என்று மட்டும் கீழே யெழுதியுள்ளது. திருநெற்றியில் சிற்பத்திறமை காட்டியுள்ளபடியால் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் என்று இலச்சினையிட இலச்சையாயிற்றுப் போலும். இந்த திருக்கோலம் எந்த திவ்ய தேசத்தில் இங்ஙனே ஸேவை ஸாதிக்கும்படி? என்று கேட்டால் வாய் திறக்கவுண்டோ வழி. இத்தகைய சில் விஷமங்களை ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளம் எள்ளளவும் ஸஹியாது. இத்திருக்கோலத்தின் பின்புறம் முழுவதும் தென்கலைத் திருமண்காப்புமயம். தென்கலை பட்டாசாருக்குத் தலையைத் தரையளவும்வணக்கி நிற்கிறுராண்டவன். இந்தக் காட்சியைப் பலவிடங்களில் பார்க்கலாம். இந்த பித்தலாடகங்களினுலா தர்சன நிர்வாஹம் தலைமை பெற்றதாகும்?

பிரகிருதமான இதழில் ஆராவமுதன் ப்ரஸ்தாவம் அனேகவிடங்களிலுண்டு. எங்கும் ஆருவமுதமே. தப்பிப்போய் ஓரிடத்திலாவது **ஆரா**—என்றிருக்குமோ வென்று பார்த்தால் காணக்கிடைக்காது. எங்கும் வன்மையே. திருக்கோவலூர் திருக்கோவிலூரா யிருக்கிறது. புஷ்கரிணியென்பது புஷ்கரணியாயிருக்கிறது. கோலவில்லிராமன் வல்லிராம னுயினன். புள்ளம் பூதங்குடி பிள்ளபூதங்குடியாயிற்று. திருத்தண்கால் திருத்தங்கலா யிற்று. இப்படி எத்தனை விபர்யாஸங்கள்! இத்தனையுமா அச்சுப்பிழைகள்? ஆராவமுதன் ஆருவமுதனுக ஐம்பதிடங்களில் மாறியிருப்பதுண்டே இதுதான் அதிமாத்ர சோசநீயமான விபர்யாஸம். உபயபாஷைகளிலும் நரம்பறிந்தவொரு ஸம்பாதகர் அமைக்கப்பட்டால் இத்தகைய வைபரீத்யங்கள் இடம் பெறுமா? இந்த துக்கம் உலகுக்கு அபரிஹார்ய மென்று நிற்கவேண்டுமத்தனை. பாஷ்யகாரர் திருவுருவத்திலே பண்ணின விபர்யாஸம் அஜ்ஞான நிபந்தனமன்று, அவிவேக நிபந்தனம். ஸ்ரீமதாண்டவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இத்தகைய விபர்யாஸத்துடன் ஸேவைஸாதிக்க வழிகாட்டினபடி போலுமிது.

தெய்வம்! தெய்வம்!! தெய்வம்!!!

இவ்வளவு நாம் எழுதியானவுடனே ஒரு ஆச்சரியமான காட்சி. அது ஸாதாரணமான ஆச்சிரியமன்று. ஆச்சரியங்களில் இதற்குமேல் இல்லையென்னும்படி தலையான மஹாச்சரியம், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-11.) *வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை* என்ருர். அந்யத்ர ஆச்சர்யகரமானவை எம்பெருமான் திறத்தில் ஆச்சர்யகரமாக ஆகமாட்டாவென்பது இதன் கருத்து.

அன்னவன்தானே அத்யாச்சரியமாக விளைத்தவிது "அரசன் அன்று, தெய்வம் நின்று" என்ற பழமொழியை "தெய்வம் அன்றே, அரசன் நின்றே" என்று மாற்றி வைத்ததந்தோ. நாஸ்திகர்களின் நெஞ்சிலும் "தைவம் அஸ்தி, தைவம் ஸத்யமஸ்தி" என்ற உறுதியை ஊட்டி வைத்தது. அதென்னவேனில்; 23-4-67 தேதியிட்ட கல்கி பத்திரிகை இதே க்ஷணத்தில் கிடைத்திருக்கிறது நமக்கு. நமக்குமட்டுமன்று, உலகுக்கெல்லாம் கிடைத்திருக்கிறது. ரங்கநாத பத்ரிகையை 400 அல்லது 500 நபர்கள் பார்க்கக்கூடும்; ஆயிரவரும் பார்க்கட்டும்; கல்கியில் அரங்கமா நகரமர்ந்த பெருமாள் செய்வித்த அற்புதச் செயலை என்னென்பது. அப்பத்திரிகை நடையாடாத இடமில்லையாதலால் அவ்வதி சயத்தை நாம் தெரிவிப்பதற்கு முன்னமே மூவுலகும் ஏழுலகும் கண்டு விட்டது. மேலே குறித்த கல்கியிதழில் அட்டையின்மேல் ஆண்டவனுடைய திருக்கோலம் அற்புதமாகக் காட்சி தருகின்றது. அந்த திருக்கோலம் எந்த இடத்திலே எந்த விதமாக அவதரிக்கப்பெற்றதென்பதை நாம் உள்ளபடியுணர்ந்து உணர்த்துகிறோம்.

நம் மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் "ச்ருத்யக்ரவேத்யநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாமுபகதஸ் த்விஹ ரங்கராஜ:, வச்யஸ் ஸதா பவதி தே யதிராஜ!" என்றருளிச்செய்தது அதிசயோக்தியாயிருக்குமோவென்று எண்ணியிருந்தோம். இந்த மருள் தீர்ந்தது முன்னம். எம்பெருமானார் தமக்கு ஸர்வாத்மநா வச்யனாய் விதேயனான ஸ்ரீரங்கநாதனை ஆண்டவன் பக்கலில் அனுப்பி வைத்தார். என்னவென்று சொல்லி? [**கர்ணே ஏவமிவ.**] அதன் பிறகு என்ன நடந்ததென்பதைக் கல்கியின் அட்டைப் படம் காட்டும். ஸ்ரீபெரும்பூதூரெம்பெருமானார் திருநெற்றியில், நிகமாந்த மஹா குருவுட்பட ஸகல பூர்வாசாரியர்களுமுகந்தருளின அனுதி திருமண்காப்பை ப்ளாக்கில் விகாரப்படுத்திவைத்த மஹாபசாரம் பொறுத ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆண்டவனைத் தன் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளச்செய்து, தானும் தமருமுகந்தணிந்து கொள்ளும் திருமண் காப்பைத் திருவாழி திருச்சங்குகளோடு அருகே அமைத்துவைத்து இந்தச்சேர்த்தியழகைக் காண்மின்களுலகீரென்று ஸகலலோகமும் காணும்படி செய்து வைத்திருக்கின்றான். அந்தத் திருமண்காப்பை ஆண்டவன் தமது திரு முதுகினால் மறைத்துக் கொண்டு (அது தெரியாதபடிக்கு) எழுந்தருளியிருந்து படம் பிடிக்கச் செய்திருக்கலாம். தைவஸங்கல்பமன்றோ பலீயஸ்ஸானது. "என்னேயிவரெண்ணுமெண்ணமறியோமே" என்றார் திருமங்கையாழ்வார். அவரறியாத எண்ணம் நாமறிய நின்றதிங்கு.

இளமையே தொடங்கி ஹார்தஸ்நேஹ பாத்ரபூதராய், மூன்றுவருஷகாலமாக விலக்ஷண பக்திபாத்ரபூதராய் விளங்கும் ஸ்ரீமதாண்டவன் திறத்தில் த்ரிகரண சுத்தமான காதலும் அன்பும் வேட்கையும் அவாவுமுடைய அடியேன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருவுள்ளம் கன்று வதற்காக இது எழுதினதன்று. ஸ்வாமியைப் போன்ற அஜாதசத்ரு இவ்வுலகிலில்லை, எவ்வுலகிலுமில்லை. எவ்விதமான சில்விஷமங்களிலும் ஸ்வாமி திருவுள்ளம் புகுவதன்று; புகமாட்டாது. பத்ரிகா நிர்வாஹகர்களின் பயனற்ற செய்கைகள் பலவிதம். இவர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் பிழையின்றிப் பத்ரிகை வெளிவரவேண்டு மென்பதொன்றே. ஆனால் அதற்கு இவர்கள் இட்டுப் பிறந்தவர்களல்லர். "அயன் மோகமும் அரசன் சாபமும்" என்று கொட்டையெழுத்தில் ஒரு வியாஸத்தின் தலைப்பு

இதே பத்ரிகையில் விழுந்திருக்கிறது. வியாஸமோ அபத்தமும் அஸம்பத்தமுமானது. அது கிடக்கட்டும். அரசனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லாதவிடத்தில் (அரனுடைய) என்பதற்கு அரசனுடைய என்று விழுந்தது. இப்படியும் ஒருமருளுண்டா?

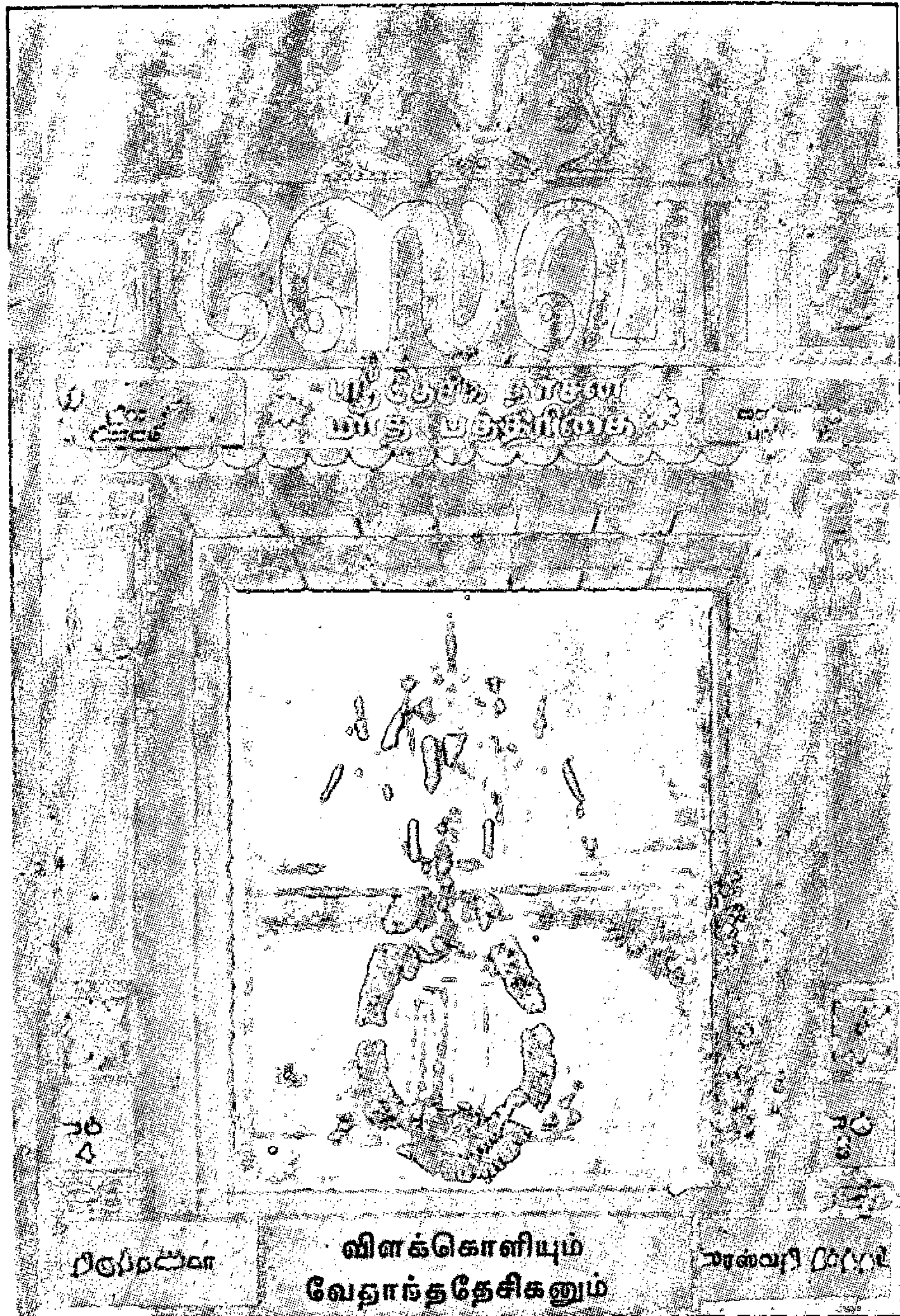
பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு ஆங்கிலவுரை இதில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ப்ரஸ்தாவ இதழில் "**மகதாங்கவங்ககளிங்க**" என்று தேவநாகரியிலும் ஆங்கிலத்திலும் மூலம் விழுந்திருப்பதைக் காணவேணும். இப்படியொரு சுலோகம் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தி லுள்ளதா? இது என்ன விருத்தம்? இவ்வண்ணமாகவே ஸ்ரீபெரும்பூதூரெம்பெருமானார் திருவுருவ மாறுபாடும் அச்சுப்பிழையாக விழுந்திட்டதென்று தெரிவித்து உய்யலா மிவர்கள். ஸ்ரீபெரும்பூதூரென்று நாங்கள் குறிப்பிடவில்லையேயென்று மெழுகப் பார்ப்பது ஆர்ஜவத்தில் சேராது. கல்கி திருவுருவப்படமும் இங்கே ஸேவிக்க. ... ❋

"சரணாகதியின் பெருமை."

மேலே குறித்த ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகையிதழில் (24, 25, 26. ஆகிய) மூன்று பக்கங்கொண்ட "**ச ர ணா க தி யி ன் பெ ரு மை**" என்னும் வியாஸமொன்று R. கிருஷ்ணய்யங்கார் B, A. என்பவர் பெயரால் வெளிவந்துள்ளது. இந்த வியாஸத்தின் முகப்பில் ஸ்ரீமதாண்டவன் திருக்கோலம் திகழக் காண நின்றோம். ஆண்டவனருளிச் செய்த உபந்யாஸத்தை க்ருஷ்ணய்யங்கார் பட்டோலை கொண்டு வெளியிட்டாரென்றோ, ஆண்டவன் முன்னிலையில் க்ருஷ்ணய்யங்கார் உபந்யஸித்தது வெளியிடப்படுகின்ற தென்றோ (இரண்டத்தொன்று) இங்கு உண்மையாயிருக்க வேண்டும். ஆண்டவன் சோதிவாய் திறந்து இங்ஙனே யருளிச்செய்யவும் ப்ரஸக்தியில்லை; பிறரொருவர் இங்ஙனே பேச, ஆண்டவன் அதற்குத் திருச்செவி கொடுத்திருந்தாரென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லை. எடுத்தாளும் ப்ரமாண வசனங்களும், விவரிக்கும் பொருள்களும் தலைகாலில்லாமலிருக்கும் படியைத் தெரிவியாமலிருக்க முடியவில்லை. பலரும் படித்துப் பயன்பெற வேணுமென்னும் நோக்கத்தோடுதானே பத்ரிகைகளில் வியாஸங்கள் வெளியிடுவது. பெறும் பயன் ஒன்று மின்றியே, விபரீதமான பயன் தேறும்படிக்கும் வியாஸங்களை அமைப்பது அழகல்லவே. பேச்சுக்களில் எப்படியும் பேசி விடலாம். எழுத்துருவாக்கும்போது எவ்வளவு ஜாகரூகதை வேண்டுமென்பதை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? "அர்த்தம் புத்த்வா சப்தரசநா" என்றபடி ஒரு அர்த்தத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு சப்தரசனை ஆக வேண்டும். உட்கொள்ளப்பட்ட அர்த்தம் இன்னதென்றே தெரிந்துகொள்ள முடியாத படி சப்தராசிகளைத் தொடுத்து வைப்பது சிலருடைய பழக்கத்தில் அபரிஹார்யமாக வந்துள்ளது. அது கிடக்க. **சரணாகதியின் பெருமை** யென்னுமிந்த வியாஸத்தில் உட்கொள்ளப்பட்ட பொருள் என்ன? என்கிற விசாரத்தில் நாம் இறங்கவில்லை. "ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும் கால நியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரி நியமமும் பலநியமமுமில்லை. விஷய நியமமே யுள்ளது" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண சூர்ணையையும் *ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடையனான குருவையடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர்!, தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன், தானே வைகுந்தம் தரும்* என்கிற உபதேச

ரத்தினமாலைப் பாசுரத்தையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுந்துள்ள இக்கட்டுரையில் அர்த்தத்தின் அஸாமஞ்ஜஸ்யமெதுவும் புகுவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. "ஆரெனக்கு நின்பாதமே" "சுரிகுழல் கணவாய் திருவினைப்பிரித்த" "எய்தயெங்கார்" இத்யாதி அக்ஷர அபப்ரம்சங்களை "மணற்சோற்றில் கல்" என்று விட்டிடுவோம். உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடப்ரமாணங்களின் உருவமே சிதைந்திருப்பது அஸஹ்ய வேதனை. "வருணித்தென்னே வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே, சரணென்றுய்யப் போகிலல்லா லில்லை கண்டீரின்பமே" என்றிப்படியொரு பாசுரம் திருவாய்மொழியி லுள்ளதா? "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம." என்றிப்படியொரு சுலோகம் கீதையில் கண்ட துண்டோ? கீதையையும் ஸ்ரீ ராமாயணத்தையும் சேர்த்து முடிபோட்டோமென்றால் "மாங்கல்யதந்துநாநேந மம ஜீவநஹேதுநா, பூமௌ தத்தேந பிண்டேந த்ருப்தா யாந்து பராங் கதிம்" என்று முடிபோட்டதோடு தானொக்குமிது.

"அந்தோநந்தக்ரஹணவசக:" என்கிற ந்யாஸதிலக ஸ்ரீஸூக்தி விவரணமாகச் சில வரிகள் காண்கின்றன. "கண்ணில்லாத வொரு அந்தகனைக் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போயும், காலில்லாதவனைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டும் அக்கரை சேர்வது போலேயும்" என்கிற (மூலத்திற்குச் சேராதவிவரணம் கிடக்கட்டும். அடுத்தபடி "ஒரு ராஜசேவகனின் குழந்தை ராஜயோகத்தை அனுபவிக்குமாபோலேயும்" என்றுள்ளது. இதில் 'ராஜ போகத்தை' என்பது பிறழ்ந்ததென்று கொள்வோம். அச்சுப்பிழை புகாத வரியேயில்லை யென்னும்படியானதில் அச்சுப்பிழைகளை வாத்ஸல்ய விஷயமாக்குவோம். அர்த்தத்தில் செல்வோம். இங்கு மூலமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தி "புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:" என்றுள்ளது. அர்ப்பகனென்றது ஸந்தானத்தை. அத்தோடு நிறுத்தாமல் ஆதிசப்தப்ரயோகமொன்றுள்ளது. அதைவிட "அவிதிதந்ருப:" என்றிட்ட விசேஷணம் மிகமுக்கியமானது. 'அரசனைக் கண்டறியாத' என்பது அந்த விசே ஷணத்தின் பொருள். இதை ஸ்வாமி பாத பூரணார்த்தமாகவா இட்டருளினார். ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதமான விஷயம் ஜீவநாடியான இந்த விசேஷணத்திலன்றோ உறைந் துள்ளது. இந்த சுலோகத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்களுக்கும் பரஸ்பரமுள்ள வாசியை விவரித்து விளக்கினாலல்லவோ விஷயம் ரஸிக்கும். "தோணியி லேற்றிக்கொண்டு" என்பது அச்சுத்தவறாகத் 'தோளிலேற்றிக்கொண்டு' என்று விழுந்திட்டதென்று மனஸ்ஸமாதானமடைவோம். *புங்க்தே போகாந்* இத்யாதியான த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ரஸலேசமுமில்லாமல் போயிற்றேயென்னும் நிர்வேதம் சாந்தியடைய வழியேயில்லையே. ராஜஸேவகனின் குழந்தை ராஜபோகங்களையநுபவிக்கின்றதென்றால் இதில் என்ன சுவையுள்ளதென்று தெரியவில்லையே. மனைவியும் மக்களுந்தானே அநுபவிப்பார். இத்தகைய ரஸலேச விவர்ஜிதமான விஷயத்தை ராஸிக்யமே வடிவெடுத்த நம்மாண்டவன் திருவாய் மலர்ந்தருளவும் மாட்டார், திருச்செவி சார்த்தவும் மாட்டா ரென்று ஸத்யம் சபே. இந்த சுலோகத்தின் இன்சுவைமிக்க பொருளை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 217-ல் நிகமாந்த குருஸூக்தி ரஸாநுபவப் பகுதியின் முடிவில் விளக்கமாகக் காண்க. ❋

விளக்கொளியும்
வேதாந்ததேசிகனும்

ஸ்ரீ

முன் பக்கத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கும்

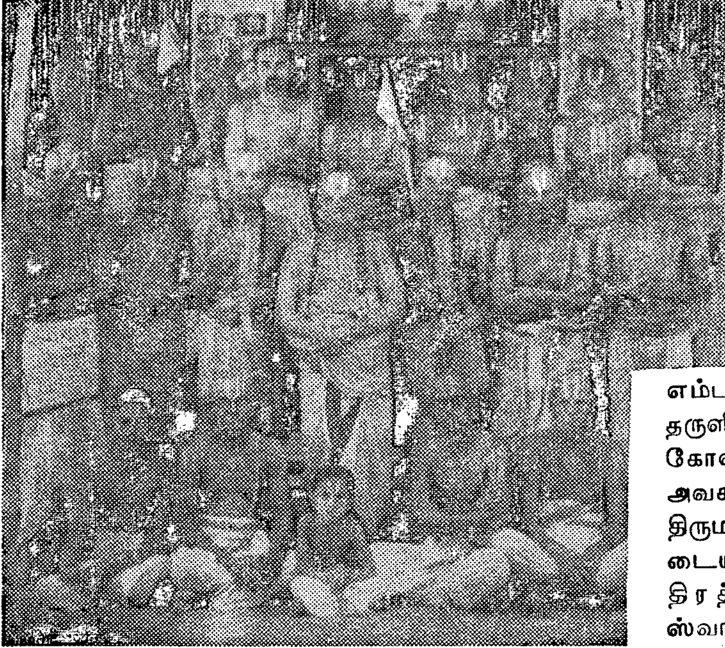
திருவுருவத்தின் ப்ரவரம்

சிலகாலம் ஸேவா என்கிற பத்ரிகையை நடத்திவந்ததனுல் ஸேவா என்றே வழங்கப் பட்டுவரும் ஐயங்காரைப் பெரும்பாலும் உலகமறியும். காஞ்சியில் ஸ்ரீமதுபயவே. நாவல் பாக்கம் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தரா யெழுந்தருளியிருந்த மஹானுக்கு இவர் ஸாக்ஷாத்ஸம் பந்தியானவர். [ததீய தெளஹித்ரச்வசுர;.] திருவாய்மொழியில் "நோலாதாற்றேனுனபாதங் காணவென்னு நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும்" என்றவிடத்து ராஜஸதாமஸப்ரக்ருதிகளுக்கும் சில ஸமயங்களில் ஸத்வம் தலையெடுப்பதுண் டென்று ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிற கணக்கிலே இந்த ஸேவா காரருக்கு தேசிகன் உண்மையாக அணிந்து கொண்டிருந்த ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் ஸ்வரூபத்தை உலகுக்குக் காட்ட வேணுமென்கிற விருப்பமுண்டாகி ஸ்வாமியின் திருவவதாரஸ்தலமான விளக்கொளி ஸன்னிதியில் நிகமாந்தமஹாகுரு விபர்யயமடையாதிருந்த காலத்தில் (அதாவது எண்பது ஆண்டுகட்கு முன்பு) எடுக்கப்பட்டிருந்த திருவுருவப்படத்தை மஹதா ப்ரயாஸேந ஸம்பாதித்து அதிலிருந்து ப்ளாக் கெடுத்து தனது ஸேவாபத்ரிகையின் முகப்பு அட்டையில் வெளியிட்டதோடு நில்லாமல் இதுதான் தேசிகனுடைய நிஜமான புண்ட்ராகாரமென்றும் பொறித்துவைத்தார். இதை அவர் வெளியிட்டுப் பன்னிரண்டாண்டுகட்கு மேலாகிறது. அப்போதே அவர் அந்த ப்ளாக்கை நம்முடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நமக்கு அளித்திருந்த படியால் அப்போதே இதை நாமும் ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளியிட்டிருந்தோம். அவருடைய ப்ராமாணிகத்வத்தை உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய ஸந்தர்ப்பம் இப்போது நேரிட்டபடியால் மறுபடியும் இப்போதும் வெளியிடலாயிற்று. விளக்கொளியெம்பெருமானும் தேசிகனும் சேர்த்தியாக ஸேவைஸாதித்தருளுகிற ஸந்தர்ப்பம். தேசிகனுடைய திருநெற்றியில் புராதன மான திருமண்காப்பு விளங்கா நிற்பதை உண்மையான தேசிக பக்தர்கள் உகந்து ஸேவிப்பது. கீர்த்திமூர்த்தியான திருப்புட்குழியப்பா ஸ்வாமி போல்வார் நெடுநாள் மங்களா சாஸனம் பண்ணின ஸந்நிவேசமிது. ஸேவாபத்ராதிபர் இதை வெளியிட்டதற்காக அப்போது ஸயூத்யர்களிடம் ப்ரஹாரப் பரிசு பெற்றதாகவும் சொல்லிக்கொண்டார். "நம்முடைய புண்ட்ரத்தையும் தலைமேல் பிரசுரித்திருக்கிறேனே, அதற்காக ஸந்தோஷப்படுங்கள்" என்று ஸமாதானப்படுத்தினதாகவும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் "உண்மை தெரிந்போனே உலகம் பகைக்கும்" என்ற பழமொழியே ஜீவித்தது. **இந்த சர்ச்சையைத் தலைக்கட்டுகிறேன்.** பாதுகாப்ரவர்த்தகர்களிலொருவர் நமக்குப் பரமாப்தரானவர் (23-4-67) இன்று பேரருளாளன் ஸேவார்த்தமாக இவ்விடம் வந்திருந்தவர் இந்த ஸ்ரீராமாநுஜன் (221,) ஸித்தமாகும் நிலைமையில் இதையெல்லாம் நம்மெதிரே வாசித்தார். விவாதாஸ்பதமான பாதுகாபத்ரிகையை யெடுத்துக் காட்டச் சொல்லிக் கண்டார். "இந்த பாவத்தை உண்மையில் நாங்களறியோம் ஸிப்கோவின் விஷமச்செயலென்பது உலகப்ரஸித்தம்; இதை இவ்வளவோடு விட்டு விடுவது நலமென்று நினைக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டகன்றார். இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம். ... ... *

ஸ்ரீ

பராபவ வருஷ பங்குனி விசாக கோஷ்டி விசேஷச் சுருக்கம்

ஸ்ரீராமாநுஜன் 220–ல் பிரகடனம் செய்திருந்தபடி பங்குனி விசாக கோஷ்டிகள் யாவும் வழக்கப்படியாகவும் அதிகப்படியாகவும் நடந்தேறின. இடையில் ஒரு நாள் அருளிச் செயல் ஸேவைகோஷ்டி தொடங்குவதற்கு முன்பு ஸம்க்ஷேபமாக எடுத்த கோஷ்டியின் திருவுருவப் படம் இங்கே திகழக் காண்பது. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி. திருமலை திருப்பதி பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ காஞ்சீ வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள யதீந்த்ரப்ரவண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியும் இங்கு ஸேவை ஸாதிப்பது விசேஷம்: ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. [ஸ்ரீபெரும்பூதூர்] எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியும் எழுந்தருளியிருந்தும் இந்த ப்ரதிமா கோஷ்டியில் அந்வயித்தருள அவகாசமில்லையாயிற்று. ஸ்ரீமத் திருமலை திருப்பதி ஜீயர்ஸ்வாமியினுடையவும், ஸ்ரீஉவே. ஸ்ரீஸூக்திரத்நாகர, இளைய வில்லி ஸ்வாமியினுடையவும், ஸ்ரீஉவே. தி. அ சதாபிஷேக கோவிந்தநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியினுடையவும் ஸ்ரீமத் ஈயுண்ணி சிங்கராசார்யஸ்வாமியினுடையவும் உபந்யாஸங்கள் லோகோத்தரமாக நடைபெற்றன. கடலூரிலெழுந்தருளியிருக்கும். ஸ்ரீஉவே. (திருவயிந்திரபுரம்) T. S. ராமாநுஜாசார்யர் (அட்வகேட்) ஸ்வாமி ஒருநாளெழுந்தருளியிருந்து ப்ரமாணப்ரமேய வைபவத்தை ரமணீயமாக உபந்யஸித்தார். ... ... •

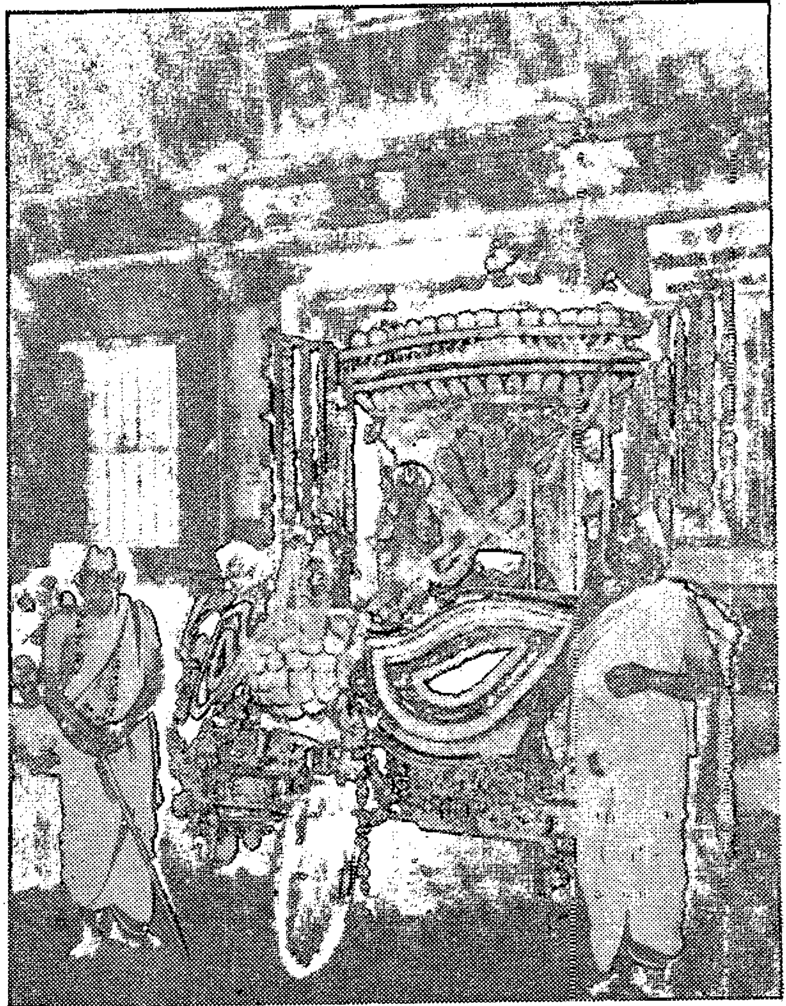

ஸ்ரீ:

சிரஞ்சீவி: பௌத்ரனுடைய

அக்ஷராப்யாஸ சுப முஹூர்த்தம்

அடியேனுடைய பௌத்ரர்களிருவரில் ஜ்யேஷ்டனான சிரஞ்சீவி: ராஜஹம்ஸனுக்கு நேற்று பங்குனி விசாகத்தன்று மறுநாள் அநுராதா நக்ஷத்திரத்தில் சுப லக்கினத்தில் சௌலமும் அக்ஷராப்யாஸமும் யதோக்தமாக நடைபெற்று அனேக வைதிக லௌகிகப்ரமுகர்களின் ஆசீர்வாதம் நடந்தேறியது. நாமதேயத்திற்குத் தகுந்தபடி ஹம்ஸாரோஹணத் திருவீதி வலத்தைப் பெரியோர்கள் நியமித்தருளினபடியால் அன்று மாலை அங்ஙனே நடைபெற்ற ஊர்வலத்தின் காட்சி இது. மாதாமஹரான ஸ்ரீமதுபயவே இளையவில்லிஸ்வாமி "அந்தியம் போதிதுவாகும் அழகனே காப்பிடுகின்றேன்" என்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டே முன்னணியில் ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்றார். அடியேன் அடிக்கடி ப்ரஸ்தாவிக்கிற ஸ்ரீஸூக்திரத்நாகர பிருத பூஷிதரான ஸ்வாமி இவரே. ஆழ்வார் திருநகரி இளையவில்லி. சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியென்று திருநாமம். சிலவாண்டுகளாக நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் வாழ்ந்தருளாநின்றார்.

நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.

ஸ்ரீரஸ்து.
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு.

ஸ்ரீ பாஷ்யஸார ஸர்வஸ்வம்.

**ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
தமது எழுபத்தாறு பிராயப்பூர்த்திக்கு நினைவு மலராக எழுதியது.**

(ச்லோ.) **ஸ்ரீ ராமாநுஜவபுஷா வரவரமுநிவர்யதிவ்யவபுஷா ச;
அவதீர்ய நிகமமகுடத்வயாபிரக்ஷீ கதிஸ் ஸ சேஷோ ந:.**

[நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்கள்கொண்ட சாரீரகமீமாம்ஸையில் எழுபத்தாறு அதிகரணங்கள் ஸாரமாகக்கொண்டு விவரிக்கப்படுகின்றன.]

(முன்னுரை.) வேதம் கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்டமென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்டமென்பது. பகவானுக்கு ஆராதந ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கர்ம விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்மகாண்டமென்றும், அந்த கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டம் (அதாவது உபநிஷத்து) என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநியென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸையென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினி மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவையென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்ந ரென்பவரால் இயற்றப்பட்டவையென்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரம் அப்ரஸக்தம். "**ஜைமிநீயம் ஷோடச லக்ஷணம்**" என்பது பொதுவான வார்த்தை. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி ப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்துக்குப் பெயர்.)

ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் உபநிஷத்பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷியெழுந்து நான்கு அத்தியாயங்கள்கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே **சாரீரக மீமாம்ஸை**யென்று பெயர். உத்தர மீமாம்ஸையென்றும்

வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பது இதனையே. ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையுங்கொண்டது சாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று.

இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங்கொண்டது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ரம் (அல்லது) சாரீரகமீமாம்ஸா சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதனமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யயமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமேயாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்ஸையின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளென்றும் சோல்லத் தகுதியுடையார்.

மஹர்ஷி ப்ரணீதங்களான ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லார்களாதலால், நம்போன்ற அல்ப மதிகளிடத்தில் பரம கருணைகொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசார்யர் பாஷ்யம் இயற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்ததீர்த்தர் (மத்வாசார்யர்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியெம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார். வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்திபெற்றுள்ள வல்லபமதம் நிம்பார்க்கமதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவமதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்ரயபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்பட்டுலாவுவன.

விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களென்றும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஜீவாதுவென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளை விளக்கி ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு அநுகுணமாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருபிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ ராமாநுஜபாஷ்யமே யென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உண்மைப் பொருளானது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலிய வியாக்கியான நூல்களின் உதவியினால் உணரப்படவேண்டும். அதற்கு ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களின்

உதவி இன்றியமையாதது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நெடுநாள் குருகுலவாஸம் செய்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை யதிகரித்து பாஷ்யாதிகாரிகளென்று பேர்பெற்றுச் சிறந்த வேதாந்திகளாகித் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து நிரதிசயானந்த சாலிகளாகின்றனர். அவ்வளவு அதிகாரம் வாய்க்கப் பெறுதவர்களையும் கைவிடமாட்டாத கருணை மிக்க நம் பூருவாசாரியர்கள் திவ்ய ப்ரபந்த தத் வ்யாக்யானங்களையும் ரஹஸ்ய தத் வ்யாக்யானங்களையும் மற்றும் பல திவ்ய க்ரந்தங்களையுமருளிச்செய்துள்ளார்களாத லால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நேராக அவகாஹிக்க மாட்டாதவர்களும் இழவாமல் அதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஸதாசார்ய ஸகாசத்தில் உணரப் பெறுகின்றார்கள். அன்னவர்களது ஞானத்திலும் ஒரு குறையில்லை. குறையில்லை யென்பது மாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகளைக் காட்டிலும் மிக விசதமான ஞானத்தெளிவு பெற்றவர்களாகவும் விளங்குகின்றார்கள். ஆனாலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் என்ன விஷயம் எந்தவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? என்று தெரிந்துகொள்ளப் பலர்க்கு அபிலாஷையுண்டு. விஸ்தாரமாகத் தெரிந்துகொள்ளாவிடினும் ஸாரஸங்க்ரஹ மாகவாவது தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமுடையார்க்கு, ஸாரமாக எழுபத்தாறு அதிகரணங்களை யெடுத்துக்கொண்டு இஃது எழுதப்படுகின்றது. ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபம் வேதாந்தஸாரம் என்கிற மூன்று திவ்ய க்ரந்தங்களினால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரப் பொருள்களை விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் வெளியிட்டருளினர். அவற்றைத் தழுவி இஃது எழுதப்படுகின்றது. குற்றங்களைந்து நற்றங்கொள்வர் பெரியார். முன்னுரை முற்றிற்று. ... ... ✵

முதல் ஸூத்ரம். (முதல் அதிகரணம்.)

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா.

அத—கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு, **அத:**—கர்ம விசாரம் முடிந்த காரணத் தினாலேயே, **ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா**—இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்ம விசாரம் (செய்யத் தக்கது) என்று ஸூத்திரத்தின்மேல் பொருள் அறிக.

கர்ம விசாரத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள் அந்தக் கருமங்களினுடைய அற்பமும் அஸ்திரமுமான பலன்களில் நசையொழிந்து மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை விரும்புபவர்களாத லால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கது என்றதாயிற்று. இதை இன்னமும் சிறிது விவரிப்போம். நன்றாக வேதமோதின வொருவர் ஜைமினி மஹரிஷியின் கர்ம மீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களினால் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் (கருமங்களின்) தன்மை இன்னபடிப்பட்டது. அவற்றை யியற்றவேண்டிய விதமின்னது, அவற்றின் பலனான ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபமும் இத்தகைத்து என்று இவ்விஷயங்களை அறுதியிடப்பெற்ற பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய அந்தப் பலன்கள் நச்வரங்கள் என்று தெரிந்துகொண்டதன் பலனாக அவற்றைப் பெறவேணுமென்கிற விருப்பம் தொலைந்தொழியப் பெறுகின்றார். பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷ புருஷார்த் தத்தில் மேலெழுந்தவொரு உணர்ச்சியிருப்பதனால் இதனைப் பெறவேணுமென்கிற விருப்பமும் அவர்க்கு உண்டாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டான வாறே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது. அதனைப் பெறுதற்கு உபாய மின்னது, பெற்று அனுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்றித்தகைய விஷயங்களை

நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால் இந்த நிர்ணயம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையிற் சொல்லப்பட்டுள்ள நியாயங்களினாலேயே விளையக்கூடியது என்க.

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற இந்த ஸூத்திரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க, இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக மிக வளர்ந்திருக்கின்றதே; அவ்வளவு விரிவுக்கு விஷயமென்ன? என்று பலர் அறிய விரும்பக்கூடும். கேண்மின்.

இந்த ஸூத்ரத்தில் மூன்றே பதங்கள் உள்ளன. **(அத)** என்கிற முதல் பதத்திற்கு 'அதற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். எதற்குப் பிறகு? என்கிற கேள்வி உடனே உண்டாகின்றது. 'கர்மவிசாரம் செய்துமுடிந்த பிறகு' என்று நாம் அர்த்தம் சொன்னோம். பிறர் இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்ளாமல் வேறு அர்த்தம் கொள்ளுகின்றனர். ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தியின் ஆநந்தர்யமே **அத** சப்தார்த்தமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ளது. அது பொருந்தாதென்று மறுக்க அவசியம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் கூற்றும் அவசியம் மறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல பல விஷயங்கள் பெருகினபடியால் இவ்விடத்து ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக வளர்ந்தது. அவ்விரிவு இங்கு வேண்டாவென்று விடுக்கப்பட்டது. ஸூத்ரத்தின்மேல் இங்குத் தோன்றியுள்ள பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் ஸாரமாக வுணர்த்துகிறோம், உணர்க.

இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—கர்ம மீமாம்ஸையில் அர்த்தவாதாதிகரணத்தில் "ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்த்தத்வாத் ஆநர்த்தக்யம் அததர்த்தாநாம் தஸ்மாதநித்யமுச்யதே" என்கிற வொரு ஸூத்திரத்தினால் ஒரு பூர்வபக்ஷம் கிளப்பப்பட்டது. அதாவது—வேத ஸாமாந்யமும் ஏதேனுமொரு கார்யத்தைச் செய்யவேண்டியதாகவுணர்த்தித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடையது; அதைச் செய் இதைச் செய் என்று கர்த்தவ்யார்த்தங்களை நியமேந போதிப்பதே வேதங்களின் க்ருத்யம். அர்த்தவாத ரூபங்களான வேத வாக்யங்களானவை கர்த்தவ்யார்த்த மொன்றையும் போதிக்காமையினாலே அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. (இதைச் சிறிது விளக்குவோம்) "வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:" என்பது ஒரு வேதவாக்யம். இதில் ஒரு கருமம் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த வாக்யம் 'வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா' என்பது. முன் சொன்ன கருமத்தில் ஆராத்யமான வாயு தேவதையின் ஒரு பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது இந்த வாக்யம். "வாயு மிகவும் சீக்கிரமாகப் பலனளிக்கவல்ல தேவதை." என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு அர்த்தவாத வாக்யமென்று பெயர். இவற்றில் கர்மவிதி ஒன்றுமில்லாமையால் இவை விதி வாக்யங்களல்ல. விதிவாக்யமாயிருந்துகொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறவேண்டியது முறைமையாயிருக்க யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த போதகத்வ ராஹித்யத்தாலே விதிவாக்யமாகமாட்டாத அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டா—என்கிற பூர்வபக்ஷம் *ஆம்நாயஸ்யேதி (மேலே எடுத்துக் காட்டின) ஸூத்ரத்தினால் கிளப்பப்பட்டது.

பிறகு "விதிநா து ஏகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யர்த்தேந விதீநாம் ஸ்யு." என்கிற ஸூத்ரத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில், அர்த்தவாத

வாக்யங்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி விதிக்காமற்போனாலும் ஸமீபத்திலுள்ள விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டதொரு க்ரியையில் அந்வயிக்கின்ற புகழ்ச்சியைத் தெரிவிப்ப தனால் அந்த விதிவாக்யத்தோடுகூட ஏக வாக்யமாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறத் தட்டில்லையென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது ஜைமினி மஹர்ஷியால். ஆக, விதி வாக்யங்களுக்கோ அவற்றுக்கு சேஷபூதங்களான வாக்யங்களுக்கோ ப்ராமாண்ய முண்டேயல்லது வேறுவகையான வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. உலகத் திலும் முதன் முதலாகச சிறுவர்களுக்கு வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. [சக்திக்ரஹணமாவது—இந்த பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்கிற வுணர்ச்சி] வ்யுத்பந்நனை வொருவன் வேறொரு வ்யுத்பந்நனை நோக்கி 'காமாநய' என்கிறான். அதைக்கேட்ட அவன் ஒரு கோவைக் கொண்டு போகிறான். மறுபடியும் அவன் **"காம் நய, அச்வம் ஆநய"** என்கிறான். அதைக்கேட்ட அந்த வ்யுத்பந்நன் கோவைக் கொண்டுபோய்க் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக்கொண்டு வருகிறான். இவற்றைக் கண்டு கொண்டிருந்த வொரு சிறுவன் (காம்) என்பதற்கு இன்னது பொருள் **(ஆநய)** என்றதற்கு இன்னது பொருள்; **(நய)** என்றதற்கு இன்னது பொருள்; அச்வமென்றதற்கு இன்னது பொருளென்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். 'கோ' பதமானது கொண்டுவருதல் கொண்டுபோதல் என்கிற இரண்டு க்ரியைகளில் அந்வயிக் கின்ற வஸ்துவை போதிப்பதனாலே பசுவைச் சொல்லுகின்றது. ஆநய என்கிற பதம் கொண்டுவருவதாகிற க்ரியையைச் சொல்லுமது என்றிப்படி அந்தந்த பதங்களுக்கு சக்தியை க்ரஹிக்கின்றான். எங்கும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களினாலேயே அவ்வோ பதங்களுக்கு அவ்வோ அர்த்தங்களில் சக்தி க்ரஹணை முண்டாகிறது. ஆகவே இப்படிப் பட்ட வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதேனுமொரு கார்யார்த்த பரங்களாகவே காணப்படுத லால் உலகில் எல்லாப் பதங்களும் யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த பரங்களேயென்று நிச்சயிக் கிறான். ஆக இப்படிப்பட்ட வ்யுத்பத்திக்கு இணங்க எல்லாப் பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களே. இப்படி லௌகிக பதங்கள் கார்ய பரங்களென்று தேறினால் 'ய ஏவ லௌகிகா: த ஏவ வைதிகா:' என்கிற ந்யாயத்தாலே வைதிக பதங்களும் கார்ய பரங்களே யாகும். (கார்ய பரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யமுண்டு என்றபடி.) ஏவஞ்ச, கார்ய ரூபமல்லாத பர ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வேதாந்த வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே வேதாந்த விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத் தக்கதன்று—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாயிற்று.

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:- சிறுவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்பத்தி வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே உண்டாகிறது என்பது பிசகு; இது எல்லாருடையவும் அநுபவத் திற்கு விருத்தமானது. உலகில் அவரவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்பத்தி உண்டாகிறவிதம் வேறு வகையாகவே அநுபவ ஸித்தமாகவுள்ளது. எங்ஙனேயென்னில், தந்தை தாய் முதலியவர்கள் தம்தம் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தியை யுண்டுபண்ணவேண்டி கண்ணிற் காணும் பல பல பொருள்களை விரலால் சுட்டிக்காட்டி 'இதோ சந்திரன், இதோ கிளி, இதோ குதிரை, இதோ மாமா' என்றிப்படி ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். சிசுக்களும் பூர்வஜந்ம வாஸனையினால் காலக்ரமேண அவ்வோ பதங்களுக்கும் அவ்வோ அர்த்தங் களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைத் திடமாக வுணர்ந்து வ்யுத்பத்தி பெறுகின்றன. ஒரு

கார்யத்தில் அந்வயித்த வஸ்துவிலேயே முதன்முதலாக சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிற தென்றதற்கு முரணாக ஒரு கார்யத்திலும் அந்வயியாத வஸ்துவிலேயே முதன்முதலாகப் பதங்களுக்கு சக்திக்ரஹணமுண்டாகின்றதென்று மூதலிக்கப்பட்டது.

கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண முண்டாகிறதென்பதும் மிகவும் தவறு. 'தேவதத்தா! உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது' என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இது ஸித்தார்த்தபரமான வாக்கியமேயொழிய 'காமாநய, காம் நய' இத்யாதி வாக்யங்கள்போலே கார்யபரவாக்கியமன்று. இந்த வாக்கியத்தினாலும் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தி விளையக் காணுகின்றோம். தேவதத்தனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடனே வேறோரிடத்திலிருந்த அவனுக்கு இதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவப்பட்ட வொருவன் 'தேவதத்த! புத்ரஸ் தே ஜாத:' என்கிறான். அவ்யுத்பந்நனை வொருவன், தேவதத்த னுடைய க்ருஹத்தில் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததையும் அதைத் தெரிவிப்பதற்காக வொருவன் ஏவப்பட்டதையும் அவன் கூறினதைக் கேட்டு தேவதத்தனுக்கு முகவிகாஸ முண்டானதையும் நோக்கி "புத்ரஸ் தே ஜாத:" என்ற வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொருளென்று உணரப்பெறுகிறான். ஆகவே கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்தி க்ரஹணமென்கிற நியதி இல்லையென்றதாயிற்று. சிலவிடங்களில் ஸித்தபரமான வாக்யத்தி லிருந்தும் கார்ய அநந்விதவஸ்துக்களில் சக்திக்ரஹண முண்டாகிறது; சிலவிடங்களில் கார்யபர வாக்கியத்திலிருந்தும் உண்டாகிறது என்று லோகாநுபவத்தினால் ஸித்திக்கிற படியால் **ப்ராபாகரர்கள்** ஸகல பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களென்று கூறுவது யுக்தி யற்றதென்று தேறிற்று. ஆகவே வாக்கியங்களுக்கு ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் தாத் பர்யம் ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே தத்விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதேயென்று ஸித்தாந்தமானதாக முடிந்தது.

இங்கு இப்படிப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் தோன்றி இதற்குப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற விஷயம் இந்த ஸூத்ரத்தில் எங்ஙனம் கிடைக்கிறதென்று கேள்வி தோன்றும். கார்யத்தில் அந்வயியாத ப்ரஹ்மமாகிற ஸித்த வஸ்துவை ஜிஜ்ஞாஸ்யமாக இங்குக் கூறியிருப்பதனால் இதிலிருந்து இந்தப் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக் குறையில்லை. வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் கார்ய பரங்களாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுமேயல்லது ஸித்த பரங்களாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டாதென்கிற வாதம் ஸமஞ்ஜஸமாயிருந்தா லன்றோ வேதாந்த வாக்யங்களினால் ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிப்பது கூடா தென்று சொல்ல நேரும்.

முதலில் நாமெடுத்துக்காட்டிய பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களிரண்டினால் தேறின வர்த்தம் இப்போது விரோதிக்கிறதாக இனி நினைக்கக்கூடும். கார்யபரங்களல்லாத ஸித்த பர வாக்கியங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ராமாண்யம் அஸம்பாவிதமென்றன்றோ அங்கு ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது—என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கை வேண்டா. எல்லா வேத வாக்கியங்களும் கார்யபரங்களாய்க்கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு அப்யுபகம்ய வாத முறையில் பரிஹாரம் காட்டினார் ஜைமிநிமஹர்ஷி. அதுவே அவருடைய அபிப்ராயமென்பது கிடையாது. கார்யபரமல்லாத அர்த்தவாத வாக்கியங்களும் விதிசேஷமாய்க் கொண்டு

ப்ராமாண்யம் பெறுகின்றனவென்று சொன்னவளவால் ஸித்தபர வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யமே கிடையாதென்று சொன்னபடியாகாது. ஆகவே இந்த ஸூத்ரத்தில் செய்யப்படுகிற ஸித்தாந்தமானது பூர்வ மீமாம்ஸா அர்த்தவாதாதிகரண ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமன்று என்றதாயிற்று.

இதில் (அத அத:) என்கிற இரண்டு பதங்களினால் கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு கர்மவிசாரம் முடிந்ததென்கிற காரணத்தாலேயே, ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று கிடைப்பதனால் ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக் குறித்துக் கர்மவிசாரம் நியமேந பூர்வவ்ருத்தமென்று தேறுகின்றது. இதைப்பற்றியும் சிறிது விவரிக்கப்படுகிறது. வேதமோதின வொரு புருஷன் வேதவாக்யங்களில் கர்ம பலத்தைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மஜ்ஞான பலத்தைப் பற்றியும் ஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் அஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் மேலெழுந்த வாரியாக வுணர்ந்து இவற்றில் எது உண்மையென்று நிர்ணயம் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறான். அந்த விருப்பத்தினால் அதை நிர்ணயித்துத் தரக்கூடிய சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறான். கர்மபலனைப்பற்றின வுண்மையை நிச்சயித்துத் தரவல்ல சாஸ்த்ரங்களில் முந்துறமுன்னம் ப்ரவர்த்திக்கிறான். அநாதிவாஸனையினால் கருமங்களைச் செய்வது எளிதென்று பொதுவாகத் தோன்றியிருக்கும். ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் அப்யாஸமில்லாமை யினாலே அது துஷ்கரமென்றும் தோன்றியிருக்கும். ஆகவே எளிதான உபாயத்தினால் அபிமதம் கைபுகுவதாயிருக்க அரிதான உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகை யாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பலனைப்பற்றி நிர்ணயிக்கவேணுமென்கிற விருப்பம் தடை பட்டு, கருமபலனைப் பற்றி நிர்ணயிக்கவேணுமென்கிற விருப்பமே தலையெடுத்திருக்கும். இங்ஙனம் முன்னம் கருமவிசாரம் செய்தவளவில் கருமபலன்கள் அஸ்திரம் என்கிற நிச்சய முண்டாகிறது. இப்படி நிச்சயமுண்டானவளவில், கர்ம விசாரேச்சை தொலைந்ததாகிறது. இந்த கர்ம விசாரேச்சையே முன்பு ப்ரஹ்ம விசாரேச்சைக்கு இடையூறாயிருந்ததனால் இந்த ப்ரதிபந்தகம் தொலையவே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் இச்சையும் அதில் ப்ரவ்ருத்தியும் அடுத்தபடியாக உண்டாகிறது. எனவே, ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக் குறித்து கர்ம விசாரம் நியமேந அபேக்ஷிதமென்றதாகிறது. இதுவே பூர்வ வ்ருத்தமாக இருக்கத் தக்கதாதலால் (அத அத:) என்ற பதங்களுக்குப் பதவுரையில் கூறிய பொருளே பொருத்தமுடைத் தென்றதாயிற்று. ... ... ❁

2. இரண்டாவது—ஜந்மாத்யதிகரணம்.

உலகில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானால் லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே பரப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேணுமானாலும் ஒரு லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நாம் கண்ணால் காணக்கூடிய பொருள்களுக்கே லக்ஷணம் கூறமுடியுமேயல்லது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருளுக்கு லக்ஷணம் கூறமுடியாது. பரப்ரஹ்மமோ கண்ணுக்குப் புலப்படாததேயன்றிப் புலப்படுமதன்று. ஆகவே அதற்கு ஒரு லக்ஷணம் கூற இயலாத போது அது தெரிந்துகொள்ள முடியாததென்று தேறிவிட்டபடியால் அந்தப் பரப்ரஹ்மத் தைப்பற்றின விசாரம் எப்படி செய்ய ப்ராப்தமாகும்? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்ற. அவ்வாக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க இந்த அதிகரணம் எழுகின்றது.

ஜந்மாத்யஸ்ய யத: 1-1-2

ஜந்மாதி, அஸ்ய, யத: என்று மூன்றுபதமாகவுள்ளது இந்த ஸூத்ரம். **அஸ்ய**— கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த சேதந மிச்ரமான ப்ரபஞ்சத்திற்கு, **ஜந்மாதி**—உற்பத்தி, ஸ்திதி, ப்ரளயங்கள், **யத:**—எந்த வஸ்துவினிடத்தினின்று ஆகின்றனவோ, [அதுதான் பரப்ரஹ்மம்] என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ருகுவல்லியென்னும் ப்ரகரணத்திலுள்ளதான "**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்மேதி**" என்னும் வாக்யமானது பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றது. உலகில் நாம் ஆடு மாடுகளுக்கு ஒவ்வொரு லக்ஷணத்தைக்கொண்டு இதர பேதத்தை எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிருந்தாலுங்கூட ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு சேதநாசேதநங்களிற்காட்டில் வேறுபட்டதென்று நிச்சயிக்கமுடியுமாதலால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றின விசாரம் கூடும் என்றதாயிற்று.

(இங்கே பூர்வபக்ஷம்:)—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணத்வம் முதலானவை லக்ஷணமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. "**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே**" இத்யாதியாக எடுத்துக்காட்டின உபநிஷத் வாக்யத்தில் அந்வய க்ரமம் எப்படி காணவேணுமென்றால், "**யத: இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத் ப்ரஹ்ம: யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி தத் ப்ரஹ்ம; யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விசந்தி தத் ப்ரஹ்ம**" என்று மூன்று வாக்யங்களாகப் பிரித்து அந்வயங்கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் ஒரு லக்ஷணமென்றும், ஸ்திதி காரணத்வம் மற்றொரு லக்ஷணமென்றும், லயகாரணத்வம் வேறொரு லக்ஷணமென்றும் ஆக வ்யாவர்த்தக லக்ஷணங்கள் மூன்று அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது. இப்படியாகுமளவில், ஒரே ப்ரஹ்மம் என்றல்லாமல் பல ப்ரஹ்மங்கள் என்பதாகத் தேறும். வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவானால் வ்யாவர்த்யமும் பலவாக வேண்டுகையாலே.

நநு, இப்படியொரு நிர்ப்பந்தமுண்டோ? தேவதத்தன் கறுத்தவனாயும் பருத்தவனாயும் யுவாவாயும் செந்தாமரைக் கண்ணனாயு மிராநின்றான் என்று ஒருவர் சொன்னால் கறுப்பு முதலிய வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவாயிருப்பதுகொண்டு வ்யாவர்த்யனான தேவதத்தனும் பல வ்யக்திகளாகத் தேறிவிடுவனோ? ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு தேவதத்தனையே நாம் காண்கிறோம். அவ்வொரு வ்யக்தியினிடத்தில் கருமை, பருமை முதலான பலவும் கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். இதுபோல ஒரு ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஜந்மகாரணத்வம் முதலானவை பலவும் கூடியிருக்கக் குறையில்லையே. இவற்றால் ப்ரஹ்ம வ்யக்தி பஹுத்வம் எப்படி ஆபத்தி பண்ணமுடியும்? என்று மத்யே சங்கை தோன்றும். இதற்கு ஸமாதானம், கருமை பருமை முதலிய பலவற்றால் தேவதத்த வ்யக்தியில் பன்மைவந்துவிடமாட்டாதென்பது வாஸ்தவமே. தேவதத்தன் கண்ணுக்குப் புலப்படுமவனாதலால் அவ்விஷயம் வேறு, ப்ரஹ்மம் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமன்றே. அதுவோ அப்ரத்யக்ஷமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் ஒன்றிலேயே கூடுமென்று க்ரஹிப்பிக்கவல்ல பிரமாண

மெதுவும் புலப்படவில்லை. லக்ஷணங்கள் எல்லாம் இதர பேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்குமவை என்பது உத்ஸர்க்கத: ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வமென்னுமிந்த லக்ஷணங்கள் இதர பேதத்தை [வ்யாவிருத்தியை] ஸாதித்துக் கொடுக்குமளவில் இதற்கு அபவாதம் யாதொன்றுமில்லாமையினாலே ஜன்மகாரணத்வமாகிற லக்ஷணமானது என்ன செய்யுமென்றால், தன்னைக் கொண்டு லக்ஷணீயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தே தீரும். இப்படியே ஸ்திதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு—ஜந்ம காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தே தீரும். இப்படியே லயகாரணத்வ ரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். ஆகவிப்படி லக்ஷண பேதங்களினால் ப்ரஹ்ம பஹுத்வம் தேறியே தீரும். இதற்காகப் பல லக்ஷணங்களைக் கொள்ளாமல் " ஜந்ம காரணத்வே ஸதி ஸ்திதி காரணத்வே ஸதி லயகாரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் " என்று கொள்கிறோமென்னில்; இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே லக்ஷணமாகப் போருமாதலால் மற்ற விசேஷணங்கள் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். மேலும் ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் விருத்தங்களாகையாலே ஓரிடத்தில் இவை கூடியிருக்கவும்மாட்டா.

இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம். [அதோ பக்ஷி உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறதே; அவ்விடந்தான் தேவதத்தனுடைய கழனி] என்று ஒருவன் சொன்னால், தேவதத்தனுடைய கழனிக்கு பக்ஷியின் ஸம்பந்தத்தை லக்ஷணமாகச் சொன்னதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தினால் பக்ஷி யுறையுமிடமான கழனியில் தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வம் ஆகிற மூன்றையும் ஜ்ஞாபக லக்ஷணங்களாகக்கொண்டு இவற்றால் ஒரே வஸ்து ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்னலாம்.

இதுவும் பொருந்தாது. த்ருஷ்டாந்தத்தில், கழனியென்கிற வொரு வஸ்து ஏற்கெனவே அறியப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறியப்பட்டிருந்தவதில் பக்ஷி விசேஷத்தின் ஸம்பந்தத்தையிட்டு தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல இங்கும் தெரிவிக்கப்படவேண்டி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்தவொரு தன்மை சொல்லித் தீரவேண்டும். அதுவோ ஒன்றும் சொல்லமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே ஜந்ம காரணத்வம் முதலியவற்றுக்கு [பக்ஷிவிசேஷஸம்பந்தாதிவத்] ஜ்ஞாபகத்வமும் ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்னவேண்டியதாகும்.

ஏன்? ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லமுடியாதா என்ன? நன்றாகச் சொல்லலாமே. **"ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம ப்ரஹ்ம"** என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யத்வம் முதலானவையே முன்னமறிந்த தன்மைகள் என்னக் கூடாதோவென்னில்; அங்கும் இந்த தோஷம் ஸமானமேயாகும். ஸத்யத்வாதிகள் ஜ்ஞாபகமாகும்போது ஏற்கெனவேயறிந்த தன்மையொன்று சொல்லியாகவேண்டும்.

ஜந்ம காரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறோமென்னவேணும். அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ப்ரஹ்மபதார்த்தம் தெரிவிக்கமுடியாததலால் அந்யோந்யாச்ரயம் அபரிஹார்யமாகும். ஆகவே ஜந்ம காரணத்வாதிகள் லக்ஷணமாகப் பொருந்தமாட்டாவென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

பரப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாமையாலே அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்ல முடியாததாலும், லக்ஷணத்தைக்கொண்டே எந்த வஸ்துவையும் அறியவேண்டு மாதலாலும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவத்தினால் அறியமுடியாததான இந்த பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி விசாரம் செய்வதெப்படி? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரம் தோன்றியுள்ளதென்று கூறிப் பூர்வபக்ஷத்தையும் விவரித்தோம். இனி ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—

ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒரு லக்ஷணம் சொன்னோமானால் அந்த லக்ஷணமானது "மற்ற வஸ்துக்களிற்காட்டிலும் இந்த வஸ்து வேறுபட்டது" என்பதை நன்கு காட்டிக்கொடுக்கு மென்று சொன்னோம். அப்படி வேறுபாட்டைக் காட்டுவதென்றால் என்ன? என்பதைச் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளவேணும். விசேஷணங்களைக்கொண்டு நாம் வேறுபாட்டை யறியவேணும். விசேஷ்யத்தில் ஏதோ வொரு தர்மம் இருப்பதாக விசேஷணம் காட்டும்; அந்த தர்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதான எந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று அதனால் தெரிந்துகொள்ளுகிறோமா? அல்லது அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? என்று பரிசீலிக்கவேணும் விசேஷணத்தினாலேற்பட்ட தர்மம் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அதில் [விசேஷ்யத்தில்] இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளு கிறோமென்று தேறுமாகில் முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் ஊர்ஜிதமாகும். உண்மையோ வென்னில்; அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷணத்தினால் விசேஷ்யத்தில் ஒரு தர்மம் காட்டப் பட்டதேயானால் அதற்கு எதிரிடையான வேறு தர்மம் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமேயன்றி அவிருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதிலிருக்க மாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. (உதாரணம்.) "**நீலோ வ்ருஷப:**" [கறுத்த எருது] என்கிற வொரு வாக்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இதில் கருமை விசேஷணம். எருது விசேஷ்யம். **நீல:** என்கிற விசேஷணமானது இதர வ்யாவ்ருத்தியை [வேறுபாட்டை]க் காட்டுவதற்காகவே பிரயோகிக்கப்பட்டது. கறுப்பு நிறத்திற்கு விருத்தமான வெளுப்பு சிவப்பு முதலிய நிறங்கள் அந்த எருதினிடத்தில் இல்லையென்று இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமேயல்லது இதற்கு அவிருத்தமான த்ரவ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களும்கூட அதில் இல்லையென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. லோகாநுபவம் அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷ்யத்தில் பல பல தர்மங்கள் இருக்கலாம். விசேஷணத்தினால் அல்லது விசேஷணங்களினால் எந்தெந்த தர்மங்களின் ஸத்பாவம் ஏற்படுமோ அந்த தர்மங்கள் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அந்த விசேஷ்யத்தில் கிடையாதென்கிற ப்ரதிபத்தி ஒரு நாளும் ஒருவற்கும் உண்டாகமாட்டாது. அந்த தர்மங்களோடு முரண்படும்படியான தர்மம் இருக்கமாட்டாதென்கிற ப்ரதிபத்தியே விளையும். "**யுவா நீலோ வாமந: பங்குச்ச தேவதத்த:**" என்றால் யுவாவாயும் கறுத்தவனாயும் குள்ளனாயும் நொண்டியாயும் தேவதத்தனிருக்கிறான் என்று பொருள்படுகிறது. இதில் **யுவா** என்கிற விசேஷணமானது

யௌவனமுடைய என்று காட்டி, யௌவனமென்கிற அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான இளமையும் முதுமையுமில்லாதவன் என்று காட்டுமேயல்லது அதற்கு அவிருத்தமான நீலத்வம் வாமநத்வம் முதலிய தர்மங்களுமில்லாதவன் என்று காட்டமாட்டாதன்றோ? இப்படி ஒவ்வொரு விசேஷணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு விமர்சித்தறிக.

விருத்தமான தர்மங்களும் ஏககாலத்தில் இருக்கமுடியாதே யொழிய கால பேதத்தினால் அவையும் ஒரே வ்யக்தியினிடத்தில் இருக்கத் தடையில்லை. "நீலவஸ்த்ரதாரீ தேவதத்த:" என்றால் ஒருகாலத்தில் கறுப்புத் துணியை அணிந்தவனையும் மற்றொரு காலத்தில் வெளுப்புத் துணியை யணிந்தவனையுமிருப்பதில் விரோதமில்லாமையாலே **நீலவஸ்த்ரதாரீ** என்கிற இந்த விசேஷணமானது காலாந்தரத்தில் [அடுத்த க்ஷணத்திலேயே] ஸம்பவிக்கக்கூடிய ச்வேத வஸ்த்ரதாரணத்தைத் தவிர்க்கமாட்டாதன்றோ. விசேஷணங்களைப்பற்றி இங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயங்கள் பலவுள.

பிரகிருதத்தில் ஜந்மகாரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வ மென்னுமிவை காலபேதத்தினால் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலேயே ஒன்று சேர்ந்திருக்கக் கூடியவையாதலால் அவிருத்தங்களேயாகும். விலக்ஷண சக்தி யுக்தமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏககாலத்திலேயும் இவை கூடும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு பஹுத்வாபத்தியென்பதில்லை. பரப்ரஹ்மம் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களின் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டிய காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் பிரளயம் செய்ய வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஹரிப்பதும் செய்கிறது. உலகில் உழவனானவன் விதை விதைக்க வேண்டியகாலத்தில் அதை விதைப்பதும் அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அறுப்பதும் செய்வதுபோல் இதனைக் கொள்க.

அன்றியும், உத்தர நாராயணாநுவாகம் முதலானவற்றில் லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலிய அஸாதாரண சிஹ்னங்களினால் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமான வஸ்துவானது ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லாமையாலே இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் தோஷமில்லை. [முன்னே விவரிக்கப் பட்ட பூர்வபக்ஷத்தை மீண்டு வாசிப்பது.] ஏவஞ்ச, ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வமானது விசேஷணமாகவும் உபலக்ஷணமாகவும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை யென்று தேறிற்று. இன்னமும் இங்கு விரிவாகத் தெரிவிக்கவேண்டுமவை பலவுண்டு. அவை சாஸ்த்ரஜ்ஞானிகளுக்கே க்ரஹிக்கவும் ரஸிக்கவுங் கூடியவையாதலால் இங்கு இவ்வளவோடு நிறுத்தப்படுகிறது. ... ... (2)

ஜந்மாத்யதிகரண ஸாரார்த்தம் முற்றிற்று.

3. சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம்.

ஜந்மாத்யதிகரணமென்கிற கீழதிகரணத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வம் லக்ஷணமென்று தேறிற்று. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தோடுகூடிய பரப்ரஹ்மமானது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ளப்படாமற் போனாலும் அநுமாந ப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக் குறையில்லாமையாலே அப்படி அநுமாநப்ரமாண ஸித்தமாகின்ற அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தை வேதாந்த வாக்யங்களினால் விசாரிக்கவேண்டிய அவச்ய

மில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபந்தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த மூன்றாவது அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

சாஸ்த்ரயோநித்வாத். 1-1-3

சாஸ்த்ரத்தை யோநியாகக் கொண்டபடியாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். **யோநியாவது** காரணம்; அறிவதற்குக் காரணம் என்கிற **விவக்ஷையினால்** இங்கு யோநி சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—ப்ரமாணம் என்றபடி. சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே என்றதாயிற்று. ***அப்பக்ஷோ வாயுபக்ஷ:*** என்னுமிடங்களில் 'தீர்த்தத்தைக் குடிப்பவன், வாயுவை பக்ஷிப்பவன்' என்று சப்தார்த்தமானாலும் "**அஸதி பாதகே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்**" என்கிற நியாயத்தினால் "தீர்த்த மொன்றையே குடிப்பவன், வாயுவை மாத்திரமே பக்ஷிப்பவன்" என்று பொருள் தேறுவதுபோல, இங்கும் "சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே" என்றதாகப் பொருள் தேறும். ஆகவே, "**சாஸ்த்ரமேவ யோநி: (ப்ரமாணம்) யஸ்ய தத்**—சாஸ்த்ரயோநி; தஸ்ய பாவ:—சாஸ்த்ரயோநித்வம்; தஸ்மாத்—சாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்று ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. பரப்ரஹ்மமானது அநுமாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகாமல் சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகையினால் அப்படிப்பட்ட (வேதாந்த) சாஸ்த்ரத்தினால் பரப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யவேண்டியது அவச்யமே என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் முடிந்து நின்றது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம் :—" அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்" என்பர் சாஸ்த்ர வித்துக்கள். வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ஏற்படாத விஷயத்தில்தான் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்கும்—என்பது இதன் தாற்பரியம். இதன்படி பார்த்தால், பரப்ரஹ்மமானது வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ஸித்தியாமலிருந்தால்தான் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்குமென்றும், வேறு ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தினால் ப்ரஹ்மம் ஸித்தித்துவிட்டால் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தியாது என்றும் தேறுகின்றது. பரப்ரஹ்மமோ அநுமாந ப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எங்ஙனேயென்னில் '**பூம்யங்குராதிகம் ஸகர்த்ருகம்—கார்யத்வாத்; கடவத்**" என்பது அநுமாந சரீரம். உலகத்தில் நாம் காண்கிற எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவையுடையன; கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப் பொருளும் உண்டாவதில்லை; வீடு பானை துணி முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவை முன்னிட்டே உண்டானவை யென்பதை அறிகிறோம். இதனால் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப் பொருளுமுண்டாகாதென்கிற உறுதி தோன்றுகின்றது. உடனே மற்றொன்றும் கவனிக்கிறோம்; வீட்டைக் கட்டினவனை ஒரு கர்த்தா நமக்குத் தெரியவந்தாலும் அந்த வீடு எந்த நிலத்தில் கட்டப்பட்டதோ அந்த நிலத்திற்கு எவன் கர்த்தா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. வீடு கட்டக் கருவியாயிருக்கின்ற மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தா இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். பானையைச் செய்பவன் குயவனென்று காண்கிறோமானாலும் அந்தப் பானைக்கு உபாதாந காரணமான மண்ணைப் படைத்தவன் இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். துணிக்குக் கர்த்தா ஒரு சேணியனென்று அறிகின்றோமானாலும் அதற்கு உபாதாந காரணமாகிய பஞ்சைப் படைத்தவன் இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். ஆனால் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் ஒரு

காரியப் பொருளுமுண்டாகாதாதலால் கீழ்ச்சொன்ன மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தாவொருவன் இருந்தே தீரவேண்டும். அவன்தான் ஈச்வரனென்பவன்—என்று இவ்விதமாக ஈச்வரனை யறிவதானது அநுமான ப்ரமாணத்தினாலறிவதாகும். ஆக, இப்படிப்பட்ட அநுமாநமென்னும் பிரமாணத்தினால் ஈச்வரன் ஸித்திக்கவே, இப்படி ப்ரமாணாந்தர ப்ராப்தமாய்விட்ட பரப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணம் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது; ஏனெனில், ***அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்*** என்றன்றோ நியமமுள்ளது. ஆக, வேதாந்தசாஸ்த்ரமானது ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ப்ரமாணமாக முடியாதாதலால் அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ர விசாரரூபமான ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கதன்று—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக;

இதற்குமேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு;—

அநுமானத்தினால் ஒன்றை ஸாதிப்பதானால் அது செவ்வனே ஸித்திக்கக்கூடிய விஷயமன்று. அநுமானத்தினால் ஈச்வரனே ஜகத்கர்த்தாவாக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏனென்னில்; விச்வாமித்ரமுனிவர் தவ வலிமையினால் மிகுந்த பெருமை பெற்று நூதந ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினாரென்பதை நாம் ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளில் வாசிக்கின்றோம். ***அந்யமிந்த்ரம் கரிஷ்யாமி*** இத்யாதி ச்லோகங்கள் பலர் அறிந்தனவே. அம்முனிவர் ஒரு ஜீவவ்யக்தியேயல்லது ஈச்வரனல்லர், இதனால் ஜீவகோடியிலேயே அதிசயித்த சக்தி படைத்த சிலர்க்கு விசித்ரஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண ஆற்றலுண்டு என்பது தேறுகிறபடியால், கீழேகாட்டிய அநுமானத்தினால் ஈச்வரனே ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதனாக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. விலக்ஷண சக்தியுக்தனான சேதநனே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகத் தேறலாமாதலால் அநுமாநம் ஈச்வர ஸாதனத்தில் சக்தியுடையதன்று; ஆகவே சாஸ்த்ரமே பரப்ரஹ்ம ஸித்தியில் ப்ரபல ப்ரமாணமாகக் கடவது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரம் வேதாந்த சாஸ்த்ரமே. அதைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வது நன்றாகப் பொருந்தும் என்றதாயிற்று. ... ... (3)

சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரண ஸாரார்த்தநிருபணம் முற்றிற்று.

4. ஸமந்வயாதிகரணம்.

பரப்ரஹ்மானது சாஸ்த்ரம் தவிர வேறொரு பிரமாணத்தினால் ப்ராப்தமாகக் கூடியதன்று என்றே கொண்டாலும் அந்த ப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமல்லாமையினால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதநம் செய்வதில் பலனொன்றுமில்லாமையினால் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாதலால் அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாவதற்கு வழியில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

<u>தத் து ஸமந்வயாத்</u> 1-1-4

இந்த ஸூத்ரத்தில், 'ப்ரஹ்மண:' என்றொரு பதமும் '**சாஸ்த்ரேண**' என்றொரு பதமும் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது, வருவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றபடி.)

தத்—கீழ் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வமானது என்றபடி. **ஸமந்வயாத்**—நன்றாகப் புருஷார்த்தமாக அந்வயிக்கிறபடியினால் என்றபடி. புருஷார்த்தத் வேந ஸம்பந்தமே ஸமந்வயமாவது. பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரத்தினால் புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியினாலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை என்றதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் தேறிற்று.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்;—பரப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவேண்டுமானால் அது வேறொரு ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படாமலிருக்க வேணுமென்பது தவிர மற்றொரு தன்மையும் அதில் இருக்கவேணும். அது என்னென்னில்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக் கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மையாம். தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பம் எந்த வஸ்துவில் உண்டாகின்றதில்லையோ அந்த வஸ்துவைப்பற்றி சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதநம் செய்யமாட்டாதன்றோ. பரப்ரஹ்மம் இதர ப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ள முடியாத தென்பதை ஒப்புக்கொள்வோம்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருக்கமுடியாதே. ஏனென்னில்; தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பமானது உலகில் ப்ரயோஜநவத்தான விஷயத்தில்தான் உண்டாகும். இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரம் என்கிற இரண்டோ இரண்டத்தி லொன்றோ உலகில் ப்ரயோஜனமென்னத் தகுந்தது. இஷ்ட ப்ராப்தியானது ப்ரவ்ருத்தி யினாலே விளையக்கூடியது. [யாகமென்கிற காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டானால் ஸ்வர்க்க மென்கிற இஷ்டம் ப்ராப்தமாகிறது.] ப்ரவ்ருத்தியினால் இஷ்ட ப்ராப்தியாவதுபோல, நிவ்ருத்தியினால் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது. [மாம்ஸபக்ஷணமென்கிற காரியந்தில் நிவ்ருத்தியுண்டானால் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது.] ப்ரக்ருதத்தில், பரப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்திக்கோ நிவ்ருத்திக்கோ இலக்கன்றே. (வஸ்துவே கண்ணுக்குத் தெரியாமை யினால்.) ஆகவே ப்ரயோஜநவத்த்வம் சொல்லமுடியாது. ஆதலால், தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்கமுடியா தாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வல்லதல்ல; ஆகவே சாஸ்த் ரத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப் புகுவது ஒவ்வாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக:

இதன்மேல் **ஸித்தாந்தம்** வருமாறு;—பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரயோஜநாந்தரவத்த்வம் ஸம்பவியாமற்போனாலும் பல பல வேதாந்த வாக்யங்களினால் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்—பரம புருஷார்த்தம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. "**புத்ரஸ்தே ஜாத:**" (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) என்றும், "**தவ க்ருஹே நிதிரஸ்தி**" (உன் வீட்டில் நிதியுள்ளது) என்றும் சொன்னால் இந்த வாக்யங்களானவை பரமானந்தஹேதுவான புத்ரஜன்மத்தையும் நிதிஸத்பாவத்தையும் தெரிவிப்பதுபோல வேதாந்த வாக்யங்கள் பரமாநந்தத்திற்கு ஹேதுபூதமும் பரமாநந்தஸந்தோஹஸ்வரூபமுமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிப்பது ஸமஞ்ஜஸமேயாகும். அவை அபௌருஷேயங்களாகையாலே புருஷ புத்தியடியாக வரக்கூடிய ப்ரம ப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகள் அங்கு எண்ணத்தகாதவை. ஆகவே பொய் சொல்லி வஞ்சிக்கும் பேச்சுக்களல்ல வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள்; அப்படிப் பட்டவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது பொருத்தமேயென்றதாயிற்று.

இந்த அதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தை யுட்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் (21) ***அத்ராஸ்தே நிதிரிதிவத் ..ரங்கசே! த்வயி ஸகலாஸ் ஸமந்வயந்தே*** என்கிற ச்லோகத்தையருளிச்செய்துள்ளார். அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானத்தில் விரிவு நோக்கத்தக்கது. ... ... (4)

ஸமந்வயாதிகரண ஸாரார்த்தநிருபணம் முற்றிற்று.

சதுஸ்ஸூத்ரி முடிந்தது.

5. ஈக்ஷத்யதிகரணம்.

5. கீழே முடிந்திருக்கிற சதுஸ் ஸூத்ரியானது சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநபரமென்று நம் வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம், சாரீரக மீமாம்ஸை யென்கிற இந்த சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க அவசியமில்லையென்று கிளர்ந்த சங்கைகள் கீழே நான்கு ஸூத்ரங்களினால் பரிஹரிக்கப்பட்டனவென்றபடி. முமுக்ஷுக்கள் விசாரித்தறியவேண்டிய ப்ரஹ்மமானது முதல் ஸூத்ரத்திலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது, அந்த ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்று விளங்க ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணத்வமாகிற லக்ஷணம் இரண்டாவது ஸூத்திரத்தில் கூறப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரமொன்றினாலேயே அறியக்கூடியதென்பது மூன்றுவதும் நான்காவதுமான இரண்டு ஸூத்ரங்களினால் மூதலிக்கப்பட்டது. இனி விசாரம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

கீழே, பரப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யம் என்று ஸித்தாந்தம் செய்ய நேர்ந்தபோது பரப்ரஹ்மம் அபுருஷார்த்தமென்கிற பூர்வபக்ஷம் தோன்றியிருந்தது; அபுருஷார்த்தமன்று, பரம புருஷார்த்தமென்று கீழ் ஸமந்வயாதிகரணத்தில் நிருபிக்கப்பட்டது. ஸத்வித்யையில் **ப்ரதாந**மென்கிற தத்வமேயன்றோ ஜகத்காரணமென்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது அது அபுருஷார்த்தத்வேநஹேயமென்று கபிலமஹர்ஷியினால் ஸாங்க்ய தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? ஆகவே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றும் அது புருஷார்த்தமென்றும் எங்ஙனே சொல்லக்கூடும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி ஐந்தாவதான இவ்வதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஈக்ஷதேர் நாசப்தம் 1–1–5

(ஈக்ஷதே; ந அசப்தம்) என்று பதவிபாகம், அசப்தமென்றது ப்ரதாநமென்றபடி. சப்தமாவது சாஸ்த்ரம்: சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவுடையதல்லாமல் அநுமாநகம்யமானது ப்ரதாநம், **ந**—(அந்த ப்ரதாநமானது) ஸத்வித்யையி லுள்ளதாய் ஜகத்காரணத்தைச்சொல்லுமதான ஸச்சப்தத்தாலே வாச்யமன்று. ஏனெனில்; **ஈக்ஷதே:**—அந்த ஸச்சப்த வாச்யவஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ***ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத்*** என்றொரு வாக்யமுள்ளது. அதுமுதலான வாக்யத்தினால் சொல்லப்படுகிற வித்யை **ஸத் வித்யை** யெனப்படும். அதில் ஸச்சப்தத்தாலே நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்துவானது ஒன்று ஸங்கல்பித்ததாக அவ்விடத்திலேயேயுள்ள ***ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜா**

யேயேதி* இத்யாதி வாக்யத்திலுல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலே ஸச்சப்தநிர்திஷ்ட மான அந்த வஸ்துவானது பரப்ரஹ்மமாக இருக்கத் தக்கதேயல்லது ப்ரதாநமாக இருக்கத் தகாது என்பது ஸூத்ரத்தின் திரண்ட பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்;—நாம் கண்ணுல் காணும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு இரண்டவஸ்தைகளுண்டு, காரணவஸ்தையென்றும் கார்யாவஸ்தையென்றும்; ஸூக்ஷ்மமான நிலைமை காரணவஸ்தையென்றும் ஸ்தூலமான நிலைமை கார்யாவஸ்தையென்றும் கொள்ளக்கடவது. அப்படிப் பட்ட காரணவஸ்தையை ப்ரதிபாதிப்பதான வாக்யம் ***ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்பதான ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்வாக்யம், அதில் ஸச்சப்தத்தால் ஓதப்பட்ட வஸ்துவானது ப்ரதாநமென்கிற த்ரிகுணத்ரவ்யமேயாக வடுக்கும். ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய மூன்று குணங்களும் கூடிய கூட்டாகிய ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் எதுவோ அதுவே ***ஸதேவ*** இத்யாதி ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதனுல் அந்த வஸ்து ஸத்வாதி குணத்ரயமாக இருக்கவேண்டிய அவச்யமுள்ளது. கார்ய வஸ்துவில் காணும் குணங்களெல்லாம் காரணவஸ்துவிலும்இருக்கவேண்டியது அவசியமாகையினுலே. ஆகவே ஸச்சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டுக் காரணபூதமான வஸ்து ப்ரதாநமேயாகும். ***ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி***என்று அந்த வஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம [—ஸங்கல்ப கர்த்ருத்வம்—] சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அது அசேதநமான அவ்வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதேயென்னில்; அதே ப்ரகரணத்தில் மேலே ***தத் தேஜ ஐக்ஷத*** என்பது முதலான வாக்யங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுல் தேஜஸ்ஸு முதலானவற்றுக்கு ஈக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே; அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்று கேள்வி பிறந்தால், சேதநவஸ்துவுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள முக்யமான ஈக்ஷணம் ஸம்பவிக்காமற் போனுலும், கார்யத்தில் உந்முகமாகையாகிற கௌணமான ஈக்ஷணமே சொல்லப்படுகிறதென்று யாவரும் சொல்லித் தீரவேண்டுமே; அதே ப்ரகரணத்திலுள்ளதான ***ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி*** என்கிற வாக்யத்திலுல் ஸச்சப்த நிர்திஷ்ட வஸ்துவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட ஈக்ஷணம் அவ்விதமாகவே கௌணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையற்றதேயாம். ஆகவே ப்ரதாநமே காரண வஸ்துவாகக்கடவது.—

என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின்மேல்.—

ஸித்தாந்தம்;—ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ***ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்கிற வாக்யம் 6—2—1ல் உள்ளது; அதுதன்னிலேயே மேலே 6-8-6ல் *ஸந்மூலாஸ் **ஸோம்யேமா: ப்ரஜா:*** என்று தொடங்கி *ஸ **ஆத்மா*** என்கிறவளவாலே ப்ரஸ்துதமான ஸத்துக்கு சேதநத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே ***ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய*** என்ற விடத்தில் சொன்ன ஈக்ஷணம் சேதநனுக்கு அஸாதாரணமாய் முக்கியமான ஈக்ஷணமாகவே விவக்ஷிதமென்று விளங்குகிறது. ***தத் தேஜ ஐக்ஷத*** இத்யாதிகளிலும் கௌணமான ஈக்ஷணம் விவக்ஷிதமன்று; முக்க்யமானதே விவக்ஷிதமென்று மேலே இரண்டாவது பாதத்தில் உபபாதனம் செய்யப்படும்.

மேலும் இந்த ப்ரகரணத்தில் (6-14-2ல்) **தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந் ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே*** என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது.—ஸச்சப்தவாச்யத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு அந்த ஸத்தைப் பெறுமதில் தேஹத்தில் நின்று

விடுபடுமளவே தாமதம்; தேஹத்தில் நின்றும் விடுபட்டவுடனே ஸச்சப்தப்ரோக்தமான காரணவஸ்துவை ப்ராபிக்கிருன் என்பதே. இதனுல், ஸத்தை யுபாஸிப்பவனுக்கு தேஹ வியோகத்திற்குப் பிறகு மோக்ஷ ப்ராப்தி சொல்லியிருக்கையாலே மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்கானது அந்த ஸச்சப்த நிர்திஷ்டமான வஸ்து—என்று நன்கு தெரிய வருகின்றது. உபாஸநத்திற்கு லக்ஷ்யமாயிருக்குந் தன்மை ப்ரதாநத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது. ஆகவே காரண வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தத்தாலே ப்ரதாநம் விவக்ஷித மென்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லே. அது விவக்ஷிதமாயிருந்தாலன்றே அது அபுருஷார்த்தமாகையாலே ஹேயம் என்றெடுத்த வாதம் செல்லும். ஆகவே ஹேயத்வத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியேயில்லே; மோக்ஷோபாயத்வேந உபாதேயத்வமே விளங்கா நின்றது.

இன்னமும்; ஸத்வித்யையின் தொடக்கத்தில் ***யேநாச்ருதம் ச்ருதம்*** இத்யாதியினுலே—ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டால் அதன் கார்யமான எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டதாகுமென்பதை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அவற்றுக்குக் கார்யகாரண பாவத்தை உபபாதநம் பண்ணுவதற்காக ***ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்று தொடங்கிற்று. ஆகவே, எதைத் தெரிந்துகொண்டால் எல்லாம் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதாகுமோ அதுவே இங்கு ஸச்சப்தத்தினுல் குறிக்கப்பட்டதாகவேண்டும். அது அசேதநமான ப்ரதாநமாக இருக்குமாகுல் அதைத் தெரிந்துகொண்டதனுல் சேதநவஸ்துவைத் தெரிந்துகொண்டதாகுமாவென்று பார்க்கவேணும். இது ஸம்பாவிதமன்று, அந்த வஸ்து ப்ரதாநமன்றிக்கே பரப்ரஹ்மமாக இருந்தால், அஃதொன்றே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாக வுடையதாகையாலே கார்யத்வகாரணத்வங்களிரண்டும் அஃதொன்றுக்கே யுள்ளதென்னுமிடம் மேலே **ப்ரக்ருத்யதிகரணத்திலே** சொல்லப்படப்போகிறபடியாலே காரணமான வதனையறிவதனுலே கார்யமானவதுவும் அறியப்பட்டதாகக் குறையில்லாமையாலே கீழ்க் கூறிய ப்ரதிஜ்ஞை உபபந்நமாகும்.

இன்னமும்; அதே ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் மேலே ஸுஷுப்தியைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் [6—8—1ல்] ***ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி*** என்று, ஸுஷுப்தனுக்கு ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட காரண வஸ்துவில் லயம் சொல்லி உடனே ***ஸ்வமபீதோ பவதி*** என்பதனுல்—அந்த லயமானது ஜீவாத்மா தன்னில்தான் லயமடைந்தபடியென்றும் சொல்லிற்று. இது எப்போது பொருந்துமென்று பார்க்கவேணும். ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட வஸ்துவான ஜீவனுக்கு வாசகமான ஸ்வசப்தத்திற்கு வாச்யமாயிருந்தால்தான் பொருந்தும். [ஸச்சப்தவாச்யமும் ஸ்வசப்தவாச்யமும் ஒன்றுக இருந்தாலொழியப் பொருந்தமாட்டாதென்றபடி] ஸச்சப்தவாச்யம் பரமாத்மாவாகவேயிருக்க வேணுமென்பது இதனுலும் தேறிற்று ப்ரதாநம் இப்படியாக வழியில்லேயே. எந்த வஸ்துவையும் சொல்லுகிற எந்த சப்தமும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லிநிற்குமென்பது மேலே விரித்துரைக்கப்படும்.

இன்னமும் மஹோபநிஷத்து முதலானவற்றில் நாராயணனுகிய பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்வம் கூறப்பட்டுள்ளது; ப்ரக்ருதத்தில் காரண வஸ்துவைச் சொல்லுமதான ஸச்சப்தம் ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, ஸாமாந்யவிசேஷ ந்யாயத்தாலே இதற்கு விசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் செய்து தீரவேண்டும். பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்தான் அது ப்ராப்தமாகும். ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே (1) **ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ**

விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* என்னுமிடத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலான குணங்களையுடைய நாராயணனுக்கே முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே அப்பெருமானுக்கே காரணத்வம் ஸித்திக்கையாலே ப்ரதாநமென்பது ப்ரக்ருதத்தில் காரணவாசகமான ஸச்சப்தத்திற்கு வாச்யமாக வழியில்லை. ஆகவே ஸாங்க்யோக்தப்ரதாநத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமுமில்லையென்றதாயிற்று. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமான ஜகத்துக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரதாநமே காரணமாயிருக்கத் தகும்—என்கிற வாதம் **விலக்ஷணத்வாதிகரணத்தில்** பரிஹரிக்கப்படும்.

இந்த ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் ***ஈக்ஷதேர் நாசப்தம்*** என்கிற தலையான ஸூத்ரம் தவிர ***கௌணச்சேத் நாத்மசப்தாத்* தந்நிஷ்டஸ்ய** மோக்ஷோபதேசாத் ***ஹேயத்வாவசநாச்ச* *ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத்* *ஸ்வாப்யயாத்* *கதிஸாமாந்யாத்* ச்ருதத்வாச்ச*** (1—1—12) என்கிற எழுஸூத்ரங்களுமுள்ளன. அவற்றின் பொருளும் கீழே விவரிக்கப்பட்டுவிட்டன. ... ... (5)

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரஸர்வஸ்வத்தில் (5) ஈக்ஷத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

6. ஆனந்தமயாதிகரணம்.

கீழே சென்ற ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில்—ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் ஓதப்பட்டிருத்தலால் அந்த ஸங்கல்பம் கௌணமன்றிக்கே முக்யமாகவே நிர்வஹிக்கப் படவேண்டுதலால் அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்திற்கு ஆச்ரயபூதமான ஜகத்காரணவஸ்து அசேதநமான ப்ரதாநமாயிருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அசேதந வஸ்து ஜகத்காரணமாக வேண்டா; ஜீவனே ஜகத்காரணமாயிருக்கட்டுமே; அவனுக்கு ஸங்கல்பமாகிற ஈக்ஷணம் முக்யமாகவே ஸம்பவிக்குமன்றோவென்று சங்கையுண்டாக; அதற்குப் பரிஹாரமாய் இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஆநந்தமயோப்யாஸாத். 1—1—13

ஆநந்தமய: அப்யாஸாத் என்று பதவிபாகம். இதற்கு மேலுள்ளதான அந்தரதிகரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரமான ***பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய:*** என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து **அந்ய:** என்னும் பதமொன்று இங்கே வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே **ஆநந்தமய: அந்ய: அப்யாஸாத்** என்றதாயிற்று.

ஆநந்தமய:—ஆநந்தமய சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட புருஷன், (**அந்ய:**)—ஜீவாத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாகக் கடவன்; ஏனென்னில்; **அப்யாஸாத்**—அளவுகடந்ததாக வோதப்பட்ட ஆனந்தமுடைமையானது துக்கமிச்ரனான ஜீவாத்மாவுக்கு இணங்கமாட்டாமல் பரமாத்மாவுக்கே இணங்குமதாகையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் **ஆநந்தவல்லி**யென்பது ஒரு பகுதி; அதில் ஆநந்தமயவித்யா ப்ரகரணத்தில் (1) ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய:*** என்கிற வாக்யத்தினால் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவை ப்ரஸ்தாவித்து அதற்குமேல் (2) ***ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி*** என்று தொடங்கி

(3) தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:. ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:. ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய* என்னுமளவாக ஆநந்தமயனுன ஆத்மாவுக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு அளவு கூறுமடைவில் 'நான்முகனுக்கு யாதொரு ஆனந்தமோ; அதிற்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமான ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஓர் ஆநந்தம்' என்று சொல்லி, ***ச்ரோத்ரியஸ்ய ச அகாமஹதஸ்ய*** என்கிற வாக்யத்தினுல் முக்தனுக்கும் அப்படிப் பட்ட ஆனந்தமுடைமை சொல்லிற்று. **அகாமஹத**னென்றது விஷய விரக்தனென்றபடி. **ச்ரோத்ரிய**னென்றது வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவனென்றபடி. வேதாந்த ச்ரவணம் செய்து ப்ரஹ்மோபாஸனத்தினுல் முக்திபெற்றவனென்று தேர்ந்த பொருள். நூறு மடங்காகப் பெருக்கப்பட்ட சதுர்முகாநந்தமானது முக்தனுக்கு ஒரு ஆனந்தம் என்று சொல்லிற்ருயிற்று. இங்கு முக்தனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆனந்தமானது பரப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தினுல் விளைவது என்று [**ச்ரோத்ரிய** பதத்தினுல்] சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே முக்தாநந்தமானது உபாஸ்ய ப்ரீதனுன பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினுல் உண்டு பண்ணப்பட்டதென்னுமிடம் தேறுகின்றது. [முக்தாநந்தம் நிருபாதிகமன்று. ஸோபாதிகம் என்றதாகத் தேறுகிறது.] ***ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:*** என்கிறவிடத்திலோ வென்னில் காரணமொன்றும் சொல்லப்பட்டிராமையினுல் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தமானது வேறொருவருடைய ஸங்கல்பாதீநமன்றிக்கே இயற்கையானதென்னு மிடம் நன்கு தெரியவருகிறது. நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை பரப்ரஹ்மத்திற்கே யொழிய வேறொருவற்குமில்லையென்று தேறுதலால் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடையதாக **ஆனந்தமய** சப்தத்தினுல் நிர்தேசிக்கப்பட்ட வஸ்து ஜீவனிற்காட்டிலும் வேறுன பரப்ரஹ்மமே என்றபடி.

தைத்திரீயோபநிஷத்திலுள்ள ஆனந்தவல்லியை **'ஆநந்தமயவித்யா'** என்று வேதாந்திகள் வழங்குவர். அந்த வித்யையில் ***கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத். ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி*** என்று ஓதப்பட்டிருக் கின்றது. இதன் பொருளாவது—கீழே சொல்லப்பட்ட ஆகாச சப்த வாச்யமான வஸ்து வானது நிருபாதிகமாயும் அபரிச்சிந்நமாயுமிருக்கிற ஆனந்தத்தை உடையதல்லாமல் இருக்குமாறுல், பிரமன் முதற்கொண்டு எறும்பு வரையிலுள்ள ஜந்து ஸமூஹங்களில், **கோ வா அந்யாத்**=எந்த ஜந்துதான் ப்ராக்ருதமான ஆனந்தத்தை யடையமுடியும்? **கோ வா ப்ராண்யாத்**=எந்த ஜந்துதான் மோக்ஷானந்தத்தை யடையமுடியும்? **ஏஷ ஏவ ஹி**=இந்த ஆனந்தமயனுன ஆத்மாவேயன்றோ **ஆநந்தயாதி**—ப்ராக்ருதமாயும் அப்ராக்ருதமாயுமுள்ள எல்லாவிதமான ஆனந்தத்தையும் விளைவிக்கின்றது. [**ஆநந்தயதி** என்கிற சொல்வடிவத்தில் யகாரம் நீண்டிருப்பது **ச்சாந்தஸ** மென்றுணர்க.] இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருப்பதும் தவிர உத்தரநாராயணுநுவாகத்திலும் ***தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய*** என்பதனுலும் இவ்வர்த்தமே நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றது. **ஏவம் தம் வித்வாந்**—இவ்விதமாக அந்த மஹாபுருஷனை உபாஸிப்பவன், **அம்ருதோ பவதி**—மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற்றவனுகிறுன். **அயநாய**—அந்த மோக்ஷானந்த ப்ராப்தியின் பொருட்டு, **அந்ய: பந்தா ந வித்யதே**—அந்த மஹா புருஷனைத் தவிர்த்து வேறு உபாயமில்லை—என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். ***ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி*** என்ற ச்ருதிவாக்யத்தில் அந்வயமுகேந தெரிவிக்கப்பட்ட

அர்த்தமே *நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தில் வ்யதிரேகமுகேந தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்னுமித்தனையே வாசி. ஆக உபயச்ருதிகளும் ஏகார்த்தகமாயிருக்கையினாலே, உத்தரநாராயணாநுவாக வாக்யம் லக்ஷ்மீபதியையே விஷய மாகக் கொண்டிருப்பது போலவே ஆநந்தமய வித்யையிலும் அப்பெருமானே விஷயபூதன் என்னுமிடம் அறியவெளிது

இன்னமும், ஆநந்தமய வித்யையில் *ஸ யச்சாயம் புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே. ஸ ஏக:* என்கிற வாக்யத்தினால் ஆனந்தமயனையும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளேயுள்ள புண்டரீகாக்ஷனையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருப்பதனாலே அந்த புண்டரீகாக்ஷனே ஆநந்த மயன் என்று தேறி நிற்கிறது. ஆக இப்படிப்பட்ட அடையாளங்களினால் ஆநந்தமய வித்யாவேத்யனும் புண்டரீகாக்ஷனுமானவன் பரமபுருஷனேயென்று தேறிற்றாகிறது.

பூர்வபக்ஷம் :—ஆநந்தவல்லியில் ***ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்*** என்று ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஸ்தாவித்து ***ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம*** என்று அந்த ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணங் கூறி, ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:*** இத்யாதி வாக்யத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவென்னுமிடத்தையும் அதில் நின்றும் ஆகாசாதி பதார்த்தங்களின் உத்பத்தியையுஞ் சொல்லி, ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய:*** என்றவளவால் உபக்ராந்தமான ஆத்மோபதேச பரம்பரையானது ஆநந்தமயனில் ஸமாப்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே உபக்ரமிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவேயென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆநந்தமய ஆத்மாவுக்கு ***தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா*** என்ற உத்தரவாக்யத்தில் சரீரஸம்பந்தித்வமாகிற சாரீரத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது கர்மபரவசனான ஜீவாத்மாவுக்கே கர்மபலாநு பவார்த்தமாக சரீர ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கும்; அகர்மவச்யனான பரமபுருஷனுக்கு அது ஸம்பவிக்க நியாயமில்லை. ஆகவே, சரீரஸம்பந்தமுடையவனாக ஓதப்பட்ட இந்த ஆநந்த மயனான ஆத்மா ஜீவாத்மாவென்றே நிச்சயிக்கலாகிறது.

என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்தம். நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை முதலிய குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாவாகையாலும், ஸகல சராசரங் களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாக வோதப்படுகின்ற பரமாத்மாவுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸகல சரீரகத்வமாகிற சாரீரத்வம் நன்றாக ஸம்பவிக்கக் கூடியதாதலால் நிருபாதிக ஆனந்த சாலியாகக்கடவன், **ஆநந்தமய:** என்றவிடத்திலுள்ள மயட்ப்ரத்யயத்திற்கு விகாரம் அர்த்த மாகையாலே விகாரமற்றவனான பரமாத்மாவுக்கு ஆநந்த விகாரத்வம் பொருந்தமாட்டா தென்கிற வாதமும் அனுபபந்நம்; மயட்டுக்கு விகாரமே அர்த்தம் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; "**அந்நமயோ யஜ்ஞ:**" என்று சொன்னால் அந்நவிகாரமென்று பொருளன்றே; இங்கு மயட்டுக்கு ப்ராசுர்யமேயன்றோ பொருள். (ப்ராசுர்யமாவது ..மலிவு.) அன்னம் மலிந்த வேள்வி என்பதுதானே பொருளாகிறது. இப்படியே இங்கும் "ஆனந்தம் மலிந்தவன் பரமாத்மா" என்றே பொருள்படக் குறையில்லாமையாலே விகாரவாதம் அப்ரஸக்தம். அடுத்தபடியாக, ***யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ, ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந், ந பிபேதி குதச்சந*** என்று வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்குமெட்டாதபடி அப்ரமேயமான ஆனந்தமுடையவனாக வோதப்பட்ட பரமாத்மாவினிடத்திலேயேயன்றோ மலிந்த ஆனந்தமுடைமை தேறக் கூடியது.

இதற்குமேல் ஒரு வாதம் தோன்றக்கூடும்; ஆநந்த ப்ராசுர்யமாவது ஆனந்தத்தி னுடைய ஆதிக்யமேயாகும். ஆனந்தம் அதிகமென்று சொன்னால் ஆனந்த ப்ரதிகோடி யான துக்கம் சிறிது உண்டென்று தோன்றியே தீருமல்லவா? [ஆதிக்யமென்பது ப்ரதி யோகியை அபேக்ஷித்திருக்குமாகையாலே எதைக்காட்டிலும் அதிகமென்று கேள்வி யுண்டாக, துக்கத்திற்காட்டிலும் அதிகமென்று சொல்லியாக வேண்டுமாகையாலே ஆநந்தமயனென்று கொள்ளப்பட்ட பரமபுருஷனிடத்தில் துக்க ஸம்பந்தம் இசையப் பட்டதாகவேயாயிற்று என்றபடி.] ஏவஞ்ச, அகில ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந மென்னப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிறிதளவுகூட ஹேயஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையாலே, ப்ரசுராநந்த சாலித்வமென்று பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஆநந்தமயத்வமும் அங்குச் சொல்லுவதற்கில்லை என்பதாக.... இதுவும் பிசகு. அந்த ஆனந்த ப்ராசுர்யத்தை விவரிக்கப்புகுந்த ***ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி*** இத்யாதியான ஆநந்தமீமாம் ஸையில் ***தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:*** என்கிறவளவாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட சதுர்முகபர்யந்த ஸகலஜீவர்களின் ஆனந்தத்திற்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமா யிருக்கையாகிற ப்ராசுர்யமே ஆநந்தமய சப்தத்தினால் விவக்ஷிதமாக விவரித்திருக்கையாலே ப்ரஸ்துதனை ஆநந்தமய ஆத்மாவில் ஆநந்தமயனென்கிற சொல்லிலிருந்து துக்க ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்க விரகில்லை.

இவ்விடத்தில் ப்ராஸங்கிகமாகவொரு விஷயம் எழுதவேண்டியதாகிறது. மேலே அநுவதிக்கப்பட்டதொரு ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கையில் பரமபுருஷனுக்கு ஸ்வல்ப துக்க ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்று இங்கே நிர்வஹித்துவிட்டு, அந்தப் பரமபுருஷ னுடைய தயையென்னும் குணத்தை நிரூபணம் செய்யுமிடத்து எம்பெருமான் அடியார் களின் துக்கத்தை யநுஸந்தித்துத் தானும் துக்கிப்பதுதான் தயாளுத்வமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்ததாகக் காணப்படுகிறதே; இது எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமானிடத்தில் துக்கமுமுண்டு என்று இசைந்தால் ஆநந்தமயத்வம் கொள்வதற்கு இடமில்லாமலன்றோ இருக்கிறது—என்பதாக ஒரு சங்கை தோன்றக் கூடியதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது வேதாந்திகளுக்கு மிக அவசியமே. இப்படியொரு சங்கை தோன்றுமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் தாமே திருவுள்ளம்பற்றி இவ்வதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சில பங்க்திகளை யருளிச்செய்திருக்கிறார்; அவற்றை அநுவதித்துக் காட்டிப் பொருளும் விவரித்துத் தெளிவு பிறப்பிக்கின்றோம்.

இவ்வதிகரணத்தில் இரண்டாவது ஸூத்ரம் ***விகாரசப்தாந் நேதி சேந்ந ப்ராசுர்யாத்*** என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மேல் "யதுக்தம்—ஆனந்த ப்ராசுர்யம் அல்பதுக்க ஸத்பாவம் அவகமயதீதி—தத் அஸத்" என்று தொடங்கியுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களின் தாற்பரியமென்னவென்றால்; பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆனந்தம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்வதனால் சிறிது துக்கமிருப்பதாகச் சொன்னதாகிறது என்கிற வாதம் பிசகு. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தம் அபரிமிதம் என்றால் இவனுடைய ஆனந்தம் பரிமிதம் என்று இவ்வளவுதான் ஏற்படுமேயொழிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வல்பதுக்க மிருக்கிறது என்றும் சொன்னதாகத் தேறுவதற்கு வழியேயில்லை. துக்கம் இருக்கிறதோ; இல்லையோ அது வேறு ப்ரமாணத்தினால் ஏற்படவேண்டுமேயொழிய ஆநந்த ப்ராசுர்

யத்தைத் தெரிவிக்கிற ஆநந்தமய பதத்தினால் அது ஏற்படாது. ஆனந்தத்திற்கு ப்ரதி கோடியான வஸ்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இல்லையென்பது *அபஹதபாப்மா* இத்யாதியான வேறு ச்ருதியினால் தெரியவருகிறது. அதைப்பற்றி இங்கென்ன? இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் இவ்வளவே..பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் அளவுகடந்ததென்றால் மற்றையோருடைய ஆனந்தம் இப்படியல்லாமல் அற்பமானது என்பதே தேறி நிற்கும்; அது ஆனந்தவல்லியில் ஸ்பஷ்டமாகவே தெரிவிக்கப்படுகிறது.—என்பதாக.

இங்கு ஸ்வாமி *அபஹதபாப்மா* என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தை யெடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அதன் கருத்தை ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நன்கு விவரித்துள்ளார். அதை உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி, ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் *அபஹத பாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக:* என்னுமிடத்துத் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் விளக்கியுள்ளார். அங்கு "பரமாத்ம ப்ரகரணேஷு" என்று தொடங்கியுள்ள பங்க்திகளின் தாத்பர்யஸாரமாவது—பரமாத்மாவை அபஹதபாப்மாவென்று சொல்லுவதன் கருத்து. பாபம் செய்யாதவனென்பதல்ல; பாபம் செய்தாலுங்கூட அதன் பலனாக ஹேயஸ்பர்ச முண்டாகப் பெறாதவனென்றபடி. பாபத்தைச் சொன்னது புண்யத்தையும் சொன்ன படியே. பகவான் புண்யபாபங்களைச் செய்தாலுங்கூட அவற்றின் பலன்கள் தன்மீது ஸம்பந்திக்கப் பெறாதவன் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். பாபம் செய்தால் அதன் பலன் ஸம்பந்திக்காமல் எப்படியிருக்குமென்று கேட்கலாகாது; அதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமானவொரு தன்மை என்பதாம். நம்போல்வார்க்கு பாபம் செய்தால் ஹேய ஸம்பந்தமுண்டாகியே தீருகிறது. பகவானுக்கோ அப்படியில்லை. நாம் செய்கிற கருமங்கள் போன்ற கருமங்களைப் பகவானும் செய்வதுண்டு; செய்தாலும் அதனால் அவனுக்கு ஹேயஸம்பந்த முண்டாவதில்லை. காரணமான கர்மமிருந்தால் கார்யமான ஹேயஸம்பந்தமில்லாமற் போகுமோவென்று சங்கிக்கக்கூடாது; இதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமான வைபவம்.—என்று இவ்வளவும் உபநிஷத்பாஷ்யகாரருடைய நிருபணங்கள். இவ்விஷயத்திற்கு அந்தரதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஸம்வாதமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அபஹதபாப்மா என்பது எந்த வாக்யத்திலிருக்கிறதோ அதே வாக்யத்தில்தான் விசோக: என்பதுமிருக்கிறது. அங்கும் இதே நியாயமாகத்தான் அர்த்த மாகும். சோகமுண்டானாலும் இதனால் ஹேயஸம்பந்தமுண்டாகப் பெறாதவன் என்றபடி. ஹேயமான சோகமன்றிக்கே கல்யாண குணங்களிற் சிறந்ததான சோகத்தையுடையவன் என்றதாகத் தேறும். எப்படியானாலென்ன? சோகமுள்ளதாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் அது ஆநந்தமயத்வத்திற்குக் கொத்தைதானே என்கிறவிந்த வாதத்தையே சிலர் செய்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்கள், மேலே யெடுத்துக்காட்டிய உபநிஷத் பாஷ்ய பங்க்தி களில் "ஈச்வரேண க்ருதாநி புண்யபாபஸஜாதீயாநி கர்மாணி" "க்ருதேபி பாபே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளின் மேலும் ஓயாது சோத்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கலாமத்தனை. இதைப்பற்றின விரிவு இங்கு இவ்வளவு போதுமென்று நிற்கின்றோம். இனி ப்ரக்ருதம் ப்ரஸ்துமஃ.

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந். ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ. ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி. என்கிற முந்தின வாக்யத்தில் ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்து அந்த ப்ரஹ்மத்தையடைவதாகச் சொல்லியிருக்கை

யாலே, ஜீவாத்மா ப்ராப்தாவென்றும் பரமாத்மா ப்ராப்யனென்றும் இப்படி வாசி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம்; பத்தாவஸ்தையிலுள்ள ஜீவன் ப்ராப்தாவாகிறான்; முக்தாவஸ்தையிலுள்ள அவனே ப்ராப்யனாகிறான் என்று சொல்லக் குறையில்லாமையாலே ஜீவாத்மாவாகிய வொருவனுக்கே அவஸ்தா பேதத்தினால் ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் கூடுமாகையாலே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு இத்தால் பேதம் ஸித்திக்க வழியில்லையென்று. இந்த வாதமும் பிசகு. **ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா*** என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு நிருபாதிகமான **விபச்சித்த்வம்** [அதாவது—ஸர்வஜ்ஞத்வம்] சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஜீவாத்மாவுக்கு முக்தாவஸ்தையிலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ***விபச்சிதா ப்ரஹ்மணா*** என்று சொல்லப்பட்ட விபச்சித்த்வமானது ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:*** என்று அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்படும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வமன்றோ.

முண்டகோபநிஷத்தில் "**யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:, தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாம ரூபமந்நஞ் ச ஜாயதே**" என்று பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குவேண்டிய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைச் சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்ருத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பதுபோல இங்கும் மேலே சொல்லப்படப்போகிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை முன்னே சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் சொல்லுவதாக நன்கு தெரியவருகிறது. ஆதலால் இங்கு **விபச்சித்** சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்கு உபாதியொன்றும் சொல்லப்படாமையினால் நிருபாதிகமான ஸர்வஜ்ஞத்வமே சொல்லிற்றாக விளங்குகிறது. அப்படிப்பட்ட நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞத்வம் முக்தாவஸ்தையில்கூட ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையினாலே, ப்ராப்யமாக ஓதப்பட்ட ப்ரஹ்மம் பத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலுமுள்ள ஜீவனிற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையுடைய இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே ***தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந:*** என்கிற மேல் வாக்யத்தில் ஆத்மத்வத்தையோதி, ஸ்தூலாருந்ததீந்யாயத்தின்படி அந்த ஆத்மா ***அந்யோந்தர ஆத்மா ஆனந்தமய:*** என்று உபஸம்ஹரிக்கப்படுவதாக விளங்குகின்றது. ஆதலால் இந்த ஆநந்தமயாத்மா ஜீவனல்லவென்று நன்கு தேறுகின்றது. ... ... (6)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸார ஸர்வஸ்வத்தில் ஆனந்தமயாதிகரணம் முற்றிற்று.

7. அந்தரதிகரணம்.

கீழ் ஆனந்தமயாதிகரணத்தில் ஆனந்தமயன் பரமபுருஷனேயென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டாலும், ஆனந்தமயனான புருஷன் ஜீவனாக இருக்கலாமென்று வேறொரு ப்ரகாரமாக சங்கையுண்டாக, அதைப் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு இந்த அதிகரணம் ப்ரவர்த்திக்கிறது.

அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத். 1-1-21

இங்கு ***பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய:*** என்கிற மேல் ஸூத்திரத்திலிருந்து **அந்ய:** என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்ளப்படுகிறது. **அந்த:**—ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷன். **அந்ய:**—ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமபுருஷன்; **தத்தர்மோப**

தேசாத்—அந்த பரமபுருஷனுக்கே அஸாதாரணமாகவுரிய தர்மங்களை இங்கு ஓதியிருப்பதனாலே—என்று ஸூத்ரத்திற்குப் பொருள்.

ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் *அத ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே* என்று தொடங்கியுள்ள பகுதிக்கு அந்தராதித்யவித்யையென்று பெயர். அந்த வித்யாப்ரகரணத்தில் *ஹிரண்யச்மச்ருர் ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்ய உதிதி நாம, ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் வேத." என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷனுக்கு *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்பதனால் செந்தாமரைபோன்ற கண்ணுடைமையைச் சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹதபாப்மத்வத்தில் பர்யவஸிக்குமதான ஸர்வபாப்மோதித்வம் சொல்லியிருப்பதனாலும், ஸர்வபாப விநிர்முக்தத்வமாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு உபாயமான உபாஸநத்திற்கு விஷயபூதமான வஸ்துவென்று சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹத பாப்மத்வமாகிற லிங்கத்தினால் *ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:* என்று ஸுபாலோபநிஷத்தில் அபஹத பாப்மாவாக வோதப்பட்ட நாராயணனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான உபாஸநத்திற்கு விஷயபூதமாகச் சொன்னதனால் *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* என்று புருஷ ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹா புருஷனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், புண்டரீகாக்ஷத்வம் நாராயணனிடத்திலேயே ஸுப்ரஸித்தமாகையாலும், ஆக இவ்வளவு உபபத்திகளைக்கொண்டு ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷன் பரம புருஷனென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

இங்கு பூர்வபக்ஷம்:—கீழ் ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் *தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா* என்று ஆநந்தமயாத்மாவுக்கு சரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கையாலே ஆனந்தமயன் சரீர ஸம்பந்தமுள்ள ஜீவனாகத்தானிருக்க வேணுமென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமானபோது "நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை" என்பது முதலான ஹேதுக்களினால் ஜீவனிற்காட்டில் வேறுபட்டவனே ஆனந்தமயனென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனென்னில்; அவ்விடத்தில் அந்த ஆனந்தமயனுக்கு *ஸ யச்சாயம் புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே, ஸ ஏக:* என்று ஆதித்யனென்கிற தேவதாவிசேஷத்தோடு ஐக்யம் சொல்லியிருக்கையாலும், ஆதித்யனாகிற அந்த தேவதாவிசேஷத்திற்கு அந்தராதித்ய வித்யையில் கேசம் ச்மச்ரு நகம் கண் முதலியவற்றோடு கூடிய மிக ரமணீயமான சரீரமுடைமை சொல்லியிருக்கையாலும், அந்த சரீரமானது மிகுந்த புண்ய விசேஷ மாத்திரத்தினால் அமைந்ததென்னுமிடம் அங்கே ஸர்வபாபராஹித்யம் சொல்லியிருப்பதனாலே ஸித்திக்கிறபடியாலும் அப்படிப்பட்ட சரீர ஸம்பந்தத்தையே ஆனந்தவல்லியில் சாரீர சப்தத்தினால் க்ரஹிப்பது உசிதமாயிருப்பதனாலும், அப்படிப்பட்ட சரீரமுடைமை அகர்மவச்யமென்று அபிமானிக்கப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையாலும் ஆதித்யனென்கிற ஒரு ஜீவனே மிகுந்த புண்ய விசேஷவசத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தையடைந்தவனாகி ஜகத்காரணபூதனாக ஆனந்தவல்லியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான்—என்று.

இந்த பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—இவ்விடத்தில் ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளுறையும் புருஷனுக்கு மிகுந்த புண்ய விசேஷமடியாகவரும் சரீரவிசேஷ

ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுவதன்று. ஏனெனில், தஹர வித்யாப்ரகரணத்தில் *ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே, அபஹதபாப்மா ஹ்யேஷ ப்ரஹ்மலோக:* என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே இங்கு [அந்தராதித்ய வித்யையில்] *ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:* என்பதனால் நினைப்பூட்டப்படுகிறபடியினாலே ஸுக்ருதமும் துஷ்க்ருதமுமாகிற இருவகைக் கருமங்களும் அடியோடு இல்லாதவொரு வ்யக்தியே ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளதாக ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது. ஆகவே இங்கு உத்தேசிக்கப் படுகிற சரீரம் மிகுந்த புண்யவசத்தினாலாயது என்று சொல்வதற்குப் பொருத்தமில்லை. பின்னேயோவென்னில், *ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்* என்பது முதலான ச்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வேச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதாய் அப்ராக்ருதமான சரீரமேயாகும்.

கர்மவச்யனுக்குத்தான் சரீரமுடைமை கூடுமென்றுவது, அகர்மவச்யனுக்கு சரீர முடைமை கூடாதென்றுவது சொல்லப்போகாது. பகவான் அகர்மவச்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்ய ஸங்கல்பனை தன்னுடைய இச்சையினாலே சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணக் குறையில்லை. இதற்குமேல் சொல்லக்கூடும்—த்ரிகுணாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமான பூதஸங்காதந்தானே சரீரமென்பது; அபஹதபாப்மாவாயும் ஸத்யஸங்கல்பனாயுமிருக்கிற பரமபுருஷன் இச்சித்தாலுங்கூட அந்த சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் கூடாதே; அது ஹேயமாகை யாலே. கர்மவச்யனான புருஷனுக்கோவென்னில், அவன் கர்மாநுகுணமான பலன்களை அநுபவிக்கவேண்டியிருப்பதனாலே, சரீரஸம்பந்தத்தை வெறுத்துத் தள்ளினாலுங்கூட அது சரீர முடியாமல் வந்து சேர்ந்தே தீரும்; அகர்மவச்யனென்று இசையப்படுகிற பரம புருஷனுக்கு எந்தவிதத்திலும் சரீர ஸம்பந்தம் யோக்யமாகாது—என்று சோத்யம் செய்யக்கூடும்.

பகவானுக்கு குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதென்று யாரேனுஞ் சொன்னால் கீழ்க் கூறிய ஆக்ஷேபம் பண்ணத்தகும். ஸ்வாபிமதமும் ஸ்வாநுரூபமும் அப்ராக்ருதமுமான சரீரம் பகவானுக்கு இசையப்படுகின்றதேயன்றி குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதாக இசையப்படவேயில்லை. வேதாந்தங்களானவை பகவானுக்கு ப்ராக்ருத ஹேய குணங்களையும் ப்ராக்ருத ஹேய தேஹ ஸம்பந்தத்தையும் அதடியாக விளையக்கூடிய கர்மவச்யத்வஸம்பந்தத்தையும் நிஷேதித்து கல்யாண குணங் களையும் கல்யாண ரூபத்தையும் ஓதுகின்றன. பகவான் உபாஸகர்களிடத்திலுள்ள அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலே அவரவர்களுடைய ப்ரதிபத்திக்குத் தக்கவாறு தன்னுடைய ஒளியுருவத்தையே ஸ்வேச்சையினாலேயே தேவமநுஷ்யாதி ஸம்ஸ்தாநமாக ஆக்குகிறா னென்று உபநிஷத்துக்கள் ஓதுகின்றன. *அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே* என்கிற ச்ருதியும் *அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா* என்கிற கீதா ச்லோகமும் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள். *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே.* என்கிற கீதாச்லோகம் விசேஷித்து அநுஸந்தேயம்.

இவ்விடத்தில் உபயவேதாந்த ரஸிகர்களுக்கு ஒரு சிறந்த விஷயம் நினைப்பூட்ட வேண்டியதுண்டு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆழ்வார் களின் திவ்ய ஸூக்திகளை இடைவீடின்றித் திருவுள்ளத்தில் சிந்தனை செய்துகொண்டே

யிருந்தாரென்று முன்னோர்கள் மொழிந்திருப்பதுண்டு. அது உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த அறிவுபெற்ற மஹான்களுக்கே அறியவெளிது. இதற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டக்கூடிய விடங்கள் பலவுண்டு. ப்ரக்ருதம் இந்த ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் உள்ளதான அரிய பெரிய விஷயமொன்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பரமபுருஷனுக்கு சரீர ஸம்பந்தம் கிடையாதென்று பூர்வபக்ஷவாதத்தில் ப்ரஸக்தமானதை ஸ்வாமி கண்டிக்குமிடத்து ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களில் சரீர பரிக்ரஹம் பகவான் செய்தருளுகிறபடியை நிரூபித்துவருகையில் *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்* என்கிற கீதா ஸூக்தியை யெடுத்துக்காட்டி, *ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்தேச்யம்; ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாச:, ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி ததுபபத்தே:* என்றுள்ளது ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தி. எம்பெருமான் அவதாரம் செய்தருள்வது ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதற்காகவுமானாலும் ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதொன்றே உத்தேச்யம்: துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதென்பது ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினாலும் ஆகக்கூடியதாதலால் அது ஆநுஷங்கிகமேயொழிய ப்ரதானமன்று— என்பது மேலெடுத்துக்காட்டிய ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியின் கருத்து. துஷ்டர்களை தொலைப்பது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகிருப்போலே ஸாதுபரித்ராணமும் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாக கூடாதோ? "துஷ்டர்கள் நஷ்டர்களாகக் கடவர்கள்" என்று ஸங்கல்பிப்பதுபோ "ஸாதுக்கள் ஸம்ரக்ஷணம் பெறக்கடவர்கள்" என்றும் பகவான் ஸங்கல்பிக்கமுடி மன்றோ. அப்படியிருக்க, துஷ்டசிக்ஷணமே ஸங்கல்பத்தால் ஸாத்யமென்றும் சிஷ் பரிபாலனம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமன்று என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எதுகொண்டு ஸாதிக்கி ரென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வாருடைய ஸுஸ்பஷ்டமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் கொண்டே ஸாதிக்கிறாரென்று நன்கு விளங்குகிறது. அதை விவரிப்போம்:

திருவாய்மொழியில் (3—1—9) *மழுங்காத வைநுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில். தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்கிற பாசுரம் பரமபோக்யமானது. எம்பெருமான் ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து விழுந்தானென்கிற இதிஹாஸம் ப்ரஸித்தமானது. எதற்காக வோடிவரவேண்டும்? *கருதுமிடம் பொருதுவரவல்ல திருவாழியாழ்வானைத் திருநாட்டிலிருந்தே ஏவினால் அவன் ஒரு நொடியில் யானையின் இடரைத் தீர்த்துவரமாட்டானோ? அவனுக்குத்தான் ச்ரமம் கொடுக்க வேண்டுமோ? ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கருவியாயுள்ள ஸங்கல்பத்தினால் யானையினிடரை அவலீலையாகத் தீர்த்திருக்கலாமே. இவ்விரண்டுபடியு மின்றிக்கே அறப்பதறியோடிவந்தது எதற்காக? என்று நம்மாழ்வார் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு ஸமாதானத்தையும் தாமே யருளிச்செய்துள்ளார். *தொழுங்காதல் களிறளிப் பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே* என்கிற இரண்டாமடிதான் ஸமாதானம். கஜேந்திராழ்வான் தன்னெதிரே வந்து நின்ற பகவானை நோக்கி, *நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் தவ* என்றான். [என்றேனுமொருநாள் அழிந்தேபோகக்கூடியதான இவ்வுடலுக்காக நான் கரையவில்லை; எம்பெருமானே! உன்னை ஸேவித்து உன் பொற்றாமரையடிகளில் இத்தாமரை மலர்களைப்

ணிமாறுவதற்காகவே கரைந்தேன் என்றான்.] இப்படிப்பட்ட ஆவல்கொண்ட பக்த காமணிகளின் ஆசையை ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்ட முடியாதென்பதையும் அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளில் ஆழ்வார் தாமே விவரித்துக் கூறியுள்ளார். நேரில் அவதரித்துத் திருமேனியைக் காட்டியே அன்பர்களைக் காக்கவேண்டும்—என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே இங்கு ஸ்வாமி உயிராகக்கொண்டு பணித்தாராயிற்று.

இன்னமும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷனைப்பற்றி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லிவருகையில் ***ய ஆதித்யே திஷ்டந் யஸ்ய ஆதித்யச் சரீரம் ய ஆதித்ய மந்தரோ யமயதி*** என்றும், ***யஸ் ஸர்வேஷு தேவேஷு திஷ்டந்*** என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆதித்யனென்கிற தேவதா விசேஷத்தையும் சதுர்முகன் முதலான ஸகல தேவர்களையும் நியமிப்பவனாக அந்தப் புருஷனைச் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களிற்காட்டில் வேறுபாடு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதனால் ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே யிருக்கிற புருஷன் ப்ரஸித்தனான ஆதித்யனாகவோ சதுர்முகனாகவோ ருத்ரனாகவோ, சிறந்த புண்ய விசேஷத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தைப்பெற்ற வேறு எந்த ஜீவனாகவோ இருக்கமுடியாதென்பது தேறிற்று. ... ... (7)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரஸர்வஸ்வத்தில் அந்தரதிகரணம் முற்றிற்று.

8 ஆகாசாதிகரணம்.

கீழதிகரணங்களில்—ஜகத்காரணமான வஸ்துவானது ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்பது அவ்வோ லிங்க விசேஷங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டது; அது அஸங்கதமென்று ஓர் ஆக்ஷேபந்தோன்ற அதைப் பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம் எழுகின்றது.

ஸூ.—ஆகாசஸ் தல்லிங்காத். 1-1-23

பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய: என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து **அந்ய:** என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்வது. ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ***ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே*** என்றவிடத்தில் ஆகாச சப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவன், [அந்ய:] பூதாகாசத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; ஏனெனில்; **தல்லிங்காத்**—பூதாகாசத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணமான லிங்கம் ச்ருதமாயிருப்பதனாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ***ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி ஆகாசோ ஹ்யேவ ஏப்யோ ஜ்யாயாந் ஆகாச: பராயணம்*** என்னுமிந்த வாக்யத்தினால் அங்குள்ள ஆகாசபதவாச்யமான வஸ்துவுக்கு ஸர்வபூதோத்பத்தி காரணத்வமும் ஸர்வபூத லய காரணத்வமும் ஸர்வஸ்மாத் ஜ்யேஷ்டத்வமும் பராயணத்வமும் முதலான தர்மங்கள் ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டத்வமாவது—குணங்களினாலும் ஸ்வரூபத்தினாலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. பராயணத்வமாவது—சேதநர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமாயிருக்கை. இப்படிப்

பட்ட தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடியவை. பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டா. ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்திக்கும் லயத்திற்கும் காரணமாயிருக்கை குணங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸர்வபூதங்களிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டமாயிருக்கை என்னுமிவை பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதவையேயன்றோ. அசேதநமாயும் ஹேயமாயுமிருக்கின்ற வது சேதநர்களுக்கு பரம ப்ராப்யமாவதற்கு அடியோடு ப்ரஸக்தி யில்லையன்றோ.

பரமாத்மாவுக்கோவென்னில் இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் நன்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியவை. நாராயணோபநிஷத்தில் ***நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே*** இத்யாதியினால் நாராயணனுக்கு ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்தியைக் குறித்தும் லயத்தைக் குறித்தும், காரணத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ***விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்*** இத்யாதிகளில் "விச்வத: பரமம்" என்பதனாலே எல்லாவற்றிற் காட்டிலும் எல்லாவித்த்திலும் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கிறது. ***நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்*** இத்யாதிகளில் "பராயணம்" என்பதனாலே சேதநர் களுக்குப் பரமப்ராப்யத்வமும் அவனுக்கே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே ***ஸர்வாணி ஹ வை*** இத்யாதி ச்ருதியில் ஆகாச சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் வஸ்து பரமபுருஷனே யென்பது தேறுகின்றது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்;—ஜகத்காரணவஸ்துவான ப்ரஹ்மம் அசேதநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பது **ஈக்ஷணம்** முதலான லிங்கங்களினால் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லுவது அயுக்தம்: ***யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே*** இத்யாதியினால் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டபோது "எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் உத்பத்தியடைகின்றன" என்று ஜிஜ்ஞாஸை பிறந்தவளவில், ஏதேனுமொரு லிங்கத்தினால் விசேஷநிர்ணயம் பண்ணு வதற்கு முன்னமே, அவிலம்பிதப்ரதீதிஜநகமாய்க்கொண்டு ப்ரபலச்ருதியாயிருக்கின்ற ஆகாசச்ருதியினால் பூதாகாசமாகிற விசேஷம் உபஸ்திதமாவதனால் பூதங்களின் உத்பத்தி காரணமான வஸ்துவை லிங்கத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியேயில்லை. பூதாகாசந்தான் காரணவஸ்து என்று ச்ருதியைக்கொண்டு நிச்சயித்தவளவில். அதில் **ஈக்ஷணம்** முதலானவை ஸம்பவிக்கமாட்டாதேயென்று தோன்றினால் அவற்றை அமுக்ய மாகவும் நயிப்பித்துக் கொள்ளலாம்; ஆகவே ச்ருதியைவிட்டு லிங்கத்தைக்கொண்டு ஸாதிப்பது பிசகு—என்று.

இந்தப் பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—ச்ருதியைக்காட்டிலும் லிங்கம் துர்பலமென்றும் லிங்கத்திற்காட்டிலும் ச்ருதியே ப்ரபலமென்றுமிருந்தாலும் சிலவிடங் களில் ச்ருதியைவிட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் ப்ராப்தமாவதுமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; "**கங்காயாம் கோஷ:**" [கங்கையில் இடைச்சேரியுள்ளது] என்றால், கங்கையென்கிற பதத்திற்கு முக்க்யமான பொருள் கங்காப்ரவாஹம்; அதில் இடைச்சேரியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண விருத்தமாகையாலே அந்வயிக்கமாட்டா தென்று '**கங்கா பதஸ்ய கங்காதீரே லக்ஷணா**' என்று லக்ஷணை கொள்ளப்படவேண்டுகை யாலே, அயோக்யார்த்தகமான ச்ருதியிற்காட்டிலும் அபாதிதமான ப்ரமாணத்தினாலறியப் பட்ட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதன்றோ. ப்ரக்ருதத்தில் ஆகாச